

VLADIMIR MEGERE

AVNHE KEAD

УЛДЖИ

GEDRI SUNĀTORI
A / RUSI

Vladimir Megre

Cartea a doua din seria

Cedrii Sunători Ai Rusiei

După afirmațiile Anastasiei, în texte au fost introduse combinații de litere și aranjamente de cuvinte care au influență benefică asupra omului. Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat de zgomotele produse de aparaturi sau mecanisme artificiale. Doar sunetele naturale ca susurul apei, trilul păsărilor, foșnetul frunzelor în copaci, pot favoriza obținerea unui efect pozitiv.

În momentul lansării primei ediții a cărții, spusele Anastasiei au fost confirmate în peste 5000 de scrisori.

Târgu Neamț

1997 Vladimir Megre

Titlul original al cărții: *Звонящие Кедры России*

2007 Editura Dianușă

Traducerea din limba rusă: *Cristian Călugăru*

Realizarea artistică a copertilor: *Maria Teresa Cervellera*

Grafica:

Editura Dianușă Tg. Neamț, 2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MEGRE, VLADIMIR

**Cedrii sunători ai Rusiei / Vladimir Nicolaevici
Megre.**

- Ed. a 2-a, rev.

- Târgu-Neamț: Dianușă, 2007 ISBN 978-973-87792-4-2

821.161.1-31135.1

Extraterestră sau pământească?

Înainte de a merge mai departe cu înșiruirea evenimentelor legate de Anastasia, aş vrea să le mulţumesc tuturor liderilor spirituali, învăţaţilor, jurnaliştilor şi cititorilor de rând care mi-au trimis scrisori, literatură de suflet şi comentarii referitoare la faptele descrise în prima carte. Părerile asupra Anastasiei sunt împărţite. În presă au numit-o „Stăpâna taigalei”, „Maga siberiană”, „Profeta”, „Revelaţia Divină”, „Extraterestra”. S-a făcut astfel că, la întrebarea unui ziarist moscovit: „O mai iubeşti încă pe Anastasia?”, să răspund: „Nu reuşesc să-mi definesc bine sentimentele.”

Aşa s-a iscat imediat zvonul că nu aş fi capabil să-nţeleg mare lucru din toate cele ce mi se întâmplă datorită incompetenţei mele spirituale. Dar, cum poţi să iubeşti neştiind pe cine iubeşti? Vedeţi: nici până în clipa asta, Anastasiei nu i s-a făcut o descriere cât de cât clară. Eu m-am străduit, bazându-mă pe afirmaţiile ei: „Eu sunt o fiinţă umană! Sunt o femeie!”, să mă conving şi să găsesc o explicaţie coerentă capacităţilor ei extraordinare. Dintr-un început părea să-mi reuşească...

Cine este Anastasia?

O tânără femeie născută şi crescută în pustnicie în profunda taiga siberiană. Educată, după moartea părinţilor, de bunicul şi străbunicul ei – şi aceştia, la rândul lor, adepţi ai aceluiaşi stil de viaţă retras în pustnicie.

Poate fi, oare, considerat neobișnuit comportamentul docil al animalelor sălbatice cu ea? Nu văd nimic deosebit nici în asta. Vezi doar, în gospodăriile țăranilor, tot felul de dobitoace trăiesc în armonie între ele și toate laolaltă se comportă cu respect față de stăpânul lor.

Mai complicat, însă, s-a dovedit a pătrunde mecanismul pe baza căruia Anastasia reușește să vadă la distanță, să cunoască în mici amănunte evenimente petrecute cu mii de ani în urmă și să se poată descurca cu atât de mare agilitate în problemele vieții noastre contemporane. Cum acționează Raza ei, vindecând oamenii de la mare distanță, răscolind în abisurile trecutului, scrutând în viitor?

Profesorul de filosofie, membru corespondent al Academiei Internaționale de Informatică, (M.A.I.) K. I. Shilin scria în lucrările sale de analiză a afirmațiilor și acțiunilor Anastasiei: „Potențialul creativ al Anastasiei este un potențial caracteristic tuturor oamenilor și nu, pur și simplu, un dar individual dat cuiva anume de Dumnezeu, de Natură. Noi toți și fiecare la rândul lui, suntem strâns legați cu Universul.

Salvarea de la viitoarele catastrofe se întrevede în sinteza armonioasă a culturii primordiale. Dezvoltarea acestei culturi de pură Inocență Infantilă ne duce cu gândul la o cultură de tip „feminin”. Acest tip de cultură „feminină” se oglindește foarte mult în budism, dar și în Anastasia noastră.

Considerând toate acestea, se poate alcătui relația de mai jos, după mine, de la sine înțeleasă:

Anastasia = Tara = Buddha = Maitrea.

Anastasia ne apare ca o ființă perfectă, asemănătoare lui Dumnezeu.”

O fi așa sau nu, nu sunt eu cel care să judece. Rămâne, însă, misterul: de ce ea nu scrie niciun fel de învățături ca toți ceilalți iluminați asemănători lui Dumnezeu, în schimb își irosește cei douăzeci de ani de înțelepciune și clarviziune ai ei ocupându-se de grădinari?

Și nu mai puțin important: citind lucrările învățaților, am putut trage concluzia că ea nu este o nebună oarecare, deoarece în știință există deja, chiar dacă doar ipotetic, mărturii care atestă că tot ceea ce afirmă Anastasia este adevărat, iar în unele direcții sunt în curs anumite experimente.

Așa, de exemplu, la întrebarea: „Anastasia, cum reușești tu să trăiești și să-ți vizualizezi diferitele momente petrecute cu mii de ani în urmă și să vezi până și gândurile marilor oameni ai trecutului?”, ea răspunde:

- Primul gând, primul cuvânt au fost ale Creatorului. Gândurile Sale trăiesc și în prezent, înconjurând-ne invizibil și umplând tot spațiul universal, oglindindu-se în creațiile vii, materiale, date pentru cea mai importantă dintre toate - pentru om. Omul este Fiul Creatorului. Și, ca oricare alt părinte, El nu a putut să-i dorească Fiului Său mai puțin decât El însuși a avut. I-a dat totul. Și chiar mai mult, i-a dăruit libertatea de a alege! Omul poate crea și desăvârși lumea cu puterea gândurilor lui.

Niciunul din gândurile vreodată emanate de oameni nu se pierde în neant. Dacă este un gând luminos, atunci va ocupa spațiul luminos și se va stabili de partea forțelor luminoase, de este întunecat însă, va ocupa spațiul diametral opus. Chiar și în zilele noastre, *oricare* om din lume poate folosi oricare gând zămislit cândva de om sau de Creator.

- Atunci, cum se face *că* nu toți le folosesc?

- Le folosesc, doar că nu în egală măsură. Pentru a folosi aceste gânduri, ei ar trebui să gândească, doar că, din păcate, nu tuturor le este dat s-o facă din cauza rutinei cotidiene.

- Vasăzică, ar trebui doar să gândească? Și le-ar putea reuși orice? Chiar și gândurile Creatorului ar putea să le folosească?

- Pentru a afla gândurile Creatorului trebuie să atingă puritatea de gândire caracteristică doar Lui și viteza cu care El își desfășoară gândurile. Pentru a afla gândurile marilor

iluminați ai omenirii, de asemenea, trebuie atinsă puritatea gândurilor acestora și viteza cu care ei emana gândurile. Când un oarecare om nu este capabil a emana gânduri destul de pure pentru a se putea adresa dimensiunii forțelor luminoase, dimensiune în care trăiesc gândurile luminoase, atunci acel om le va culege din spațiul opus, întunecat; în consecință va suferi el însuși și-i va face și pe cei din jurul său să sufere.

Greu de spus cât de direct sau indirect a reușit să tălmăcească spusele Anastasiei, directorul Institutului Internațional de fizică teoretică și aplicativă din cadrul Academiei Științelor Naturale a Rusiei, academicianul A. E. Akimov, în articolul «Știința acceptă existența Intellectului Suprem», din revista «Miracole și aventuri». El afirma: „Au existat și mai există încă două căi distincte de cunoaștere a Naturii. Una este știința occidentală, mai bine spus cunoștințele dobândite pe acea bază metodologica pe care operează Occidentul: demonstrații, teste, experimente, ș.a.m.d. Cealaltă este metoda Orientului, adică acele cunoștințe primite din afară, pe cale ezoterică în stare meditativă. Cunoștințele ezoterice nu sunt dobândite de om, acestea îi sunt date.

Dar, s-a întâmplat astfel ca, de-a lungul uneia din etapele evoluției umane, calea ezoterică să fie răstăcită, în locul ei luând naștere o alta mult mai greoaie, întortocheată și lentă. Urmând această cale, în ultimii o mie de ani, umanitatea a dobândit acele cunoștințe pe care Orientul le stăpânea deja cu trei mii de ani în urmă.

Intuitiv, sunt de părere că aveau dreptate cei care afirmau că materia care, în mod uniform, ocupă întreg Universul, se află într-o structură interconexă. În cartea sa «Suma tehnologiilor», Stanislav Lion, în capitolul «Universul – un supercomputer», lansează teoria pe baza căreia ar exista un gigantic Creier-Univers asemănător unui computer. Încercați să vă imaginați o mașină de calcul de dimensiunile Universului (se presupune că raza acestuia ar fi de ordinul a cincisprezece miliarde de km), compusă din

module de volume egale cu 10^{-33} cm^3 .

Prin urmare, de aici rezultă că un astfel de creier care ocupă întregul spațiu universal, este înzestrat cu capacități care nouă ne sunt imposibil de imaginat *chiar* și în cele mai îndrăznețe fantezii ale noastre. Considerând că, în realitate, acest creier nu funcționează pe principiul computerelor electronice, ci pe principiul câmpurilor de torsiune și luând în considerație și teoria Absolutului lui Sheling și a lui Shunijat sau a anticei culturi vedice, avem de a face, de fapt, cu o adevărată mașină de calcul. Și, în afara acesteia, în Univers nu mai există nimic altceva.

Toate celelalte sunt o formă sau alta ale Absolutului.

Citez ceea ce scria despre Raza care funcționează de la distanță, actualul membru al Academiei de Științe medicale a Rusiei, V. Kaznaceev, în articolul intitulat «Raze și câmpuri vii», din ediția 3 mai 1996 al revistei «Miracole și aventuri»:

„Cu siguranță Vernadski avu dreptate punându-și întrebarea: «Care ar putea fi, oare, calea ideală pe care să fie ghidată planeta Terra în noua sa faza evolutivă? Cum s-ar putea face? Oare, doar prin muncă? Oare, doar prin explozii? Oare, doar prin acțiuni tehnogenice?» – practic, nu se poate explica liniar.

Faptele ne dovedesc că omul operator poate modifica de la distanță multe indicații ale aparaturilor electronice. Este ca și cum ar avea influență asupra scalei indicatoarelor, acționând de la mare distanță. La noi în Novosibirsk se fac cercetări pe contactul de la distanță cu Norilsk, Dieson, Simferopol. De asemenea, în acest sens, sunt în curs experimente între Triunghiul Tiumeni și centrul american din Florida, experimente care au scos la iveală faptul că legăturile dintre om, aparate și operator sunt reale și stabile.

Noi ne lovim de descoperiri noi și necunoscute, cum ar fi legătură dintre ființele vii de la mari distanțe.”

Din păcate, în articole se întâlnesc termeni confuzi și multe trimiteri la lucrările altor învățați. Să le citești pe

toate, darămite să le mai și înțelegi, rămâne destul de dificil.

Un singur lucru mi s-a revelat limpede: știința este conștientă de capacitatea omului de a acționa la distanță. De asemeni, știința admite existența unei bănci de date universală pe care Anastasia o folosește și pe care o numește *dimensiunea forțelor luminoase* sau *dimensiunea în care trăiesc gândurile vreodată create de oameni*. *Despre așa ceva, știința, de asemeni pomenește, denumind-o supercomputer.*

Rămâne, însă, de lămurit cum de tocmai mie – un om complet străin artei de a scrie și fără vreo înclinație spre această îndeletnicire – mi-a fost dat să scriu o carte, o carte care a mișcat sufletele multor oameni?

În timpul șederii mele în taiga, Anastasia îmi spuse: „O să te fac să devii un scriitor. Tu vei *scrie* o carte, iar multă lume va citi această carte. Ea va avea o influență binefăcătoare asupra celor ce-o vor citi”.

Și uite că a fost scrisă cartea. Și aș putea să spun că meritul este doar al ei. Numai că, rămâne de înțeles și de determinat cum de Anastasia poate să exercite influență asupra capacităților creative ale altor oameni? Până acum, însă, nimeni nu a fost în stare să răspundă acestei întrebări.

Pentru a simplifica puțin problema, am putea, desigur, admite că eu, la rândul meu, eram deja înzestrat cu puțin talent în ale scrierii astfel încât, primind informații valoroase de la ea, am reușit să le aștern pe hârtie. În acest mod, lucrurile ar părea că stau, fiecare la locul lui. Astfel i-a fost dată o explicație fiecărui aspect. Să nu mai pierdem vremea prezentând aici literatură științifică, spirituală sau să mai punem întrebări oamenilor de știință. Și iată că, în acest punct, Anastasia ne pune iarăși în fața unor descoperiri noi căroră, nici eu și nici colaboratorii mei, nu am reușit să le dăm explicații logice.

Dacă vă amintiți, am scris în prima carte despre ce vorbea ea deja cu doi ani în urmă: „Pictorii vor picta tablouri, poeții vor scrie versuri și se va realiza un film

despre mine. Tu vei privi la toate astea și-ți vei aminti de mine...”

Bunicul Anastasiei, la întrebarea mea: „Anastasia este în măsura să prevadă viitorul” – îmi răspunse:

- Vladimir, Anastasia, viitorul nu îl prevede, ea este în măsură să-l modeleze și să-l transpună în realitate.

Vorbe. Nimic altceva decât vorbe... am gândit. Iar eu, acestor vorbe nu le-am dat importanța cuvenită, le-am subapreciat, le-am luat drept cuvinte deșarte, fără nici-o legătură cu realitatea. Pentru că era imposibil chiar de presupus cu câtă precizie, aceste cuvinte ale Anastasiei, se vor realiza în viața noastră reală. Dar incredibilul s-a petrecut!

Spusele ei încep a se transpune în realitate...

La început s-a cernut peste omenire un potop de versuri. O parte din ele le-am publicat la finalul primei cărți. După aceea, în multe orașe, oamenii au început să întemeieze „Căsuțele Anastasiei”. Într-una din primele astfel de căsuțe, înființată în Ghelendjyk, au fost expuse pânzele unei pictorițe moscovite, Avexandra Vasilievna Saenko. Erau toate consacrate Anastasiei și Naturii.

Am intrat în această căsuță, am privit la pereții pe care erau atârâte enormele tablouri... spațiul circumstant își schimba complet aspectul. Din multe tablouri mă privea Anastasia cu ochii săi mari. Subiectele... Înțelegeți, câteva tablouri reprezentau subiecte din cărțile următoare, nescrise încă! Se zărea globul luminos, uneori apărând lângă Anastasia. Mai târziu am aflat că pictorița nu picta cu penelul ci cu buricele degetelor. Tablourile, în mare parte, erau deja vândute, însă rămaseră expuse, deoarece multă lume continua să vină să le privească. Pictorița mi-a dăruit un tablou în care erau reprezentați părinții Anastasiei. Am rămas fascinat de chipul mamei sale... nu puteam să-mi dezlipesc privirea de la ea.

Apoi au început să-mi sosească din toate părțile propuneri ale multor studiouri cinematografice de a realiza un film despre Anastasia. Nu m-am mirat câtuși de puțin,

deoarece deja consideram toate astea ca pe ceva de la sine înțeles.

Plimbându-mi privirile peste tablouri și peste paginile pe care erau așternute versurile, ascultând cântecele ce-i sunt dedicate Anastasiei și vizionând cadrele filmului turnat, încercam să realizez ce se petrecea.

În acest timp, centrul de cercetări moscovit, care se ocupa cu descoperirile legate de Anastasia, veni cu declarația:

„Preaînaltele călăuze duhovnicești, marii cercetători de știință și filosofi, toate învățăturile religioase cunoscute nouă oamenilor, nu ating viteza de efect a Anastasiei asupra potențialului creativ uman. Învățăturile acestora au avut un discret efect în viața reală doar după sute, uneori mii de ani de la apariție. Anastasia, doar în câteva luni, uneori zile, într-un mod inexplicabil, ignorând diferitele tratate religioase, acționează direct pe sentimente, trezind porniri emoționale și impulsuri creative, toate acestea concretizându-se în operele de artă ale acelor oameni intrați în contact mintal cu ea. Noi ceilalți le putem percepe sub formă de creații artistice sau impulsuri spirituale, aspirații spre bine, spre luminos”.

Cum reușește această femeie solitară să planeze literalmente deasupra spațiului nostru real de viață, în timp ce se află izolată în îndepărtata taiga siberiană?

În ce mod, prin mâinile altor oameni, materializează creațiile? Toate aceste creații vorbesc despre Lumină, despre bunătate, despre Rusia, despre Natură și despre iubire. „Ea cernu peste omenire înălțătoare poezii de dragoste. O ploaie primăvărată de versuri și cântece vor spălă întreg Pământul nostru de mizeriile pe el adunate.” – spuse bunicul Anastasiei.

- Cum face? l-am întrebat eu.
- Cu energia undei propriilor aspirații și cu puterea viselor sale, ea dăruiește inspirație.
- Ce forță este încătușată în visele ei?
- Forța Omului – Creator.

- Pentru creațiile sale, omul trebuie să primească onoruri, bani și titluri. Anastasia le dăruie fără să ceară în schimb nicio recompensă. De ce se comportă așa?

- Anastasia este autosuficientă. Satisfacția proprie și iubirea sinceră a măcar unui singur om, sunt pentru ea cele mai minunate premii, răspuse bunicul.

Numai că, pentru moment, aceste afirmații rămân de nepătruns.

Forțându-mă să realizez cine este Anastasia și să definesc natura relației mele cu ea, am continuat să tot ascult diferitele opinii și să citesc tot ce găseam despre spiritualitate. Într-un an și jumătate am rumegat mai multă literatură decât în tot restul vieții mele de până atunci. Și cu ce m-am ales din toate astea? Cu o singură concluzie evidentă și indiscutabilă: în câteva cărți „deștepte”, pretendente la prestigiu istoric, la spiritualitate și onoare, se află una dintre cele mai neobrăzate minciuni. La o astfel de concluzie m-au purtat istorisirile despre Grigorij Rasputin.

În prima carte „Anastasia” am citat din romanul de cronică istorică al lui V. Pikulin, «Ultimile frontiere». În carte se vorbește despre Rasputin, cum că acest deosebit om, provenind dintr-un îndepărtat sătuc rătăcit undeva prin Siberia, unde cresc cedrii siberieni, în anul 1907 sosi în capitala Imperiului Rus. El impresionează prin profețiile sale familia imperială, devenind în scurt timp de-al casei și reuși să seducă un număr impresionant de femei de spiță regală. Când l-au ucis, s-au minunat văzând că Grigorij a reușit, chiar după ce a băut cianură în pahar turnată-i, să se ridice de la masă și să meargă în curtea conacului. Acolo, cneazul Iusupov își descarcă pistolul în corpul căzut la pământ al lui Rasputin, însă acesta continuă să trăiască. Corpul ciuruit de gloanțe i-l aruncară de pe pod în apă, apoi i-l pescuiră și-l arseră.

Miraculosul și misteriosul Grigorij Rasputin, cel care-i uimi pe toți cu rezistența sa, se născu și creșcu în zona cedrilor siberieni.

lată cum descriu rezistența sa unii cronicari ai epocii: „La etatea de cincizeci de ani, el putea să înceapă o orgie la miezul zilei, continuând cu desfrâul până la patru dimineața; de la mâncare și băutură mergea întins în biserica unde rămânea în rugăciuni până la ora opt a doua zi. Odată ajuns acasă, bându-și ceaiul, Grișa primea oaspeți și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, aduna damele din anturajul său. Mergeau cu toții la *banja*¹, ca apoi, de acolo să se îndrepte în sanie spre o tavernă din periferia Moscovei unde să ia totul de la început – niciun alt om normal nu ar fi putut rezista unui astfel de regim.”

Citind acestea despre Rasputin, mi s-a înfățișat, la fel ca multor altora, tabloul unui desfrânat.

Dar soarta, pentru a mă purta la meditație, mi-a pus dinainte o altă informație:

lată ce *scria* Papa Ioan despre Grigori Rasputin: „Astăzi vine la suprafață, nevătămat, trupul nemaigăsit al sfântului monah. Iar fiii săi tainici se înalță spre Arcă.”

Așadar, ce să mai crezi? Pe de o parte, despre el se scrie că era un destrăbălat, pe de alta, monah sfânt. Unde este adevărul, unde este minciuna?

Mai târziu îmi căzu întâmplător în mână textul unor însemnări ale lui Grigori Rasputin, pe care le-a scris în timpul pelerinajului său în Țara Sfântă. Acest manuscris fu găsit la Paris de unul dintre emigranții ruși de acolo, Lubacevsky. Citez:

„Fără deosebit efort, marea consolează. Dimineața te trezești, iar valurile îți vorbesc și freamătă aducând bucurie. Și soarele pe mare strălucește, ridicându-se încet, încet... În același timp sufletul omului uită de toată umanitatea și privește la strălucirea soarelui, iar bucuria în om se cuibărește și în suflet se face simțită cartea vieții și înțelepciunea Pământului. O frumusețe de nedescris. Marea te trezește din somnul rutinei și te ajută nespus de mult și fără niciun efort să te gândești la tine însuși.

¹ banja- baie publica

Marea este un spațiu imens, însă mintea este mult mai vastă. Înțelepciunea umană este infinită, este de neînlocuit cu toate filosofiele. Și, iarăși, o frumusețe; atunci când soarele se pogoară și se dosește scaldându-și razele sale-n mare...

Cine poate prețui razele sale strălucitoare? Ele încălzesc și mângâie sufletul, consolându-l binefăcător. Soarele, în câteva clipe, se ascunde în dosul munților, sufletul omului se întristează după minunatele sale raze...

Ooo... ce liniște se lasă... Nu se mai aude nici măcar zarva pescărușilor. Gânditor, omul începe să se plimbe pe punte... Fără voie își amintește copilăria și vede toată rutina, comparând această liniște cu rutina umanității. Și, în șoaptă, se sfătuiește cu el însuși și tare mult și-ar dori cu cineva să-și plângă necazurile asupra-i năpăstuite de protivnicii săi."

Cine erai tu, siberianule? Cine erai tu, rusule? Grigori Rasputin. Unde este adevărul despre tine, unde este minciuna? Cum să deslușim? Pe ce se fondează, în filosofia ei, esența existenței din profețiile tale? Cu ajutorul cărei importante descoperiri am putea deosebi adevărul de minciună? Unde este spiritualitatea, sinceritatea și unde este pretenția la clarviziune? Poate ar trebui, cu inimile, fiecare să încerce să vadă? ...

Grigori Rasputin ieși din pădurile de cedri puțin înaintea revoluției Ruse, încercând să prevină furtuna revoluționară și pe ruși.

Anastasia, de asemeni, trăiește în pădurea de cedri. Și ea, la rândul ei, încearcă să facă bine omenirii și ea, la rândul ei, se chinuie să prevină ceva. Ei, oare, ce soartă-i pregătește societatea noastră contemporană?

Mașina de făcut bani

În primele zile ale relației mele cu Anastasia, m-am comportat cu ea ca și cu o pustnică cu o viziune originală asupra omenirii. Acum, însă, după toate cele auzite și citite despre ea, după succesivele ei intervenții în viața noastră, ea a devenit pentru mintea mea un fel de anomalie. Au început să mi se încurce gândurile în cap. Cu mare hotărâre am îndepărtat miriada de informații și concluzii revărsate asupra-mi și-am încercat să mă întorc la simplitatea primelor impresii și să răspund la întrebarea ce tot mai des îmi era pusă: „De ce nu ai adus-o pe Anastasia aici, afară din taiga?” Eu mi-am dorit mult s-o pot scoate pe Anastasia din taiga, însă am înțeles un lucru esențial: cu forța nu se putea. Ar fi trebuit s-o conving cu motivații concrete de utilitatea prezenței ei printre noi, cei din societatea

civilizată. M-am tot gândit care din capacitățile ei s-ar putea folosi cu avantaje pentru ea, pentru omenire și, bineînțeles, pentru firma mea?

Și într-o clipită am înțeles: Anastasia ce stătea înaintea mea era o adevărată mașina de făcut bani! Prin capacitățile ei poate lecuî în mod simplu oamenii de orice maladie. Pentru asta nu are nevoie de niciun fel de diagnostic, pur și simplu alungă cu un singur gest toate bolile cuibărite în corpul uman. Nici măcar nu are nevoie să atingă corpul bolnav. Eu am simțit asta pe mine însumi. Anastasia se concentrează cu toată ființa ei, privește cu ochii săi buni, de culoarea cerului senin, fără să clipească. În acea clipă corpul ți se încălzește efectiv sub privirile ei, picioarele ajung să-ți transpire. Prin sudoarea eliminată ies din organism tot felul de toxine.

Oamenii plătesc bani grei pe medicamente și pe intervenții chirurgicale. Nu-i ajută un medic, merg la altul; merg la ședințe extrasenzoriale, la bioenergoterapeuți pentru a se lecuî doar de o boală. Pentru asta pierd săptămâni, uneori luni și ani. Anastasia, în doar câteva minute... Am făcut două calcule și am înțeles că, dacă ea ar dedica unui pacient chiar și cincisprezece minute de timp, iar pentru asta i-ar cere numai zece dolari (cu toate că unii medici cer cu mult mai mult), atunci într-un singur ceas ar însemna un câștig de patruzeci de dolari. Dar acest exemplu nu este nici pe departe elocvent, există operații cu plată care ajung să coste până la zece mii de dolari, uneori chiar și mai mult. În capul meu, s-ar părea că deja s-a încropit un bun plan de afaceri. Am hotărât să stabilesc împreună cu ea câteva detalii și am întrebat-o:

- Înseamnă că tu, Anastasia, poți alunga orice boală din om?

- Da - răspunse ea - cred că orice boală.
- Cam cât timp ți-ar lua pentru un singur om?
- Uneori, destul de mult.
- Mult? Cât de mult?
- Odată a trebuit să pierd mai mult de zece minute cu

un om.

- Zece minute?! Țsta-i un fleac; oamenii pierd ani ca să se vindece.

- Zece minute sunt o infinitate dacă se consideră că în tot acest timp sunt constrânsă să mă concentrez și să-mi întrerup meditația...

- Nu-i nimic strașnic, meditația mai poate aștepta. Tu și așa știi multe! Eu am o idee, Anastasia.

- Ce idee?

- O să te iau cu mine. O să-ți aranjez un studio frumos, într-un oraș mare, o să-ți fac publicitate, iar tu o să vindecii oameni. Tu o să aduci multă alinare printre oameni, iar noi o să avem un câștig frumușel.

- Vezi tu, Vladimir, eu deja lecuiesc câteodată oamenii. Când modelez anumite situații pentru grădinari, pentru a-i face să-nțeleagă lumea vegetală ce-i înconjoară, atunci Raza mea alungă bolile din ei, numai că eu mă străduiesc să nu le alung chiar pe toate...

- Doar că ei nu știu că tocmai tu faci toate astea și nu numai că nu te plătesc dar nici măcar mulțumesc nu-ți spun. Tu nu primești niciun fel de răsplată pentru strădaniile tale.

- Dimpotrivă, primesc.

- Ce?

- Primesc foarte multă bucurie.

- Bine, lasă atunci, să-ți fie plăcut și să fii și bucuroasă, în timp ce noi să încasăm și bani.

- Dar dacă un om, un pacient, nu va avea bani cu ce să-și plătească cura?

- De ce te complici de pe acum cu mărunțișuri, și cu lucruri neînsemnate? Nu-i treaba ta, asta. Vor fi secretare, un administrator care să te ajute. Tu va trebui doar să te gândești la lecuire, să mergi la seminarii și perfecționări, la schimburi de experiență. Doar tu înțelegeți cum acționează acest har al tău. Raza ta, acest mecanism cum este conceput...

- Înțeleg. Acest har este binecunoscut și în lumea

voastră. Medicii și oamenii de știință sunt la cunoștința tuturor acestor capacități. Sau, cel puțin, le simt efectele binefăcătoare. În spitale se străduiesc să le vorbească încurajator bolnavilor pentru a le ridica moralul. Medicii, de mult au observat că, dacă bolnavul se află într-o stare de depresie, se lecuiește mult mai anevoie, medicamentele nu-i sunt de mare folos, în schimb dacă este tratat cu dragoste, boala se îndepărtează de el mult mai repede.

- Și-atunci de ce nimeni nu se apucă să pună la punct și să perfecționeze o astfel de metodă de vindecare până în punctul în care o stăpânești și o utilizezi tu?

- Mulți învățați încearcă s-o învețe. Și încă mulți alți oameni, vracii - cum îi numiți voi - de asemeni, folosesc această metodă și puțin câte puțin le reușește. Cu această metodă îi lecuia Iisus Hristos pe oameni și pe sacrii cărturari. În Biblie se vorbește mult despre iubire, deoarece aceasta are o influență binefăcătoare asupra sentimentelor umane. Ea este cea mai puternică dintre toate...

- Atunci de ce vracii și cei ce lecuiesc oamenii o cunosc atât de puțin în timp ce tu o cunoști și o stăpânești atât de bine?

- Pentru că ei trăiesc în lumea voastră și ei, ca și ceilalți din lumea voastră, au fost constrânși să le îngăduie sentimentelor distrugătoare să-i pătrundă.

- Care sunt aceste sentimente distrugătoare? Ce legătură au ele cu restul?

- Sentimentele distrugătoare, Vladimir, sunt răutatea, ura, invidia, gelozia... și altele. Acestea și încă multe altele asemănătoare lor, îl fac pe om mai slab.

- Tu, Anastasia, cât de des te enervezi?

- Eu nu mă enervez niciodată.

- Aha. Bine, nu are nici-o importanță, Anastasia, cum se ajunge la acest efect, importante sunt rezultatele și avantajele care se pot trage de pe urma lui. Spune-mi, te rog, ești de acord să mergi cu mine și să te ocupi cu lecuirea oamenilor?

- Vladimir, aici este casa mea și locul meu natal. Doar

aici aflându-mă, îmi pot îndeplini îndatoririle. Nimic nu-i poate da omului mai multă putere decât locul său natal, Spațiul de iubire de părinții săi creat. Iar să-i lecuiesc pe oameni de maladiile trupești, pot și de la distanță cu Raza mea...

- Bine, bine. Nu vrei să mergi, atunci lecuiește de la distanță. Noi putem să cădem de acord asupra locului unde să se prezinte cei care doresc să se vindece. Aceștia vor plăti în bani, iar tu, la timpul stabilit, îi vei lecu. Facem un contract scris. Ce zici, ești de acord?

- Vladimir, eu înțeleg că tu vrei să faci mulți bani. Îi vei face, o să te ajut eu. Doar că nu trebuie să-i faci așa. În lumea ta se cer bani pe vindecare, altfel este de neconceput în lumea ta. Dar eu fac asta mai bine fără bani.

Și încă un amănunt: eu nu o să-i pot lecu pe toți cei care își vor dori asta, întrucât nu întotdeauna înțeleg care sunt cazurile care aduc avantaje prin astfel delecui și care aduc pagube. Dar o să aprofundez și o să înțeleg mai bine acest fenomen. Și numai ce o să văd mai clar...

- Ce-s aiurelile astea? Cum este posibil ca o lecuire să facă rău cuiva? Sau poate, vrei să spui, ție?

- Vindecarea infirmităților fizice, adesea, poate da probleme însuși pacientului cu pricina.

- Anastasia, din cauza inteligenței tale, au început să ți se amestece în cap cele două concepte - de bine și de rău. Medicii au fost dintotdeauna considerați ai poporului, chiar dacă nu și-au făcut treaba gratis. Și uite, tu faci trimiteri la Biblie pentru orice, însă nici măcar acolo nu se explică totul... Așa că lasă deoparte îndoielile din mintea ta. A vindeca un om este un bine oricând!

- Înțelegi, Vladimir, eu am văzut... Bunicul meu mi-a arătat ca exemplu, ce pagube poate aduce o lecuire atunci când nu este bine concepută și când la acest delicat proces nu ia parte pacientul însuși.

- Cât de ciudată și particulară este filosofia voastră, a celor din aceste părți! Eu am făcut o propunere avantajoasă pentru amândoi, ce treabă au exemplele acum?

Izbăvirea de infern

O dată am privit cu Raza mea o bătrânică solitară care-și lucra grădina. Harnică și firavă, era mai tot timpul bucuroasă. Mi-a trezit interesul imediat. Grădina ei micuță era prosperă, creșteau pe ea tot felul de culturi și creșteau taman bine, că bătrâna o grijea cu dragoste. Mai apoi am aflat că bătrâna își aduna toată recolta și într-un paneraș o căra prin iarmaroace. Niciodată nu mânca din primele roade care, pe la voi, sunt cele mai scumpe. Se străduia să le vândă pe toate. Banii îi trebuiau ca să-l ajute pe

feciorașul ei. Îl născu la bătrânețe și rămase fără bărbat. Rudele nu îi vorbeau. Fiul, din copilărie picta și își dorea să devină un artist adevărat. Încercă în vreo două rânduri să intre pe ici, pe colo pe la școli ca să studieze. În cele din urmă reuși. De două ori pe an se întorcea la bătrâna lui mamă s-o vadă. Vizitele sale erau momente de intensă bucurie pentru ea. Și strângea bătrânica bani și provizii pentru feciorașul ei...

Legumele care creșteau în grădinața ei le conserva în borcane de sticlă pentru când îi sosea fiul. I le dădea cu mare dragoste.

Îl iubea nespus de mult bătrânica și visa că feciorul ei într-o zi va deveni un pictor talentat. Trăia din acest vis. Bătrâna era mai tot timpul bună și veselă. Apoi, pentru o vreme, nu am mai urmărit-o... ca apoi, când m-am întors din nou la ea, s-o află deja foarte bolnavă. Îi venea foarte greu să se aplece pentru a-și munci bucățița de pământ. O sfâșiau junghiuri puternice cu fiecare aplecare. Cu toate astea rămase încă destul de în puteri și întreprinzătoare. Rândurile și le făcu înguste și lungi. Își confecționa un taburet dintr-un scaun vechi căruia îi rupse picioarele, îl așeză între rânduri, se așeză pe el și, așa în șezut, plivea buruienile de pe rânduri târându-se prin toată grădinața. Purta după ea un coșuleț agățat la gât cu o sforică. Și se bucura că-i creștea recolta frumoasă.

Recolta, într-adevăr, i se făcu îmbelșugată, plantele o simțiră și reacționară ca atare. Bătrânica pricepu că nu peste mult avea să moară și, ca înmormântarea să nu-i pricinuiască fiului prea mare tărăboi, își cumpără de una singură mormântul la cimitir, coroana și în general toate cele trebuincioase înmormântării.

Doar ea își dorea să mai apuce să strângă recoltă și să i-o pregătească fiului pe iarnă, înainte să moară. Eu, atunci nu am dat mare însemnătate faptului că bătrâna, în ciuda faptului că era în contact destul de strâns cu culturile din grădinața ei, totuși se îmbolnăvi. Am gândit că s-a îmbolnăvit pentru că nu mânca aproape niciodată din

legumele din grădina ei. Le vindea, iar cu banii astfel câștigați se străduia să cumpere ce era mai ieftin.

Am hotărât s-o ajut, și odată, când merse la culcare, eu, cu Raza mea, am început s-o încălzesc și să-i alung boala din corp. Am simțit cum ceva i se împotriva Razei mele, dar m-am încăpățânat și am continuat. Și am continuat astfel preț de mai bine de zece minute până când am reușit să-i lecuiesc corpul de boală.

La ceva timp după aceea, când bunicul trecu pe la mine, i-am povestit de bătrână și l-am întrebat de ce Razei mele ceva i se împotriva? El s-a gândit un timp și mi-a răspuns că nu am procedat bine. M-am amărât profund. L-am rugat să-mi explice pricina. El a tăcut o vreme, după care a rostit: „Tu i-ai lecuit trupul.”

- Și ce ai putut să-i faci atât de îngrozitor Sufletului bătrânei?

Anastasia suspină și adăugă:

- Bătrâna se vindecă și nu muri. Fiul îi sosi înainte de vreme. Veni numai pentru două zile ca să-i spună că a renunțat la studii și că nu mai avea intenția să devină pictor; acum se ocupa cu altceva, cu ceva care-i aducea un câștig frumușel. Între timp se însurase. De-acum încolo va avea bani, așa că nu mai trebuia să-i pregătească niciun fel de provizii, că transportul avea să-l coste mai mult decât legumele strânse de mama lui.

„Mănâncă-le, mai bine tu, mamă.” - spuse el bătrânei.

Plecă fără să ia nimic. Dimineața, bătrânica se așeză pe prispă casei, privi la grădinuța ei. În ochi i se putea citi atâta apatie, atâta pustietate... Nu-și mai dorea să trăiască, își închipui; trupul îi era sănătos, însă viața dinăuntru ei era ca și cum ar fi părăsit-o dintr-odată. Eu am văzut, sau mai bine zis, am simțit pustietatea îngrozitoare din Sufletul ei și lipsa dorinței...

Dacă nu i-aș fi lecuit trupul, bătrânica ar fi murit la timp, ar fi murit împăcată cu un vis frumos, cu speranța. Ea, însă, se afla în deșertăciune în viață fiind încă, iar asta este mult mai îngrozitor decât moartea fizică. Muri la două

săptămâni după asta.

Un dialog confidențial

Am înțeles că boala fizică este un fleac în comparație cu chinurile sufletești, numai ca pe atunci nu eram încă în măsură să lecuiesc suflete. Îmi doream nespus de mult să aflu cum se face asta și îndeobște, dacă se poate face? Acum pot spune că știu: este posibil!

Și mai mult decât atât: am mai înțeles ca bolile fizice apar în om nu numai în urma autoizolării sale de Natură și nu numai datorită sentimentelor obscure cărora le permite să-i intre înăuntru. Acestea – bolile – pot fi un mecanism de prevenire sau chiar de salvare de la mari și însemnate

suferințe. Boala este unul dintre mecanismele prin care Intellectul Suprem - Dumnezeu - i se adresează omului. Boala omului este în același timp și boala Sa. Altfel nu se poate. Cum ți-aș spune eu, de exemplu: „Nu-ți umple stomacul cu tot felul de murdarii inutile.” Dar tu nu vrei să primești sfatul înțelept. În acest caz înțelepciunea îți va grăi cu glasul bolii. Însă tu, iarăși și iarăși, îți înghiți pastilele tale fără de leac și continui s-o ții pe a ta cu îndârjire.

- Așadar, după tine, oamenii nu ar mai trebui să fie vindecați? Să nu mai fie ajutați când se simt rău?

- Ajutorul trebuie să existe, dar, în primul rând, trebuie înțeleasă profund pricina originară a îmbolnăvirii.

Ajutorul va trebui să consiste neapărat din înțelegerea a ceea ce vrea Intellectul Suprem - Dumnezeu - să spună. Dar este foarte dificil, se poate greși foarte ușor. Vezi, boala este un dialog confidențial al celor doi care se cunosc bine unul pe celălalt. Amestecul unei a treia părți poate dăuna omului și poate să nu ajute.

- De ce, atunci, tu ai alungat bolile din mine? S-ar părea că mi-ai făcut un rău?

- Toate bolile tale ți se vor întoarce îndărăt de nu-ți vei schimba modul de viață, comportamentul față de ceea ce te înconjoară și față de tine însuși. De nu-ți vei schimba unele obiceiuri. Anume aceste obiceiuri s-au arătat a fi pricina maladiilor tale.

Era clar ca bună ziua. Îmi va fi cu neputință să obțin vreun beneficiu de pe urma darului Anastasiei de a lecu, atât timp cât ea nu înțelegea complet anumite aspecte. Văzui cum mi se năruie tot planul de afaceri. Anastasia, observând probabil nemulțumirea mea, spuse:

- Tu nu trebuie să te întristezi, Vladimir, eu o să mă străduiesc, cât pot de repede o să pătrund toate astea, dar acum, dacă tu cu adevărat vrei să-i ajuți pe oameni și pe tine însuși și nu doar să faci bani, lasă-mă să-ți povestesc despre metodele cu ajutorul cărora omul se poate lecu singur de multe boli și prin care poate evita toate acele efecte nedorite care apar în cazul unui amestec din afară în

soarta lui. Dacă vrei, ascultă-mă...

- Ce altceva îmi mai rămâne de făcut? Ție, oricum nu-ți pot clinti intențiile. Povestește.

- Exista unele motive importante care stau la baza bolilor corpului uman. Acestea sunt sentimentele dăunătoare, emoțiile, regimurile alimentare artificiale și compoziția alimentelor, lipsa scopurilor de lungă și scurtă durată, eronata înțelegere a esenței menirii fiecăruia. Pot să combată cu succes bolile trupesti emoțiile pozitive, o mulțime de plante, înțelegerea corectă a esenței menirii fiecărui om pe Pământ. Toate acestea pot schimba omul foarte mult atât pe plan fizic cât și spiritual...

Cum se poate readuce omenirea la o relație sănătoasă cu lumea plantelor – deja ți-am povestit. Este mult mai simplu de a deveni tot mai conștienți atunci când contactul cu plantele este personal și natural. Se pot înfrânge multe maladii ale celor apropiați și chiar viața li se poate prelungi, ajutându-se de Raza lubirii, cea care crează în jurul ei Spațiul de iubire.

Însăși omul capabil să absoarbă înăuntrul său sentimentele pozitive, poate, cu ajutorul lor, să înăbușe boala, să vindece trupul de boli și mai poate chiar să se împotrivească infernului.

- Ce vrei să zici prin a absorbi? Cum poți să te gândești la bine când te doare un dinte sau stomacul?

- Clipele pure și strălucitoare din viață, lalolaltă cu emoțiile pozitive, ca niște îngeri păzitori, pot învinge durerea și boala.

- Și dacă unui om îi lipsesc puritatea și strălucirea clipelor aducătoare de emoții pozitive, ce ar trebui să facă?

- Neapărat să facă ceva ca ele să apară! Aceste senzații apar atunci când lumea din jurul tău te tratează cu dragoste curată. Așa că, creează astfel de situații, astfel de comportamente față de cei din jurul tău, altminterea îngerul tău păzitor nu va putea să te ajute.

- Interesant. Sunt curios, îngerii au fost vreodată prin preajma mea? Cât de puternici erau? Cum să fac să mi-i

apropii?

- Se poate face cu ajutorul memoriei. De exemplu, îți amintești de ceva bun, plăcut din trecutul tău. Cu ajutorul acestei amintiri te va învălui acea stare binefăcătoare în care te găseai în acele momente. Ai vrea să vezi cum este? Vrei să-ncerci? Te ajut eu.

- Vreau. Hai să-ncercăm.

- Întinde-te în iarbă, te rog și destinde-te. Poți să-ți amintești din clipa de față mergând în trecut. Îți poți aminti copilăria, poți parcurge cu gândul de atunci până în ziua de azi. Amintește-ți imediat cele mai plăcute minute și senzațiile legate de ele.

M-am întins în iarbă. Anastasia s-a întins alături de mine și și-a pus degetele pe mâna mea. M-am gândit că prezența mă va încurca să mă concentrez pe amintiri și i-am spus:

- N-ar fi mai bine să rămân singur?

- Încetîșor, o să te conduc eu. Tu, când vei începe să-ți amintești, n-o să mă mai simți. O să te ajut eu să-ți amintești mai repede și mai clar...

Unde ești tu, înger păzitor?

Cronica evenimentelor din viața mea începu cu copilăria. Amintirile se depănară până în momentul în care mă jucam în nisip cu băieții de la țară. Apoi se destrămară... Am fost cuprins subit de o stranie agitație. Nici măcar una dintre toate acele întâmplări din viața mea precedentă nu chemă emoții pozitive sau sentimente asemănătoare celor ce m-au încercat în dimineața imediat

următoare nopții petrecute cu Anastasia sau acelor care au izvorât în mine când Anastasia acordă ritmul Naturii la ritmul inimii mele (eu am descris această întâmplare în capitolul «Atingerea Paradisului» din cartea întâi). Însă, eu am considerat atunci *că aceste* minunate senzații mi-au fost dăruite doar prin Anastasia, că nu erau ale mele. Am crezut că erau artificiale, dăruite de ea. Involuntar, le-am comparat cu cele din viața mea trecută, dar nu am găsit analogii. Iarăși și iarăși am derulat înainte și înapoi amintirile din viața mea ca pe un clișeu. Toate întâmplările erau legate de aspirația de a realiza sau de a căpăta câte ceva. Dobândeam de fiecare dată cele râvnite dar satisfacția nu se arăta. În locul ei apărea o nouă sfidare, o nouă dorință... Iar ultimii ani, în care cei din jurul meu considerau că mă descurcam așa de bine, rechemau senzații și mai confuze. Mașinile pe care le cumpăram, femeile și chefurile, cadourile și urările de bine – toate păreau pustii și netrebuincioase.

Brusc, m-am ridicat în picioare și, când Anastasiei, când mie însumi, am început să vorbesc cu mare agitație.

- Nu există în viața unui om astfel de senzații de leac! Cel puțin nu într-a mea! Și consider că multor altor oameni nu li se vor arăta aceste senzații!

Anastasia s-a ridicat și ea.

- Atunci tu, cât mai degrabă cu putință, va trebui să le crezi!

- Ce anume să creez? Ce?!

- Mai întâi, va trebui neapărat să afli în ce stă esența, sensul vieții tale... Tu ți-ai privit viața acum și chiar având oportunitatea de a o privi și analiza din exterior, nu ai reușit să descoperi în ce constă esența ei. În înțelegerea ta totul este raportat evaluării, evaluarea este metoda predominantă. Spune-mi, în care din situațiile din viața ta ți-a fost dat să te apropii câtuși de puțin de senzația de fericire?

- Au fost două cazuri, dar într-amândouă a intervenit câte ceva care m-a împiedicat să le simt în deplină fericire.

- Și care sunt aceste două situații?

- Chiar la începuturile Perestroykăi, am avut șansa să primesc un vapor în gestiune pe lungă durată. Era cel mai bun vas de pasageri din flota fluvială a Siberiei Occidentale. Purta numele lui Mikhail Kalinin.

S-au finalizat toate formalitățile de primire în gestiune pe termen lung. Mă îndrept spre debarcader... și-l văd: era acolo, impunător și splendid, iar eu pun pașii pentru prima oară pe puntea vasului meu.

- Senzațiile de fericire ți s-au întetit mult odată urcat pe punte?

- Înțelegi, Anastasia, în viața pe care o ducem noi, există multe probleme de toate felurile. Odată urcat la bord, mă întâmpină căpitanul. Am mers împreună în cabină la el. Am cinstit cu câte o cupă cu șampanie și am discutat.

Căpitanul mi-a relatat că era imperativ necesar ca instalațiile de apă potabilă să fie curățite, în caz contrar, sanepidul nu ne-ar fi dat autorizația de a ieși în larg. Și a mai spus căpitanul...

- Și te-ai împotmolit, Vladimir, în probleme și îndatoriri legate de munca pe vas.

- Așa-i. M-am împotmolit. Erau multe probleme.

- Materia creată artificial și mecanismele caracteristice acestei munci, Vlădimir, aduc mai multe probleme decât bucurii. Sunt un ajutor iluzoriu.

- Nu sunt de acord cu tine. Este odevărat ca munca și mecanismele în sine pot aduce o sumedenie de probleme; trebuie reparate, întreținute, ș.a.m.d. dar, cu ajutorul lor, se pot realiza multe.

- Ca de exemplu?

- Chiar și dragostea se poate obține.

- Asupra iubirii adevărate, Vladimir, aparaturile construite artificial nu au nicio putere. Chiar de ți-ar aparține toate aparaturile din lume, doar cu ajutorul lor nu ai putea obține dragostea nici măcar a unei singure femei.

- Tu, pur și simplu, nu cunoști femeile noastre! Dar judeci! Uite că eu am reușit!

- Ce anume ai reușit?

- Am obținut foarte ușor, dragostea unei femei. Am iubit o femeie foarte mult. Aproape un an am râvnit-o... Dar ea nu era prea interesată să meargă cu mine niciunde și nici să stea cu mine. Când am primit în gestiune nava M. Kalinin, am invitat-o la bord și ea s-a arătat imediat dispusă să mă urmeze. Îți imaginezi?! Era minunat! Stăteam doar noi doi la masă în barul de pe navă. Șampanie, vinuri alese, lumânări aprinse, muzică... și nimeni altcineva; doar noi doi pe nava mea, în tot barul pustiu. Doar ea în fața mea. Am pus în mișcare vaporul, nu am luat pe nimeni la bord, doar ca să rămânem singuri, eu și ea. Vaporul plutește pe fluviu, în bar se aude muzica, eu o invit la dans. Corpul ei și sânii... era de vis... Am îmbrățișat-o strâns la piept, inima îmi bătea frenetic de fericire... am sărutat-o pe buze. Tu înțelegeți?! Ea îmi stătea atât de aproape, încât puteam s-o ating, puteam s-o sărut! Toate astea, mulțumită vaporului, dar tu spui că doar probleme.

- Și mai departe, Vladimir, ce s-a întâmplat cu tine?

- Nu are nici-o importanță.

- Amintește-ți, te rog.

- Dacă-ți spun că nu are sens. Puțin contează...

- Pot să povestesc eu în locul tău? Pot să spun eu tot ce a urmat acolo pe vapor? Ce s-a întâmplat cu tine și cu tânăra femeie?

- Încearcă, de ții așa tare.

- Tu ai băut foarte mult alcool. Special ai făcut în așa fel încât să te îmbeți cât mai tare. După aceea i-ai pus în palmă cheile de la cabina ta și de la splendidele tale apartamente, iar tu ai coborât în cală. Ai dormit aproape 24 de ore într-o cabină de marinar. Și știi de ce?

- De ce?

- Pentru ca la un moment dat ai văzut pe chipul iubitei tale o expresie ciudată și un surâs disprețuitor. Intuitiv, nerealizând însă complet, tu ai înțeles: ea, iubita ta, visa: „Cum ar fi oare dacă la masa din barul navei, în fața mea, ar fi stat nu Megre ci iubitul meu?”. Fata ta iubită visa la

altul, la acela care-i plăcea ei. Ea-și dorea ca el să fi condus acel vapor și nu tu. Voi erați sub puterea materiei moarte, iar legate de ea erau sentimentele și aspirațiile voastre, ucigându-le.

- Ajunge atât, Anastasia, nu mai continua! Nu-mi sunt deloc plăcute aceste amintiri. Oricum, vasul a jucat rolul său. Noi doi ne-am întâlnit mulțumită vasului.

- Adevărata cauzalitate este creată de sentimentele care o preced și de zvâcnirile Sufletului, doar acestea decid asupra viitorului. Și doar al lor elan, ale lor zvâcniri se reflectă în cer ca într-o oglindă. Și se reflectă în cauzalitatea existenței pământești numai elanul și aspirațiile lor!

- Cum să-nțeleg toate astea?

- Întâlnirea noastră ar fi putut fi precedată de multe din aspirațiile sufletului tău și al meu și poate ale părinților noștri îndepărtați sau apropiați, sau poate că asta a făcut-o doar dorința micuțului vișin crescut în grădina casei tale din provincie. În niciun caz, vaporul.

- Vișinul? Ce treabă are vișinul din grădină?

- De multe ori, privindu-ți viața, tu nu ai fi dat nicio importanță acelui vișin și sentimentelor legate de el, doar că aceste întâmplări sunt singurele însemnate din viața ta din ultimii ani. Pe vaporul tău, Universul nu a intervenit. Gândește-te ce reprezintă pentru Univers un obiect atât de rudimentar, primitiv, zgomotos, lipsit de raționament și de capacitatea de a se autorepara. Însă vișinelul... Micuțul vișin, siberian, căruia tu nu i-au acordat nici măcar un cât de mic loc în amintirile tale, a zguduit imensitatea Universului, a schimbat cursul evenimentelor, legat nu numai de tine dar și de mine, pentru ca el, Vladimir, este viu și ca tot ceea ce este viu este strâns legat de toată structura universală.

Vișinelul

- **A**mintește-ți, Vladimir, tot ce poți în legătură cu

acest micuț pom și ce legătura directă ai avea cu el. Adu-ți aminte din momentul în care ai intrat în contact cu el.

- O să fac tot ce pot, dacă tu consideri că este așa de important.

- Da, este foarte important.

- Eram prin oraș cu mașina. Nu-mi amintesc exact unde mă îndreptam, doar că i-am ordonat șoferului să oprească la intrarea pieții centrale. L-am rugat să meargă să-mi cumpere fructe. Eu, însă, am rămas în mașină uitându-mă după oamenii care ieșeau din piață. Cărau după ei tot felul de plante.

- Tu îi priveai și te mirai. De ce?

- Imaginează-ți, afară ploua și era frig, dar pe chipurile lor se citea mulțumirea și veselia. Cărau după ei acești copăcei micuți cu rădăcinile înfășurate în cârpe și erau bucuroși, în timp ce eu eram trist. Când șoferul s-a întors, l-am lăsat pe el la mașina și eu m-am îndreptat spre bazar. M-am plimbat o bucată printre târgoveți, apoi am cumpărat trei vișinei. Când i-am aruncat în portbagajul mașinii, șoferul mi-a spus că unul din cei trei copăcei de vișin nu va supraviețui. Avea rădăcinile tăiate prcă din scurt și după părerea lui, era mai bine să-l arunc chiar din capul locului. Însă eu l-am păstrat. Copăcelul acela s-a dovedit o fi cel mai robust dintre toți. l-am sădit, apoi, în grădina casei mele de vacanță.

Vișinelului cu rădăcinile tăiate scurt i-am aruncat în groapă mai mult pământ fertilizat decât celorlalți, gunoi și multe alte îngrășăminte.

A supraviețuit! Primăvara, când au început să dea mugurii la copaci, au început să-i înmugurească și lui vârfurile rămurelelor. S-au ivit micuțele frunzulițe... După aceea a trebuit ca eu să plec într-a doua expediție comercială.

- Numai că, până a pleca, timp de două luni de zile, ai mers zi de zi la casa ta de vară, iar primul lucru pe care îl făceai era să te îndrepti spre micuțul tău vișin. Adesea îi mângâiai crenguțele, te înveseleai privindu-i frunzulițele, le

udai, odată i-ai înfipt un bastonaș alături, l-ai legat cu o sforică să nu-l frângă vântul. Spune-mi, Vladimir, plantele, după părerea ta, reacționează la contactul cu omul? Simt comportamentul acestuia, de este rău sau bun?

- Am auzit sau poate că am citit pe undeva că plantele de casă și florile reacționează. Se ofilesc dacă cei care le îngrijesc pleacă de acasă. Am auzit, de asemeni, despre experimentele unor oameni de știință care au instalat pe plante anumiți senzori ale căror ace indicatoare se înclinau într-o direcție când omul era agresiv și în partea opusă când omul se comporta frumos cu planta respectivă.

- Vasăzică, Vladimir, nu-ți este străin faptul că plantele reacționează la manifestarea sentimentelor umane? Și așa cum Marele Creator hotărî, plantele fac tot ce pot pentru a contribui la asigurarea celor necesare vieții umane; rodesc sau se străduiesc, cu minunatele lor flori, să trezească în om emoții pozitive, altele echilibrează aerul de respirat. Dar mai există nu mai puțin importantă, o altă menire a tuturor plantelor; toate acele plante cu care oamenii conviețuiesc în strânsă legătură, formează pentru ei un Spațiu al Adevăratei Iubiri. Un Spațiu al acelei Iubiri fără de care viața pe Pământ ar fi imposibilă. Mulți grădinari sunt atrași de grădinile lor pentru că în aceste locuri au fost create pentru ei aceste Spații. Și la fel și micuțul vișin siberian pe care tu l-ai sădit și îngrijit își dorea să facă ceea ce, fiind a lor menire, fac toate plantele.

Plantele pot forma pentru om un însemnat Spațiu de iubire, atunci când sunt în număr mare. Când aceste plante sunt de multe soiuri în grădina omului, iar el intră în contact cu ele, le îngrijește și le mângâie, atunci toate laolaltă crează pentru om un important Spațiu de iubire, binefăcător Sufletului și tămăduitor trupului. Înțelegeți, Vladimir, doar când sunt multe la un loc. Tu ai îngrijit numai o singură plantă. Și astfel micuțul vișin siberian s-a încumetat să facă de unul singur ceea ce pot face doar multe plante la un loc.

Aspirațiile lui se înfiripau din modul tău ciudat de a te

comporta cu el. Tu, intuitiv, ai înțeles un lucru fundamental: printre tot ceea ce te înconjura, doar acest micuț copăcel era unicul care nu-ți cerea nimic, nu era fățarnic și se străduia doar să dea... De asta tu veneai, obosit după o zi de muncă, te așezai în fața vișinelului și-l priveai. Iar el se străduia...

Odată cu ivirea primelor raze de soare, frunzulițele sale se străduiau să capteze reflexele de pe cerul strălucitor. Și la apusul soarelui vișinul încerca să folosească lumina stelelor strălucitoare. Și, puțin câte puțin, îi reuși.

Rădăcinile lui, absorbind îngrășămintele hrănitoare, reușiră să-și tragă din Pământ cele trebuincioase. Iar prin crenguțele lui se scurgeau sucurile Pământului mai repede decât de obicei. Odată, când ai venit la el, ai observat pe firavele crenguțe minuscule floricele. Te-ai bucurat și ți s-a întors bună dispoziție. Și-atunci...

- Eu m-am bucurat cu adevărat. Dintr-o dată mi-am recăpătat bună dispoziție și i-am mângâiat cu mâna crenguțele.

- Tu, foarte tandru, i-ai mângâiat crenguțele și ai spus: „Frumosul meu copăcel; uite că ai și înflorit!” Copacii, Vladimir, fac fructe. Și tot ei crează și Spațiul de iubire.

Vișinelul își dorea foarte mult ca și tu să ai un Spațiu de iubire, dar de unde să aibă vișinelul atâta putere să poată să-i întoarcă omului ceea ce primise de la el? El dăduse, deja, tot ce putuse, însă primi un ciudat dar tandru tratament din partea ta... Și-atunci, în el se trezi dorința să facă mai mult. De unul singur!

Tu ai plecat în îndelungata ta expediție. La întoarcere te-ai îndreptat direct spre micuțul tău copăcel. Te-ai apropiat de el. Mâncai niște vișine cumpărate din piață. Ai privit cu atenție la vișinelul tău și ai zărit pe crenguțele-i firave trei pomișoare purpurii. Obosit, te-ai așezat în fața lui, mâncai vișinele cumpărate în piață și scuipai sâmburii pe jos. Pe urmă ai rupt o vișinică din copăcelul tău și ai gustat-o. Era puțin mai acră decât celelalte cumpărate,

ceea ce te-a făcut ca pe celelalte două rămase să nu le mai atingi.

- Mă săturasem deja cu cele cumpărate, iar vișina lui era, într-adevăr, mult mai acră.

- Oooo, dacă ai fi știut, Vladimir, câte substanțe necesare ție erau conținute în acele micuțe poame... Câtă energie și câtă dragoste. Din adâncurile Pământului și din infinitul Universului a adunat vișinelul tău tot ce era de trebuință și le-a înmagazinat în ale sale trei vișine. El și-a uscat până și o crenguță, numai să poată să rodească. Una ai mâncat-o, celelalte nu le-ai atins.

- Eu nu știam. Oricum mi-a făcut mare plăcere că el a reușit să rodească.

- Da, ți-a făcut plăcere. Și în acel moment... Îți amintești ce ai făcut tu atunci?

- Eu? Am mângâiat *iarăși* crenguțele copăcelului.

- Nu numai că le-ai mângâiat, dar te-ai aplecat asupra lui, ai apucat în mâna ta o crenguța și i-ai sărutat frunzulițele.

- Este adevărat, i-am sărutat o frunzulița, eram bine dispus.

- Și cu micuțul vișin s-a petrecut incredibilul! Ce altceva ar mai fi putut să facă, din moment ce tu nu ai vrut să primești poamele, cu atâta dragoste de el rodite? Ce putea să mai facă? Trepida micuțul copăcel siberian de la sărutul omului... iar spre infinitul luminos al Universului se avântară sentimentele și gândurile sale. Sentimente și gânduri caracteristice doar omului... de data asta zămislite de un vișinel... Gânduri de a-i întoarce omului ceea ce a primit de la el. Sărutul său să-i dăruiască și cu dragoste să-l încălzească. Contrar tuturor legilor Universului, sentimentele se împrăștiară în spațiu dar acolo nu-și găsiră îndeplinire.

Conștientizarea acestei imposibilități este una cu moartea. Forțele luminoase îi întoarseră vișinelului gândurile sale, pentru ca acesta să le înăbușe înăuntrul lui și să nu moară. Dar el nu le primi! Arzătoarea dorința a

micuțului copăcel siberian rămase neclintită, neobișnuit de pură și fremătătoare. Forțele luminoase nu știau ce să facă. Preaînaltul Creator nu modifica orânduirea legilor armoniei, dar nici vișinul nu muri. Nu muri deoarece gândurile sale și aspirațiile, sentimentele sale erau neobișnuit de pure, iar după legile Universului, iubirea curată nimic nu o poate nimici.

Iubirea lui se roti deasupra ta, se frământă, încercând să-și afle împlinirea. Singură în Univers, tenta să creeze pentru tine Spațiul de iubire.

Eu am venit pe vaporul vostru că să găesc o cale de a-l ajuta pe micuțul copăcel să-și îndeplinească dorința. Nici măcar nu știam către cine din voi era îndreptată.

- Înseamnă că purtarea ta față de mine era motivată de dorință de a ajuta vișinul?

- Comportamentul meu, Vladimir, este doar al meu. Este greu de deslușit cine cui ajută; vișinelul mie sau eu lui? În Univers totul este strâns corelat. Comportamentul, fiecare și-l hotărăște de unul singur. Acum, însă, dă-mi voie să transpun în realitate dorința vișinelului. Pot să te sărut în locul lui?

- Desigur că da. Dacă așa trebuie. Și vișinele, neapărat o să le mănânc când o să mă întorc acasă.

Anastasia închise ochii. Măinile și le sprijini pe piept și imperceptibil, șopti:

- Micuțule vișin, tu simți? Eu știu că tu poți simți. Acum eu o să fac ceea ce-ți doreai tu. Acesta va fi sărutul tău, micuțule.

Anastasia, cu o mișcare, își sprijini mâinile pe umerii mei, fără să deschidă ochii se apropie de fața mea și își lipi buzele de obrazul meu, rămânând nemișcată. A fost un sărut straniu, o simplă atingere de buze, însă am simțit că acest sărut se deosebea de toate celelalte pe care le primisem până atunci. Trezi în mine nemaîntâlnite și plăcute senzații. Poate că nici tehnica mișcării buzelor, nici a limbii sau ale corpului nu sunt esențiale unui sărut. Poate că doar ceea ce se ascunde înăuntrul omului și ceea ce iese

la suprafață în timpul sărutului.

Dar ce se ascundea înăuntrul acestei pustnice siberiene? De unde avea ea atâtea cunoștințe, atâtea extraordinare capacități și atât de multe sentimente? Sau, poate că tot ce spunea ea nu era altceva decât fructul imaginației sale..? Și atunci, de-i așa, de unde izvorăsc în mine senzații atât de binefăcătoare, minunate și înflăcărâte? Poate că numai cu forțele proprii să cercetez, folosindu-mă de această situație la care martor am fost eu însumi în prima persoană...

Cine este vinovat?

O dată, în timp ce Anastasia se chinuia să-mi explice anumite aspecte legate de modul de viață și de credință, dar sub nicio formă nu reușea să găsească cuvintele potrivite, exhaustive, insistând cu ardoare în intenția ei, se petrecură o serie de lucruri ciudate.

Se întoarse iute cu fața spre Cedrul Sunător și își lipi palmele de trunchiul acestuia. Am asistat apoi la o serie de fenomene nedeslușite... Ridicând capul în sus și începând să vorbească, ba cedrului, ba cuiva din înălțimile cerului, începu pe neașteptate să rostească cu pasiune și abnegație, ba cuvinte obișnuite, ba sunete stranii...

În aer se percepea dorința ei arzătoare de a explica ceva, de a cere, de a implora. Din când în când, din monologul său se desprindeau nuanțe imperative. Începu să se amplifice și sunetul vibrator al cedrului. Radiația acestuia deveni din ce în ce mai strălucitoare și mai amplă. În acel moment, Anastasia, cu glas poruncitor, pronunță:

- Răspunde! Răspunde-mi! Dumirește-mă! Dă-mi un răspuns, te rog! Dă-mi-l!

Rosti toate acestea scuturând energic capul și bătând cu piciorul desculț în pământ.

Aureola palidă a coroanei de cedru se înmănunchie într-o singură rază care se detașa de Cedrul Sunător, avântându-se spre cer, risipindu-se literalmente în spațiu. În același moment, însă, luă naștere o alta rază în vârful cedrului. Semăna mai degrabă cu un nuraș de ceață albăstrie. Vârfurile acelor copacului, îndreptate în jos, se iluminară și ele de aceeași lumină albăstrie ca și cum ar fi perceput nurașul nou format. Micile crenguțe cu acele lor luminate se orientară în direcția Anastasiei însă fără să o atingă, ca în secunda următoare lumina să le dispară ca prin farmec, să se piardă în spațiu. Iar când Anastasia bătu din nou cu piciorul în pământ și lovi cu palmele enormul trunchi al Cedrului Sunător, acele luminoase vibrară și se

revărsară toate unindu-se într-un nou raș de ceață. Nou rașul nou-creat, de forma unei Raze de lumină albăstrie, se îndreptă și acesta spre Anastasia, însă fără să o atingă, ca imediat după asta să se risipească, vaporizându-se parca, la început cam la un metru distanță de ea, apoi la o jumătate de metru.

Eu, cu teroare, mi-am amintit că tot din cauza acestei Raze muriră și părinții Anastasiei.

Dar ea continuă cu îndârjire să poruncească, să ceară ca un copil alintat care pretinde părinților ceva ce-i place și vrea imediat. Apoi, dintr-odată, Raza explodează în direcția Anastasiei, luminând-o toată cu o lumină albă ca aceea pe care o descarcă flașurile aparatelor de fotografiat, ca imediat după asta să se risipească și aceasta. La scurt timp se stinseră și micile raze ce ieșeau din crenguțele de cedru. Dispăru și nou rașul din jurul Anastasiei. Acesta, când se contopea cu Anastasia, când se risipea în spațiu.

Anastasia, radioasă, cu un zâmbet fericit, se răsuci, făcu un pas în direcția mea și se opri, orientându-și privirea lunecândă pe lângă mine. Eu m-am răsucit.

În poieniță intrau bunicul și străbunicul Anastasiei, înaintând încetitor, sprijinindu-se într-un băț ce-i servea drept cârjă, străbunicul Anastasiei, înalt, cu părul cărunț, mergea înaintea bunicului și se opri odată ajuns în dreptul meu. Privi spre mine, dar mă răzbi cu privirea-i pierdută în spațiu, de parca ar fi privit undeva dincolo de mine. N-aș putea să spun de m-a văzut sau nu. Străbunicul rămase tăcut, apoi se închină cu finețe. Fără să salute și fără să scoată un cuvânt se îndreptă spre Anastasia. Bunicul, foarte simplu la vedere și vioi, ajungând în dreptul meu, se opri și dădurăm noroc amical. Chipul îi radia de bunătate și bucurie interioară. Rosti câteva cuvinte, dar nimic din ce spuse el atunci nu mi-a rămas în minte. Nedumeriți, atât eu cât și bunicul Anastasiei, începurăm să privim cu vădită îngrijorare la ceea ce se petrecea la poalele Cedrului Sunător.

Străbunicul Anastasiei se opri cam la un metru de ea.

Se priviră o vreme în tăcere. Anastasia stătea în fața bătrânului, lăsându-și mâinile să-i cadă libere pe lângă corp ca o școlăriță sau o candidată în fața unui examinator sever. Avea aerul unui copil smerit, îngrijorat, gânditor...

În apăsătoarea liniște ce se lăsă, răsună profundă, catifelată și limpede vocea bătrânului cu părul sur. El nu o salută pe Anastasia dar, spre mirarea mea, pronunță încet și cu asprime:

- Cine poate, în afara Vibrației și Ritmului dăruite, să I se adreseze nemijlocit Lui?

- Oricare om se poate adresa Lui! Din începuturi El, cu mare bucurie, însuși El îi vorbi omului. Chiar și acum El vrea asta - răspunse iute Anastasia.

- Toate căile, de El au fost predestinate? Multe dintre viețuitoarele Pământului sunt în stare să le afle? Tu ești în stare să le vezi, aceste căi?

- Da, eu am văzut predestinarea omenirii. Am văzut dependență viitoare de existență de conștiința celor ce trăiesc azi.

- Fiii Săi și-ai lor prealuminați discipoli, știutori de Duhul Sfânt, îndeajuns de mult au plăsmuit creația în ființe vii terestre?

- Ei au făcut și fac totul, neprecupețindu-și pântecul lor. Au purtat și poartă încă Adevărul.

- Văzătorul se poate îndoii de rațiunea, de bunătatea și de măreția Duhului Său Sfânt?

- El este neasemuit! El este unic! Dar El vrea să comunice. Vrea să fie înțeles și iubit, așa cum El iubește.

- Prin acceptare sau prin insolența purtată în dialogul cu El?

- El dăruie o bucată din Duhul Sfânt și Rațiune fiecărei viețuitoare de pe Pământ. Și, dacă o mică părticică din om - a Sa părticică - nu este de acord cu cele hotărâte, înseamnă că El - însuși El - nu hotărăște totul în predestinările Sale. El meditează. Este posibil, oare, ca a Sa meditație să se cheme insolență?

- Cui este îngăduit să presteze rodul meditației Sale?

- Să îngăduie este îndrituit doar cel ce poate îngădui.
- Tu ce ai cerut?
- Judecată fărădejudicăți, simțire fărădesimțiri!
- Pecetluită este soarta celor ce nu acceptă Adevărul?
- Soarta celor ce nu acceptă Adevărul hotărâtă este.

Dar cui să-i fie dată răspunderea pentru a Adevărului neacceptare: celui ce Adevărul nu-l acceptă sau celui ce-i poartă - Adevărul?

- Cum? ... Înseamnă că tu...? - întrebă emoționat străbunicul Anastasiei, apoi tăcu.

Pentru un timp o privi în tăcere pe Anastasia, apoi, sprijinindu-se în bastonașul său, străbunicul se așeză încet într-un genunchi, îi apucă mâna Anastasiei, își închină capul sur, îi sărută mâna și rosti:

- Bună ziua, Anastasia.

Anastasia se lăsă degrabă în genunchi în fața străbunicului ei și suspinând, vorbi emoționată:

- Ce-i cu tine bunelule, de ce mă tratezi de parcă aș fi mică? Eu sunt deja mare.

Apoi îl apucă de după umeri, își sprijini capul în pieptul acoperit de barba-i cărunță și amuți așa... Eu știam; ea, acum, asculta bătaia inimii bunicului. Din copilărie adora să-i asculte bățile inimii. Bătrânul sur, îngenuncheat, cu o mână se sprijinea în bățul său, cu cealaltă mângâia părul auriu al Anastasiei.

Bunicul se emoționează, se trezi parcă dintr-un somn adânc și alergă spre tatăl său și spre nepoțica sa care stăteau îngenuncheați. Se învârti în jurul lor cu pași mărunți, desfăcu brațele și în cele din urmă se lăsă în genunchi, îmbrățișându-i pe amândoi...

Primul se ridică bunicul. Îl ajută pe tătâne-su să se ridice. Străbunicul, cu mare atenție, o mai privi o dată pe Anastasia, după care începu să se îndepărteze. Bunicul se precipită, vorbind într-un mod ciudat și nedeșluit, adresându-se cuiva nevăzut:

- Și, cu toate astea, toți o alintă pe ea! Chiar El însuși o alintă! Ia te uită la ea unde s-a cățarat! Nasul și-l vâă

acolo unde-i place ei. Nimeni nu o poate educa. Cine o să-i mai ajute de acum încolo pe grădinari?

Străbunicul se opri locului, se răsuci ușor și din nou, cu vocea-i catifelată și profundă, pronunță limpede:

- Fă, nepoțica mea, așa cum inima ta îți spune și sufletul. Iar cu grădinarii tăi, eu însumi o să te ajut. Întorcându-se spre calea sa, maiestuosul vârstnic cu creștetul cărunț ieși alene din poieniță.

- Vă spuneam eu că toți o alintă?! spuse, din nou, bunicul.

Ridică bastonul și rostind: „la uitați-vă cum o s-o educ eu, numaidecât”, se porni cu pași mărunței în urmărirea Anastasiei, agitându-și amenințător bastonul.

- Oi, oi, oi!

- Se văită, frământându-și palmele, Anastasia, prefăcându-se înfricoșată ca apoi, izbucnind în râs, să se îndepărteze de bunicul ei care se stăruia s-o ajungă din urmă.

- I-a trecut prin cap să mai și fugă acum. Cum de n-am prins-o?

Alergă sprinten și ușurel spre Anastasia. Râzând, făcu înconjurul poieniței în fugă. Nu se dădu bătut dar nici nu apucă s-o ajungă din urmă. La un moment dat se lăsă jos și văietându-se, se apucă cu mâinile de un picior. Anastasia în grabă se răsuci, iar pe chip i se putea citi îngrijorarea. Alergă spre bunicul ei cu brațele întinse. Ajunsă aproape de el, rămase pe loc, nemișcată. Hohotele molipsitoare de râs ale Anastasiei umplură poienița. Am privit cu atenție la poziția bătrânelului și am priceput pe loc motivul veseliei ei.

Bătrânul era așezat pe un picior, pe al doilea ținându-l ridicat dinaintea sa fără să atingă pământul. Își mângâia piciorul ca și cum l-ar fi durut din cale-afară. O păcăli astfel pe nepoată dar nu o minți.

Numai că, după cum se explica mai târziu, Anastasia, trebuia să fi observat cu mult mai devreme că ceva nu era după cum părea și că poziția bătrânului era puțin cam comică. În timp ce ea râdea în hohote, bunicul reuși s-o

apuce de mâini și ridicându-și bastonul, o pedepsi ca pe copii cu vârguțe la fund.

Printre hohotele de râs, Anastasia se prefăcu că o dureau vârguțele bunicului, acesta, însă, neținând cont de veselia nepoței, o apucă de umeri și-i spuse:

- Gata, gata! Nu mai plânge. Ți-ai luat-o. Acum, pace. O să fii ascultătoare de acum încolo? Dacă nu, uite am început să antrenez vulturul acela bătrân. Cu toate că-i deja așa de bătrân, mai are încă destule forțe și încă își mai amintește multe. El poate ajunge oriunde fără să stea prea mult pe gânduri.

Anastasia își ostoi râsul ei vesel, privi la bunicul ei cu mare atenție și-i strigă:

- Bunicuțule! Bunicuțul meu scump și drag! Vulturul... Vasăzică, tu știi deja de copilaș!?

- Cum să nu știu? Steaua...

Anastasia nu-l mai lăsă pe bătrânel să vorbească. Îl apucă de mijloc, îl ridică-n brațe și-l învârti în aer. Când îl lăsă din nou pe pământ, bunicul ei se clătină și spuse, străduindu-se să pară sever:

- Da' cum te porți cu cei mai vârstnici ca tine? Spuneam eu... Educația slabă este. Agitând prin aer bastonul său, plecă grăbit să-l ajungă pe tătâne-su. Când ajunse aproape în dreptul copacilor de la marginea poienii, Anastasia îi strigă din urmă:

- Îți mulțumesc bunicule pentru vultur, îți mulțumesc!

Bunicul Anastasiei se întoarse și privind-o, îi răspunse:

- Numai că tu nepoțică, fii, te rog...

Vocea îi era blândă și foarte emoționată... Întrerupse fraza și cu o voce mai apăsată rosti:

- Uită-te la mine. Și se ascunse după copaci.

Răspunsul

O dată rămași singuri am întrebat-o pe Anastasia:

- De ce te-ai bucurat așa tare de acel vultur?
- Vulturul îi va fi de mare trebuință micuțului -
răspunse ea. Copilului nostru, Vladimir.

- Să se joace?

- Da. Doar că jocul acesta va avea un rol esențial în asimilarea viitoarelor cunoștințe și senzații.

- Am înțeles - am răspuns eu, chiar dacă nu am înțeles clar sensul acestui joc cu vulturul.

- Iar cu Cedrul ce ai făcut? Ai cerut ceva sau ai discutat cu cineva? Ce s-a petrecut între tine și Cedrul Sunător de l-a împins pe străbunicul tău să-ți vorbească așa aspru?

- Spune-mi, Vladimir, după tine, există, să spunem, Logică sau, în genere, există Rațiune în lumea invizibilă a Cosmosului, a Universului? Ce părere ai tu despre toate acestea?

- *Cred că există*, din moment ce înșiși oamenii de știință vorbesc, mediumii și Biblia, de asemeni.

- Descrie-mi acel „ceva” cu cuvintele tale, cu ce ai la îndemână. Ne va fi folositor pentru a defini anumite aspecte. De exemplu: Rațiune, Intellect, Ființa, Forțele Luminii, Vacuum, Absolut, Ritm, Duh, Dumnezeu.

- Hai să-l numim Dumnezeu.

- Bine.

- Acum spune-mi, încearcă Dumnezeu să-i vorbească omului? Cum gândești tu?

- Nu cu vocea din ceruri, ci prin oameni, prin Biblie, să spunem; să ne lămurească cum să fim mai fericiți?

- Biblia, Vladimir, nu a dictat-o neapărat Dumnezeu.

- Dar cine a scris-o, după tine?

- Ar fi putut-o scrie oamenii care au inventat religia. S-

au adunat la un loc și au scris-o.

- Înseamnă că a fost așa simplu? S-au adunat oamenii, au scris o carte, au inventat subiectele, legile? Și această carte trăiește, iată, de mai multe milenii și pare a fi cea mai răspândită și mai citită carte din toate timpurile. În secolele trecute s-au scris o multitudine de cărți minunate, dar cu Biblia, niciuna nu este în stare să se măsoare.

- Ce înseamnă asta, după tine?

- Nu știu. Cărțile antice, desigur, există de mulți ani, dar marea parte a oamenilor citește oricum și literatura contemporană; romane, cărți polițiste și tot felul de alte genuri. De ce?

- Deoarece, pentru a citi astfel de cărți aproape că nu este necesară judecata proprie. Pentru a citi Biblia, însă, se cere neapărat conștiință, iar la multe întrebări trebuie date propriile răspunsuri. Doar așa poate fi înțeleasă Biblia. Se deschide doar în acest fel. Dacă va fi interpretată strict dogmatic, atunci este de ajuns să fie citite și memorizate doar unele versete. Însă, oricare dogmă care vine din afară și nu este conștientizată în interiorul omului, blochează toate posibilitățile Omului - Creator.

- Și căror întrebări se poate răspunde citind Biblia?

- Pentru început încearcă să-ți explici de ce faraonul nu a eliberat poporul israelian din Egipt?

- Dar ce este de înțeles în asta? Israelienii din Egipt erau în robie. Cine ar vrea să-i elibereze pe proprii robi? Ei munceau, le aduceau venituri.

- În Biblie se spune că nu o singură dată s-a întâmplat ca israelienii să fi adus pagube care să fi cuprins întreg pământul Egiptului. Chiar și pe primii-născuții oamenilor și ai animalelor i-au ucis. Magii lor, ca urmare, au fost arși pe rug, însă faraonul, nici în ruptul capului nu i-a eliberat din robie. Și la înc-o întrebare răspunde: de unde au luat robii israelieni atâtea mărfuri și dobitoace pentru a putea rățăci timp de patruzeci de ani? De unde aveau ei armele cu care au putut distruge și ocupa orașele întâlnite în calea lor?

- Cum de unde? Lor, Dumnezeu le dădu totul.

- Consideri tu că numai Dumnezeu?

- Dar cine altcineva?

- Omul, Vladimir, are libertate deplină. El are posibilitatea de a folosi tot ce i-a fost dat din începuturi de Dumnezeu Prealuminatul. Și nu numai astea le poate folosi... ci multe altele... Omul reprezintă uniunea celor două poluri opuse. Vezi, soarele strălucește. El este o creație a lui Dumnezeu. El a fost creat pentru toți. Pentru tine, pentru mine, pentru șarpe, pentru iarbă, pentru flori. Dar albina culege din flori miere, în timp ce păianjenul... venin. Fiecare dintre aceste creaturi are o soartă a sa; altceva decât i-a fost sortit, nu vo face nici albina, nici păianjenul. Doar omul. Doar un om poate să se bucure de primele raze de soare în timp ce altul poate să se supere. Omul poate fi și albină și păianjen.

- Înseamnă că israelienilor nu le dădu totul doar Dumnezeu? Atunci cum reușeau ei să deosebească ce le dădea Dumnezeu de ceea ce le venea din altă parte?

- Când dinaintea omului se înfățișează ceva important, există totdeauna două poluri. Alegerea corectă este la atitudinea omului însuși. Doar de conștiința și puritatea intențiilor sale depinde ce ia mai mult din astea.

- Bine. Să admitem că este cum spui tu. Spune-mi acum ce vroiai să afli de la El în timp ce stăteai în fața Cedrului Sunător?

- Îmi doream ca El să-mi răspundă.

- Străbunicului tău nu-i plăcu asta.

- Străbunicul meu a socotit că eu, nu cu îndeajuns respect, am cerut și am implorat.

- Da, tu, într-adevăr, porunceai, eu am văzut. Și ai bătut cu piciorul în pământ, ai implorat. Ce vroiai?

- Răspunsul vroiam să-l aud.

- Ce răspuns?

- Înțelegi, Vladimir, esența Divinătății nu în carne stă. El nu poate să le strige tuturor cu voce din ceruri cum să trăiască. Însă, El vrea că tuturor să le fie bine și trimite Dumnezeu pe Fiii Săi oamenilor în al căror duh să

penetreze la un nivel sau altul. Fiii Săi merg apoi și le vorbesc unor oameni, le vorbesc în diferite limbi. Uneori cu cuvinte, alteori prin muzică și picturi sau prin tot felul de creații sau mijloace. Câteodată sunt ascultați, câteodată sunt goniți și uciși. Că Iisus Hristos, de exemplu. Iar Dumnezeu, iarăși trimite pe Fiii Săi. Dar de fiecare dată, doar o parte din oameni le dau ascultare, ceilalți nu-i acceptă. Astfel înfrâng legile unei existențe fericite.

- Am înțeles. Din această cauză îi pedepsește Dumnezeu pe oameni cu catastrofele și cu îngrozitoarele destine?

- Dumnezeu nu pedepsește pe nimeni, iar catastrofă, Lui nu-i este necesară. Dumnezeu este iubire. Doar ca totul a fost planificat așa de la început. Creat... Când omenirea se îndreaptă spre un punct determinant al neacceptării esenței Adevărului. Dacă începuturile întunecate care apar în om ating punctul critic, pentru a nu se creea condițiile unei autonimiciri, intervine o catastrofă planetară purtând cu ea multe vieți umane, nimicind păgubitorul sistem de viață creat artificial. Catastrofa se arată ca o lecție pentru cei rămași în viață.

Un timp, după catastrofe, omenirea trăiește ca într-un teribil infern, un infern de ea însăși creat. Și chiar cei rămași în viață nimeresc în infern. După aceea, copiii lor, pentru un alt timp trăiesc ca în vremurile primordiale, ating acele momente despre care se poate spune că aduc paradisul. Apoi, din nou declinul și totul începe de la capăt. Așa pentru miliarde de ani în evoluția Pământului.

- Dar, dacă totul se repetă atât de inevitabil de-a lungul a miliarde de ani, atunci ce ai vrut tu să mai afli de la El?

- Am vrut să aflu cum, cu ajutorul a ce, se poate trezi umanitatea, altfel decât cu catastrofele? Pricepi, eu am înțeles prin analiză că aceste catastrofe au loc nu numai din vina neacceptării Adevărului, dar și din lipsa unor mijloace eficiente de a-l purta printre oameni. Iată că l-am cerut Lui să-mi găsească aceste mijloace. Să mi le dezvăluie mie sau

altora. Nu are importanță cui. Important este ca acestea să existe, să funcționeze.

- Și El ce ți-a răspuns? Ce glas are El?

- Nimeni nu poate spune ce glas are El. Răspunsul Său este ca și cum s-ar naște sub forma unei subite zămisliri de gânduri. Vezi, El poate vorbi doar prin particula Sa care se află în fiecare om, iar această particulă va transmite informația cu ajutorul ritmului vibrației în tot restul corpului. După asta se da impresia că omul face totul doar de unul singur, cu toate că, în realitate, omul chiar poate face multe de unul singur. Omul este asemănător lui Dumnezeu. În fiecare om sălășluiește o micuță particulă pe care Dumnezeu a plantat-o în el încă înainte de naștere. El dăruie jumătate din Sine omenirii. Însă forțele întunecate, prin toate mijloacele la îndemâna lor, se străduiesc să blocheze aceste particule și acțiunea lor, să distragă astfel omul de la dialogul cu propria-i particulă, mai ales când este separată de Forța Esențială...

Dacă aceste particule se unesc între ele prin aspirațiile luminoase, forțelor obscure le va veni și mai greu să le învingă, să le blocheze. Și dacă măcar o singură particulă dintr-un anumit om reușește să se afle în contact deplin cu Dumnezeu, atunci sufletul său și rațiunea, de forțele obscure nu-i vor putea fi atinse.

- Înseamnă că tu, Anastasia, l-ai adresat Lui, ca în tine să ia naștere răspunsul, despre ce și cum să le spui oamenilor ca să fie prevenită o catastrofă planetară?

- Cam așa.

- Și ce răspuns s-a născut în tine? Ce cuvinte vor trebui folosite?

- Cuvinte... Doar cuvinte cu valoare comună de exprimare nu vor fi îndeajuns. Au fost deja rostite destul de multe și așa. Totuna. Ținta omenirii este de a se îndrepta spre prăpastie.

-Uite, te întreb, n-ai auzit oare cuvinte despre țigări că fac rău?.. Despre alcool că este dăunător?.. Și se vorbește despre astea în diferite documente, în același timp vorbesc

și medicii voștri în limba în care comunică și tu, cu toate acestea tu continui să faci toate acele lucruri dăunătoare. Continui, fără să ții cont de continua înrăutățire a sănătății tale. Și nici măcar senzațiile de durere nu pot să vă oprească de la acele obiceiuri vicioase, atât pe tine cât și pe mulți alții. Ție, Dumnezeu îți vorbește: „Nu trebuie să faci așa”. Boala îți vorbește și ea. Și asta nu este doar durerea ta, asta este și durerea Lui, însă tu, cu încăpățănare, continui să faci toate acestea și să iei medicamente fără de leac. Nu vrei să gândești, să analizezi de unde-ți vine boala... Și toate celelalte adevăruri cunoscute umanității, din păcate, nu le folosesc. În plăcerea inconștientă și în satisfacția iluzorie se abandonează... Înseamnă că va trebui găsită încă o modalitate prin care nu numai să fie aflate dar să mai fie și percepute alte satisfacții. Omul care le va afla, să le poată compara și atunci, singur va înțelege și va debloca particula sa, dăruită lui de Dumnezeu.

Și nu mai trebuie speriați oamenii cu catastrofe, nu mai trebuie judecați cei ce nu acceptă Adevărul... trebuie înțeleși toți, iar cei ce poartă Adevărul să găsească noi modalități mai eficiente de a-l tălmăci. Străbunicul meu a fost de acord cu mine în asta.

- Dar el nu a vorbit absolut nimic despre asta.

- Tu nu ai auzit multe din cele grăite de străbunicul meu.

- Așadar, dacă voi doi v-ați înțelege fără cuvinte de ce ați rostit totuși acele vorbe pe care eu le-am auzit?

- Oare nu ți-ar fi fost stânjenitor să auzi, cum în prezența ta vorbesc o limbă străină, necunoscută ție, stăpânind-o, în același timp, pe a ta?

Am gândit „Să cred tot ce vorbește, ori să nu cred? Ea însăși crede. Asta-i sigur. Și nu numai atât: că acționează în acest sens. Poate că ar fi bine să-ncerc să-i mai astâmpăr fervoarea, altfel voi deveni martorul îmbolnăvirii ei.”

- Da' știi, Anastasia, ce gândesc eu? Poate că nici nu merită să te consumi atât, să implori cu atâtea emoții așa

cum ai făcut cu Cedrul. Din Cedru o luminescență albăstrie s-a revărsat... sau s-a vaporizat peste tine. Bunicii tăi nu în zadar s-au agitat așa. Probabil este periculos tot ce-ai făcut tu. Dacă Dumnezeu nu i-A dat niciunui din Fii Săi o explicație cum să fie tălmăcit totul cât mai eficient, înseamnă că un răspuns nu există! Catastrofa planetară pare a fi unica modalitate efectivă de explicație. De nu, El se supără pe tine și te poate chiar pedepsi pentru a nu te mai băga, așa cum vorbea bunicul tău.

- El este bun. El nu pedepsește!

- Dar nici nu-ți vorbește. Poate că nici nu vrea să asculte ce vrei să-i spui, iar tu risipești atâta energie.

- El ascultă și răspunde.

- Ce răspunde? ... Știi ceva acum?

- El mi-a arătat, mi-a sugerat, unde se află răspunsul și unde trebuie căutat.

- Ți-a sugerat? Ție? ... Și unde se află răspunsul?

- În uniunea celor două poluri opuse.

- Cum vine asta?

- Uite, de exemplu, când două părți opuse ale gândirii umane, din comentariile lui Avantamsak, au fuzionat într-o nouă unitate dinamică. Ca rezultat s-a format filosofia lui Huajeni și Kegon, adunând în ea elemente mult mai complete din viziunea asupra structurii lumii paralelele / modelelor și teoriilor din fizica voastră modernă.

- Cum?

- O, scuză-mă, terog. Ce... ce spuneam? M-am lăsat purtată...

- De ce te scuzi?

- Scuză-mă că am pronunțat cuvinte pe care tu nu le folosești în vorbirea ta.

- Chiar așa. Eu nu le folosesc, sunt de neînțeles, de fapt.

- O să-ncerc să nu mai fac așa pe viitor. Nu te supăra, te rog.

- Nu-ți fă griji, nu sunt supărat. Numai că ar trebui să-mi explici cu cuvinte uzuale, unde și cum vei căuta acest

răspuns?

- De una singură, nicicum nu o să-l gădesc. El poate fi scos la iveală doar cu ajutorul puterilor unite ale particulelor localizate în diferiți oameni de pe Pământ, cu gândiri controversate. Doar prin unirea eforturilor, el va ieși la suprafață din dimensiunile invizibile unde trăiesc gândurile. Se mai poate numi această dimensiune, dimensiunea forțelor luminoase. Se află între lumea materială, unde trăiește omul, și Dumnezeu. Eu o văd și mulți alții încă. După aceea, cu mult mai ușor va fi de atins conștiința de masă și de a purta omenirea dincolo de epoca forțelor obscure. Iar catastrofele nu se vor mai repeta.

- Concret, ce ar trebui să facă umanitatea acum că adevărul să iasă la iveală?

- Bine ar fi dacă s-ar trezi multă lume la o oră dinainte stabilită. De exemplu, la șase dimineața. Să se trezească și să se gândească la bine, indiferent la ce anume. Important să fie gânduri luminoase. Ne putem gândi la copii, la cei pe care îi iubim și încă ne mai putem gândi la ceea ce, am putea face că tuturor să le fie bine. Măcar pentru un sfert de oră să ne gândim așa. Și cu cât mai multă lume o va face cu atât mai repede răspunsul va ieși la iveală. Orele de deșteptare de pe Pământ sunt diferite, se succed, dar imaginile, gândurile luminoase create de acești oameni se vor uni într-o unică imagine strălucitoare și desăvârșită a conștiinței. Gândirea contemporană spre luminos amplifică posibilitatea fiecărui individ în parte de multe ori.

- Ah, Anastasia! Cât ești de naivă! Dar cine crezi că se va trezi la șase dimineața ca, pentru cincisprezece minute, să gândească? Oamenii se deșteaptă așa de cu noaptea în cap doar dacă trebuie să meargă la muncă, să ia avionul sau să plece în deplasare. Fiecare va spune: „Lasă să se trezească alții, eu mai dorm puțin.” Cu greu o să găsești ajutoare.

- Tu, Vladimir, nu ai putea să mă ajuți?

- Eu? Eu nu mă trezesc așa devreme fără un motiv întemeiat, fără o necesitate urgentă. Și chiar, să

presupunem, că m-aș trezi, la ce bine ar trebui să mă gândesc?

- Uite, de exemplu, la micuțul nostru fiu pe care eu îl voi naște. La feciorul tău. Cât o să-i fie lui de bine, când razele de soare îl vor mângâia, minunatele și neîntinatele flori îl vor înconjura, iar o veveriță se va da la joacă cu el. Despre aceea gândește, cât de bine ar fi dacă și pe toți ceilalți copii din lume i-ar mângâia soarele, dacă nimic nu i-ar amărî. Despre aceea, mai gândește, Vladimir, cui o să-i spui ceva plăcut în ziua care începe, cui o să-i surâzi? Și cât ar fi de bine dacă lumea asta minunată ar continua să existe pe veșnicie și ce ar trebui ca tu, anume tu, să faci pentru toate astea...

- La fiul meu, eu mă gândesc deja. Însă, cât despre celelalte la care va trebui să mă gândesc... bine o să-ncerc. Numai că ce o să schimb eu? Tu aici în pădure te vei gândi, eu în apartamentul meu din oraș. Suntem doar doi. Dar tu spuneai că trebuie să fie mulți oameni. Atât timp cât aceștia nu sunt, de ce te chinui așa tare, fără rezultate?

- Chiar unul singur doar, este mai mult decât nimic. Amândoi împreună vom fi mai mult decât doi. Apoi, când cartea va fi scrisă, o să mai apară oameni, eu simt asta și o să mă bucur pentru fiecare în parte și împreună vom învăța să ne simțim unul pe celălalt, să ne înțelegem, să ne ajutăm reciproc prin dimensiunea forțelor luminoase.

- În tot ce spui tu va trebui ca ei să mai și creadă. Uite, eu nu cred complet în această dimensiune a forțelor luminoase unde trăiesc gândurile. Nu cred pentru că existența ei este imposibil de demonstrat. Ea este netangibilă.

- Dar știi bine, învățații voștri au ajuns și ei la concluzia că gândurile sunt materializabile.

- Au ajuns, dar cu toate astea, pentru moment, nu ne intră în cap, atât timp cât nu este palpabilă, existența acestei dimensiuni.

- Dar, când cărticica o vei scrie, ea va fi palpabilă, va putea fi ținută în mâini. Va fi o materializare a gândurilor.

- Iar cu cartea asta! Ți-am spus doar că nu cred în ea. Mai ales într-aceea că tu, cu ajutorul acelor combinații de litere doar de tine cunoscute, vei putea trezi în cititori sentimente, chiar luminoase, care-i vor ajuta să priceapă câte ceva.

- Eu ți-am vorbit cum se fac toate astea.

- Da, mi-ai vorbit, dar, cu toate astea, rămâne de necrezut. Chiar să spunem că o să-ncerc să scriu, cu siguranța nu voi scrie totul dintr-odată. Vor râde. Și știi, Anastasia, ce-ți spun eu cinstit?

- Cinstit? Spune-mi.

- Numai că nu te supăra pe mine, bine?

- N-o să mă supăr.

- Tot ce-mi vorbești tu, dintâi va trebui să verific cu ajutorul învățaților noștri, deoarece despre toate astea se vorbește în diferite învățături religioase și moderne. Astăzi, pe la noi se țin tot felul de cursuri și există o sumedenie de propovăduitori.

- Verifică, sigur că da.

- Și încă ceva; eu simt că tu ești o femeie foarte bună. Filosofia ta este interesantă și neobișnuită. Dacă ar fi să asemuiesc acțiunile tale cu cele ale altor oameni care își fac griji pentru suflet, pentru ecologie, atunci s-ar părea că în mijlocul lor, tu ai rămas cea mai în urmă.

- Cum așa? De ce?

- Gândește singură. Toți iluminații, cum îi numești tu, s-au izolat. Buddha, timp de șapte ani, a plecat în pădure unde s-a izolat, ca apoi să poarte umanității o întreagă învățătură, discipolii săi sunt răspândiți în toată lumea. Iisus Hristos s-a izolat doar pentru patruzeci de zile și astăzi învățăturile lui sunt foarte apreciate.

- Iisus Hristos s-a izolat de mai multe ori. Gândea mult de fiecare dată când o făcea.

- Și chiar de mai mult de patruzeci de zile, un an... nu are importanță. Ce dacă? Sacerdoții care acum sunt considerați prealuminați, erau persoane normale, un timp oarecare au pustnicit în pădure, după care, în acele locuri

au fost înălțate mănăstiri, au apărut mulțimi de discipoli ai lor, așa-i?

- Da, așa-i.

- Tu, însă, de douăzeci și șase de ani trăiești în pădure și încă nu ai nici măcar un discipol. Nu ai pus la cale nici-o învățătură. Îmi ceri să scriu cărticica asta. Te agăți de ea ca de un firisor de iarbă. Combinațiile tale de semne, tot visezi să le așezi acolo. Dar dacă nu o să reușești nici tu, cum nu au reușit nici cei de până la tine, poate că nici nu merită să te consumi atâta? Poate că alții, chiar mai capabili decât tine, o să inventeze ei ceva. Hai, mai bine, să trăim în realitate. Eu o să te ajut să te adaptezi la viața pe care noi o ducem. Tu nu o să te superi?

- Nu. Nu mă supăr.

- Atunci o să-ți spun tot adevărul până la capăt. Ca să te poți înțelege pe tine însăși.

- Vorbește.

- Capacitățile extraordinare se găsesc în tine, nu-i nici-o îndoială, informații de tot felul poți asimila cât doi la un loc. Acum explică-mi cum se formează acea Rază de care vorbești tu?

- Ca tuturor celorlalți oameni, aceasta mi-a fost dată de la început. Dar, ca să fiu conștientă de ea și s-o folosesc, străbunicul începu să-mi explice de pe când aveam șase ani.

- Uite. Așadar, de la șase ani ești în stare să vezi ceea ce se petrece în viața noastră? Poți să analizezi, să ne ajuți, chiar să lecuiești de la distanță?

- Da pot.

- Spune-mi, cu ce te-ai ocupat în ultimii douăzeci de ani?

- Eu ți-am povestit și ți-am arătat. M-am ocupat de cei pe care voi îi numiți grădinari. M-am străduit să-i ajut.

- Douăzeci de ani, zi de zi?

- Da, uneori și noaptea de nu eram prea obosită.

- Înseamnă că tu, ca o fanatică obsedată, în toți acești ani te-ai ocupat cu îndârjire de grădinari? Cine te-a împins

să faci asta?

- Nimeni nu poate să mă oblighe s-o fac. Am făcut-o din proprie inițiativă. Mai întâi mi-a propus străbunicul, ca apoi, singură să-nțeleg că era un lucru deosebit de important.

- După mine, străbunicului tău i se făcu milă de tine și din acest motiv îți propuse să te ocupi de grădinari. Tu crescusei fără părinți. Astfel el îți dădu cea mai ușoară și cea mai simplă ocupație. Acum, el a văzut că tu ai început să pricepi ceva mai mult și a hotărât să se ocupe cu altceva. S-a lăsat de grădinari.

- Însă acel altceva este strâns legat de grădinari. Eu îi iubesc foarte mult și niciodată n-o să-i abandonez.

- Uite, asta este ceea ce se cheamă fanatism. Ceva înăuntrul tău nu-ți permite să fii o persoană ca toate celelalte. Tu trebuie să înțelegi. Grădinarii nu sunt nici pe departe persoane importante în viața noastră, ei nu au nici-o influență asupra proceselor publice. Grădinile și gospodăriile țărănești sunt doar niște mici și neînsemnate proprietăți. Oamenii se retrag acolo ca să se relaxeze după muncile importante sau după ce ies la pensie. Atâta doar... Înțelegi? Doar așa... Iar tu, înzestrată cu atât de colosale și extraordinare haruri, te ocupi de grădinari. Înseamnă că suferi de anumite devieri psihice. Eu cred că ar trebui să faci o vizită la un psihiatru. Dacă se poate vindeca această anomalie atunci tu, poate că într-adevăr, vei putea aduce multe foloase umanității.

- Eu îmi doresc foarte mult să fiu de folos comunității.

- Atunci, hai să mergem, eu o să te duc la un psihoterapeut într-o clinică renumită cu plată. Tu însăși spuneai că, s-ar putea produce o catastrofă planetară. Astfel vei ajuta științei ecologice mondiale.

- Rămânând aici, de la mine omenirea va trage multe foloase.

- Dar, după cură o să te întorci și o să te ocupi cu lucruri mult mai serioase.

- Care lucruri mai serioase?

- Tu însăși vei decide. Eu cred că cele legate de

prevenirea unei catastrofe ecologice sau a unei alte forme de distrugere planetară. Apropo, după tine, când va avea loc un astfel de eveniment?

- Cataclismele locale, deja astăzi se petrec în anumite puncte ale globului. Umanitatea, deja de mult timp, a pregătit totul din belșug pentru însăși nimicirea sa.

- Dar cea globală? Apoteoza, când va fi?

- Există posibilitatea să se petreacă în 2002. Dar se poate preveni sau amâna, ca și aceea din 1992.

- Dar ce spui? Ar fi putut avea loc așa ceva în '92?

- Da, numai că ei au amânat-o.

- Ei, cine? Cine a prevenit-o? Cine a amânat-o?

- Catastrofa planetară în 1992 nu a avut loc mulțumită grădinarilor.

- Ce?!

- În întreaga lume, o mulțime de oameni de toate rasele se împotrivesc catastrofelor terestre. Catastrofa din '92 a fost evitată, în mod special, mulțumită grădinarilor Rusiei.

- Iar tu... Vasăzică, tu... Deja de la șase anișori înțeleseseși însemnătatea acestora? O prevăzuseși? Tot acest timp ai muncit neostoită? I-ai ajutat?

- Eu eram conștientă de importanța lor, Vladimir.

Ziua grădinarilor și sărbătoarea întregului Pământ

- De ce mulțumită grădinarilor și în particular celor ruși?

- Înțelegi, Vladimir, Pământul chiar de este atât de mare, este foarte simțitor. La fel, uite tu de exemplu, ești mare comparativ cu un țânțar; însă, se așează țânțarul pe tine iar tu îi simți atingerea. Pământul, de asemeni, simte orice. Simte când este acoperit de beton, de asfalt, când distrug sau ard pădurile crescute pe el, când i se cotrobăiește prin viscere și i se toarnă acel praf pe care-l numiți îngrășământ.

Uneori îl doare. Dar el iubește, totuna, oamenii ca o mamă care și-i iubește pe ai săi copii. Și se străduiește, Pământul, să adune în adâncurile sale răutatea omenească și doar când nu mai este în stare să țină în el toate aceste răutăți, atunci izbucnește ori prin erupții vulcanice ori prin cutremure.

Pământul trebuie ajutat. Puterile lui iau naștere din comportamentele drăgăstoase și pline de atenție ale oamenilor. Pământul, pe cât este de mare, pe atât este de simțitor și simte chiar și când o singură mână umană îl mângâie cu blândețe. Ooo, cât de mult simte și așteaptă el aceasta mângâiere!

În Rusia, un timp, Pământul era considerat un bun

comun și-n același timp al nimănui în particular. Oamenii nu-l vedeau ca pe ceva al lor. După aceea au avut loc schimbări în această țară. Oamenii au început să primească mici parcele de pământ ca refugiu de vacanță. Aceste mici petece se numeau *dacii*.

Nu întâmplător le-au fost date parcele așa de mici acestor oameni; pe ele nu le era cu putință să aducă niciun fel de mecanisme artificiale. Având mare nostalgie de pământul natal, rușii, cu mare bucurie, le primiră. Le primiră bogații, le primiră săracii. Pentru că nimic nu poate distruge legătura dintre om și Pământ!

Odată primite aceste petecute de pământ, oamenii, intuitiv, simțiră... Și milioane de perechi de mâini umane, cu nemărginită dragoste atinseră Pământul pe micile lor parcele. Pământul simți... Simți fiecare atingere a mâinilor în parte. Și astfel, Pământul găsi puteri în el să se abțină.

- Ce înseamnă asta? la fiecărui grădinar ar trebui să i se ridice un monument, ca unui salvator al planetei?

- Da, Vladimir, ei sunt salvatorii!

- Atâtea statui nu se vor putea face. Mai bine ar fi să fie hotărâtă o sărbătoare pentru ei. O sărbătoare generală, o zi de odihnă, chiar două. «Ziua grădinarilor» sau «Ziua Pământului», să fie stabilite în calendar.

- Aaaa! O sărbătoare! - exclamă, pocnind din degete, Anastasia.

- Minunată ideea ta! O sărbătoare! Neapărat era nevoie de o sărbătoare veselă și deplină.

- Așa că, Anastasia, tu va trebui să-i luminezi cu Raza ta pe conducătorii noștri, pe deputații din Dumă și să decidă ei o astfel de sărbătoare.

- Eu nu pot ajunge la ei. Ei se afla sub puterea rutinei cotidiene. Sunt constrânși să decidă asupra unei multitudini de probleme, nu le ajunge timpul pentru a se gândi la toate. Și nici măcar ideea de a le ridica conștiința nu are un sens deosebit. Le va veni foarte greu să realizeze, să vadă realitatea așa cum este. În momentul de față, alte hotărâri,

măi credibile decât cele pe care deja le iau nu pot lua.

- Cine ar putea vreodată să-i interzică ceva unui guvernator sau unui președinte?

- Voi. Masele. Majoritatea. Prin măsuri neconvenționale le veți cere să ia hotărâri juste.

- Adevărat ai spus. Noi trăim în democrație. Majoritatea are întotdeauna dreptate.

- Vladimir, dintotdeauna, marile revelații le-au făcut mai întâi persoanele în particular, că abia mai târziu acestea să fie conștientizate în masă. Și-atunci, de este așa, la ce folosesc referendumurile sau democrația?

- Ele au importanța lor; au rolul de amortizoare sociale, reducând schimbările bruște. Când amortizoarele nu mai funcționează eficient izbucnesc revoluțiile. Perioada revoluției este greu de suportat de către majoritate.

- Însă sărbătoarea grădinarilor nu este o revoluție, ce este rău în asta? O astfel de sărbătoare poate fi doar bună. Este necesară. Neapărat necesară. Va trebuie hotărâtă cât mai degrabă. O să mă gândesc cât pot de repede.

- O să te ajut. Eu cunosc mult mai bine sforile care trebuie trase în lumea mea ca totul să funcționeze cât mai eficient. Poate că prin ziare... Sau nu. Mai bine în cartea pe care o voi scrie vorbind despre grădinari, le voi cere oamenilor să trimită telegrame guvernului și camerei senatului: „Cerem organizarea unei sărbători a Grădinarilor și sărbătoarea întregului Pământ.” Mai rămâne de stabilit ziua.

- 23 iulie.

- De ce tocmai 23 iulie?

- Pentru că este o zi potrivită și apoi este și ziua ta de naștere, Vladimir. Doar ideea asta minunată ai avut-o tu, nu-i așa?

- Bine. Înseamnă că lumea va trebui să scrie în telegramele lor: „Pe data de 23 iulie, vă rugăm stabiliți prin lege Sărbătoarea Grădinarilor și Sărbătoarea întregului Pământ.”

Și numaidecât ce în guvern și în camera deputaților

vor începe să citească, se vor întreba: „De ce toată lumea trimite astfel de telegrame?” Tu, în acest moment, cu Raza ta ca un bici...

- O să biciuiesc! Din toate puterile mele o să biciuiesc. Iar sărbătoarea va fi luminoasă și minunată. Toți laolaltă, toată lumea se va bucura, iar Pământul va radia de fericire!

- Dar de ce să se bucure toți? Va fi doar sărbătoarea grădinarilor.

- Trebuie făcut astfel încât toți deopotrivă să se bucure. Să le fie bine tuturor. Această sărbătoare va porni din Rusia și va deveni cea mai minunată sărbătoare pe întreg Pământul. Sărbătoarea Suflului!

- Și pentru prima oară, în Rusia cum se va desfășura? Nimeni nu știe cum să o sărbătorească.

- Inima fiecăruia va dicta ce să se facă în acea zi iar, în ansamblu, o voi modela eu acum.

În continuare Anastasia vorbește, pronunțând răspicat fiecare silabă. Vorbește repede și cu mare inspirație. Fără neasemuit de rapid ritmul vorbirii sale, compoziția frazelor și cadența lor:

- Fie ca în această zi, Rusia toată să se trezească la răsăritul soarelui. Toți să meargă la petecele lor de pământ singuri, cu familiile sau cu prietenii și cu toții să pășească desculți pe pământ. Aceia care au pământ, unde au îngrijit cu propriile mâini grădinuțele, să întâmpine primele raze de soare în mijlocul culturilor lor. Să mângâie cu mâinile fiecare soi de cultură în parte.

Odată ce soarele s-a ridicat, să-nceapă să culeagă câte un fruct din fiecare soi și să-l mănânce și nimic altceva să nu mai mănânce până la prânz. Până la ora prânzului să se ocupe doar de culturile lor. Să se gândească fiecare la viață, la care sunt bucuriile și menirea sa pe această lume.

La cei apropiați să se gândească cu dragoste și la prieteni. Să mediteze de ce cresc toate acele plante și să-i dea fiecareia o menire. Și până la ora prânzului, fiecare va trebui să stea în solitudine, măcar o oră. Nu este important unde și cum, important este să se găsească în izolare

absolută. Măcar un ceas de vreme să-ncerce să privească înăuntrul său.

La prânz să adune în jurul său toată familia. Toți cei care trăiesc la un loc, dimpreună cu cei ce vin de departe, să stea laolaltă în această zi. Masa să o pregătească din ceea ce a rodit pământul său până la ora prânzului. Fie ca fiecare, pe masă să pună doar ceea ce inima și Sufletul îl îndeamnă. Și fie ca fiecare, cu privire dulce să se uite la ceilalți membri ai familiei. Cel mai în etate de la masă să se binecuvânteze cu cel mai tânăr, iar masa să fie guvernată de pace și înțelegere. Neapărat să se vorbească numai de bine, despre fiecare din cei de la masă.

Neobișnuit de strălucitor se conturază tablourile descrise de Anastasia. Eu însumi aveam senzația de a sta la masă înconjurat de oameni, încântat de sărbătoare, crezând complet în ea, sau mai bine zis, simțindu-mă parte din ea și adăugai:

- Va trebui rostit primul toast înainte de masă! Pocalurile, toți să le înalțe, în cinstea iubirii să bem!

Parcă țineam deja paharul în mână...

- Vladimir, ar fi mai bine dacă la masa nu s-ar aduce băuturi otrăvitoare.

În același moment îmi dispăru paharul din mână, iar tot tabloul sărbătorii se pierdu în ceață.

- Anastasia, de ce vrei să strici sărbătoarea?

- Ce-ți veni? Ce te-a apucat? Cum ai vrea tu? Cu vin și cu alcool...? Cu sucuri de poame și cu must să cinstiți masa voastră, mai bine. Cu mici înghițituri să fie sorbite sucurile poamelor.

- Bine, dar ceva de băut totuși să fie. Să nu întrerupem așa deodată tradiția. Însă după prânz ce vor face?

- Oamenii se vor întoarce în orașe. Vor aduna roadele Pământului de pe micile lor petecuțe, le vor căra în coșulețe și le vor dărui celor ce nu au.

Ooo, câte emoții binefăcătoare în această zi! Ele vor birui multe boli. Vor dispărea acele emoții care au adus

bolile de-a lungul anilor și vor dispărea și bolile mortale. Fie ca cel ce suferă de o boală incurabilă sau cel ce are o boală ușoară să-i întâlnească pe cei ce se întorc de la pământurile lor. Raza iubirii, a bunătății, împreună cu roadele din grădini, vor birui bolile toate.

Uite! Privește dară! Un potop de oameni cu coșulețele pline de flori. Privește cum înflorește mulțumirea de sine și bunătatea în ochii oamenilor.

Anastasia strălucea toată, se însuflețea cu toată ființa ei din ce în ce mai tare la ideea sărbătorii. Ochii săi nu numai că străluceau de bucurie dar scânteiau de o lumină albăstrie.

Expresia feței i se schimbă, însă rămase bucuroasă, ca și cum în mintea ei s-ar fi perindat cu mare viteză toate instantaneele marii sărbători.

Dintr-odată tăcu. Își îndoi un picior din genunchi apoi, ridicând mâna dreaptă în sus, își arcui celălalt picior făcându-și vânt în sus și ca o săgeată se ridică de la Pământ. Ajunse aproape de primele ramuri ale mărețului cedru, se întoarse spre Pământ, bătu din palme, agită o mână, iar peste poiană se revărsă o lumină albăstrie. Toate spusele Anastasiei, acum le îngâneau fiecare firisor de iarbă, fiecare găzuliță, fiecare maiestuos cedru. Sunetele vocii Anastasiei erau literalmente amplificate de invizibila siliște a poienii. Nu erau puternice, dar le asculta fiecare vinișoară a infinitului Univers. Fără să mă pot abține, am rostit și eu câteva fraze auzind cum începe ea:

- În Rusia, în această zi, vor sosi oaspeți! Toți cei pe care i-a născut, vor veni ca Atlanți ai Pământului! Prodigioși se vor întoarce toți Fiii Săi!

- Și fie ca-n această zi, în Rusia toți oamenii, la răsăritul soarelui să se deștepte. Și fie ca întreaga zi, strunele harpei Universului, cu muzica sa fericită să ne încante! Fie ca toți barzii pe străzi și în curți să cânte din chitări, iar cel ce prea bătrân se află, fie ca-n această zi cu mult mai tânăr să se simtă, așa cum cu ani în urmă era.

- Și eu, Anastasia, o să fiu tânăr?

- Și noi doi, Vladimir, tineri vom fi așa cum tineri odată toți oamenii vor fi. Bătrânii vor scrie scrisori copiilor, iar fiii toți, părinților. Iar prichindelul care face primul său pas în lumea noastră, să-l facă într-o lume fericită și fericit să meargă pentru totdeauna. Iar în această zi nimic să nu-i amărase pe copii și fie ca adulții să fie de o seamă cu copiii.

Și Zeii toți să coboare pe Pământ. În această zi fie ca toți Zeii să ia înfățișarea oamenilor simpli. Și Dumnezeu, Unicul, Universalul va fi fericit! Fie ca-n această zi și tu să fii foarte fericit! Dragostea să lumineze Pământul!

Anastasia se învioră la imaginile sărbătorii, învârtindu-se prin poiană ca într-un dans, însuflețindu-se tot mai mult.

- Stai! Oprește-te! i-am strigat eu Anastasiei, înțelegând că luase totul în serios. Ea nu grăiește doar vorbe. Eu am înțeles că Anastasia modelează cu fiecare cuvânt al ei, cu fiecare ciudată frază a sa. Modelează tablourile sărbătorii și cu încăpățânarea-i caracteristică le va modela și va visa la ele până când visele i se vor transpune în realitate. Ca o fanatică va visa! Pentru grădinarii ei se va chinui, așa cum de douăzeci de ani s-a chinuit. Și-atunci am strigat pentru a o opri:

- Oprește-te! Nu ai înțeles că era doar un joc, o glumă, sărbătoarea asta! Eu am glumit!

Anastasia amuți pe loc. Am privit-o și odată cu chipul ei, în sufletul meu ceva se convulsionează. Chipul ei avea un aer pierdut, era ca un copil. Mă privi cu durere și regret. Privi la mine ca la un distrugător și-aproape șoptit, rosti:

- Eu am luat-o în serios, Vladimir. Am modelat deja totul. În lanțul evenimentelor, inelul telegramelor de prezentare ale oamenilor l-am adăugat. Fără de el s-ar prăbuși orânduirea evenimentelor. Ideea ta am luat-o în serios, am acceptat-o, am pus-o în aplicare. Eu am simțit că tu vorbeai sincer despre această sărbătoare, despre telegrame. Nu-ți retrace vorbele rostite. Tu, doar ajută-mă cu telegramele, ca eu, așa cum tu ai spus, să-i pot ajuta cu Raza mea.

- Bine, o să-ncerc, numai liniștește-te, este probabil că aceste telegrame să nu le trimită nimeni...

- Se vor găsi oameni din aceia care să înțeleagă, vor simți în guvern și de asemeni vor simți în camera deputaților voștri! Și va fi sărbătoare! Va fi! Uită-te!

Din nou apărură imaginile sărbătorii.

Iată că am scris și despre asta, mai departe faceți voi cum vă îndeamnă inima și sufletul.

Spada sunătoare a Bardului

- Ce înseamnă toate astea, Anastasia? ... toate aceste fraze pronunțate într-un mod atât de straniu, în timp ce vorbeai despre sărbătoare? Ai rostit acele cuvinte în așa fel încât s-a auzit fiecare literă în parte...

- M-am străduit să reprezint tabloul în mici detalii, să-l zugrăvesc cu imagini cât mai potrivite.

- Ce treabă au cuvintele? Îndărătul lor ce se ascunde, atât de însemnat?

- În spatele fiecărui cuvânt ce zugrăvește majoritatea evenimentelor am creat imagini de bucurie. Vezi tu, gândul și vorba sunt cele mai importante instrumente ale Mărețului Creator. Cu aceste instrumente, între toate vietățile Pământului, doar omul a fost înzestrat.

- Atunci, de ce nu toate cele vorbite de oameni se înfăptuiesc?

- Când este rupt firul ce leagă Sufletul de cuvânt... Când sufletul este pustiu și imaginația palidă, atunci cuvintele sunt deșarte ca un zgomot fără de noimă. Ele nu predică nimic.

- Sună oarecum fantastic. Și ca și cum nu ar fi de

ajuns, tu mai și crezi în toate astea ca un copil naiv.

- Dar ce este atât de fantastic, Vladimir? O sumedenie de exemple pot fi aduse din viața voastră și dintr-a ta, în mod particular, despre puterea cuvântului născut dintr-o imagine concretă!

- Dă-mi, atunci, un exemplu evident.

- Exemplu? Poftim. Pe o scenă stă un om în fața publicului și vorbește. Un actor, de pildă, va pronunța cuvinte pe care spectatorii le-au auzit dintotdeauna, dar le va pronunța din suflet, iar ei îl vor asculta fără să respire. Un alt actor, nu vor vrea să-l asculte. Cuvintele sunt aceleași, dar diferența este enormă. Ce crezi tu? De ce se întâmpla așa?

- Pentru că sunt actori. Învața mult timp în institute, unii sunt foarte buni, alții așa și așa. După aceea la repetiții învață textele pentru a le putea recita expresiv.

- Pe ei îi învață în institute cum să transforme în imagine ceea ce stă în spatele cuvintelor și ei, la repetiții, se străduiesc să recite. Și dacă actorul reușește să transforme măcar zece la sută din cuvinte în imagini, atunci publicul îl va asculta cu mare atenție. Iar dacă, cu jumătate din cuvinte, reușește să întruchipeze o imagine creată de altcineva, atunci îl veți numi pe acel actor - genial. Sufletul său cu sufletele celor din sală la unison va pulsa și vor plânge sau vor râde oamenii, vor simți cu sufletul ceea ce a vrut actorul să le transmită. Și iată că acesta este instrumentul Marelui Creator!

- Din tot ceea ce vorbești tu, în ce măsură reușești să transformi cuvintele în imagini? În 10%, în 50%?

- 100%. Străbunicul meu mă învață așa.

- 100%? Așa de mult? Adică toate cuvintele?!!

- Străbunicul meu îmi spuse că se pot crea imagini chiar și dintr-o singură literă. Astfel, eu am învățat să construiesc imagini din fiecare literă în parte.

- De ce din litere? Literele, de unele singure, nu au o semnificație.

- Fiecare literă are multe semnificații! În spatele

fiecărei litere din sanscrită sunt tănuite fraze, cuvinte. În ele se află, de asemenea, silabe din care iau naștere multe cuvinte și așa mai departe; infinitatea asta se ascunde în fiecare literă.

- Chiar așa?! Și când mă gândesc că noi pocim așa toate cuvintele.

- Da, deseori se pronunță cuvinte așa într-aiurea, acele cuvinte care au traversat milenii, au trecut lăsând în urmă timpul și spațiul, iar imaginile uitate din spatele lor, păstrate până și în ziua de azi, se chinuiesc să ajungă la sufletele noastre. Și le păstrează sufletele noastre și renasc din ele.

- Și care sunt aceste cuvinte? CunosC eu măcar vreunul din ele?

- Da, aceste cuvinte îți sunt cunoscute. Cred că le cunoști ca sunete. Dar ce se ascunde după ele? Au uitat oamenii.

Anastasia își coborî pleoapele și tăcu pentru un timp.

- Pronunță, Vladimir, cuvântul „bard”.

- Bard – am spus eu.

Ea tresăltă și cu durere, îmi vorbi:

- Ooo, cât de indiferent și lipsit de valoare ai pronunțat tu acest măreț cuvânt. Uitare și deșertăciune ai suflat tu asupra acestei mici flăcări tremurătoare. Flacăra purtată peste veacuri și poate, adresata ție sau altcuiva din cei ce trăiesc astăzi, de îndepărtații strămoși. Uitarea originilor pustiește prezentul.

- Ce nu ți-a plăcut în pronunția mea? Și ce ar trebui să-mi amintesc, legat de acest cuvânt?

Anastasia tăcu. Apoi pronunță cu voce înceată fraze care păreau să izvorască din veșnicie:

- Încă înainte de nașterea lui Iisus Hristos, pe Pământ trăiau oameni, străbunii noștri; ei se numeau celți. Pe înțelepții lor – învățătorii – ei îi numeau druzi. Până la cunoașterea lumilor materială și spirituală, în fața druzilor se închinau multe popoare de pe fața Pământului din acele vremuri. În prezența druzilor, armatele celților nu-și traseră

niciodată spadele din teci. Pentru a fi desemnați într-o poziție în ierarhia conducătorilor druizi, aceștia trebuiau să învețe timp de 20 de ani, în mod individual, de la mărețul instructor spiritual, druidul preot. Odată primită consacrarea, pretendentul devenea „Bard”. Obținea dreptul moral de a merge în mijlocul poporului și de a cânta. Avea puterea de a sădi în oameni lumina și adevărul cu cântecele sale născute din imaginile și cuvintele lecuitoare de suflete.

Peste celți tăbără ră legiunile romane. Ultima bătălie se ținu lângă râu. Romanii au observat că printre luptătorii celți se aflau femei cu părul dezlegat. Căpeteniile romane știau că, atunci când se vedeau aceste femei, pentru a-i birui pe celți, ei trebuiau să fie de șase ori mai numeroși. Deopotrivă, nici romanii care s-au aflat acolo, pe câmpurile de bătălie împotriva celților, nici cercetătorii istorici ai zilelor noastre nu au reușit să înțeleagă motivul. Totul era legat de aceste femei dezarmate cu părul dezlegat și lăsat pe spate. Astfel, romanii porniră la luptă cu o oștire de nouă ori mai numeroasă decât cea a celților. Bătând în retragere înspre râu, pieri astfel și ultima familie de străjeri celți. Se așezară cu toții în semicerc, în spatele lor, o tânără femeie își alăpta la sân micuța sa fetiță și cânta. Cânta tânăra mamă o melodie radioasă și vesela pentru a nu lăsa tristețea și frica să se cuibărească în sufletul micuței și pentru a o însoți doar cu imagini luminoase. Când fetița se dezlipi de la sânul mamei, privirile li se întâlniră, femeia își întrerupse cântul și, de câteva ori, cu blândețe și alinare, o chemă pe fiica ei „Bard”.

Semicercul de apărători se destrăma încet-încet. Pe cărarea pe care se afla tânăra mamă, un tânăr bard cu spada însângerată în mâini îi întâmpină pe luptătorii romani. El se răsuci spre tânăra femeie și întâlnindu-se din priviri, zâmbiră unul celuilalt.

Bardul rănit reținu romanii până ce femeia coborî spre râu unde reuși să o așeze pe micuța fetiță într-o lotcă și să o împingă în larg.

Bardul însângerat, din ultimele puteri ale voinței sale, își aruncă la picioarele tinerei femei armele sale. Ea ridică spada și pentru patru ceasuri neîntrerupte se bătu pe strâmta cărărușă cu legionarii, tăindu-le calea spre râu. Legionarii romani, sleiți de puteri, își dădeau schimbul din când în când.

Căpeteniile romane nu au reușit să priceapă cum de atât de încercații și puternicii lor soldați nu pot nici măcar să-i zgârie corpul tinerei femei?

Ea se bătu patru ceasuri, apoi căzu. Plămânii însetoșați i se aprinseră fără o picătură de apă... din frumoasele buze crăpate curgea sânge...

Se lăsă încetișor în genunchi și căzând, reuși să mai trimită încă un zâmbet stins în direcția în care se pierdu lotca purtată de apa râului, în care era așezată micuța viitoare cântăreață-Bard... și odată cu ea își luară zborul peste milenii cuvântul salvator și imaginea creată de mama-bard, spre cei ce trăiesc în ziua de astăzi.

Esența umanității, Vladimir, nu constă în timp. Nemăsurat de multe și importante sunt sentimentele nevăzute, aspirațiile, simțirile, doar în mica parte reflectate în viața materială ca într-o oglindă.

Fiica-Bard deveni fată, apoi femeie și mamă. Ea trăiește pe Pământ și cântă. Cânturile sale dăruie oamenilor doar emoții luminoase și ca o Rază lecuitoare, îi ajută să alunge înnegurarea din sufletele lor. Multe neplăceri și privări ale vieții au încercat să-i sufoce izvorășul acestei Raze. Forțele obscure invizibile au încercat să se apropie de ea, dar nu au putut să înlăture unicele piedici... care, deja de pe cărare, le-au întâmpinat ostile.

Esența umanității nu se află nici în, trup, Vladimir. Corpul fără sânge al femeii-bard lansa spre veșnicie zâmbetul luminii sufletului său ce oglindea lumina nevăzută a spiritului umanității.

Și i se aprinseră plămânii tinerei mame ce spada o ținea, curgea sânge din buzele-i crăpate, împrăștiind zâmbetul luminos de bard...

Și acum, crede-mă, Vladimir. Înțelege și auzi sunetul ascuns al spadei Bard, sunet ce împrăștie impetuosul zgomot înfuriat și întunecat de pe cărare, îndreptat spre sufletul urmașilor. Te rog, pronunță încă odată cuvântul „Bard”, Vladimir.

- Nu mă simt în stare... Pentru moment nu reușesc să-l rostesc cu însemnătatea-i cuvenită. Mai încolo, neapărat, o să-l pronunț.

- Îți mulțumesc că nu l-ai pronunțat, Vladimir.

- Spune-mi, Anastasia, doar tu îmi poți spune.

Dintre oamenii care trăiesc astăzi, cine sunt urmașii mamei care alăpta și fiicei sale, cântăreața-bard? Luptătoarei-Bard a bătliei de pe cărare? Cine ar fi putut să uite așa ceva, cărei spiță îi aparține ea?

- Gândește-te, Vladimir, cum de s-a născut în tine această întrebare?

- Aș vrea să-i privesc în ochi pe cei ce uită așa ceva, pe cei ce nu-și amintesc originea lor, pe cei ce nu simt..

- Poate că tu ai vrea să te autoconvingi că unul dintre ei ești chiar tu însuți? Unul dintre cei ce a uitat.

- Ce importanță are?... Am priceput, Anastasia, nu-mi răspunde. Fie ca fiecare să gândească.

- Bine - răspunse ea și mă privi tăcută.

Iar eu am rămas mut pentru un timp sub încântarea tablourilor întruchipate de Anastasia, apoi am întrebat-o:

- De ce-ai ales tocmai acest cuvânt ca exemplu?

- Ca să-ți arăt cât de repede, imaginile care stau în dosul acestui cuvânt, se transpun în realitate. Mii de strune de chitară vibrează astăzi sub degetele barzilor contemporani ai Rusiei. Și chiar în timp ce eu, acolo în taiga, visam la ei, au fost ei barzii primii care au simțit sufletele străbunilor lor... La început doar într-unul singur, un foc tremurător s-a aprins și a făcut să vibreze o strună subțirică, apoi lui i s-au alăturat alți și alți barzi. În curând, cântecele lor le va auzi multă lume. Ei, barzii, ajută să se vadă noile zări. Zărilor iluminatoare ale sufletelor omenești. Tu vei auzi cântecele lor. Cântece noi, ce vă vor trezi la o

nouă viață.

O discuție importantă

După șederea mea de trei zile lângă Anastasia, întorcându-mă pe navă, pentru câteva zile nu am reușit să mă concentrez asupra treburilor din firmă. Nu reușeam nici să hotărăsc viitorul traseu al navei, nici să răspund la radiogramele ce îmi soseau din Novosibirsk. Atât marinarii cât și o parte din oficiali, observând lipsa de interes și incapacitatea mea de a lua orice fel de măsuri, au început să prade de pe navă tot ce le cădea în mâini. Miliția din Surgut, unde era ancorată nava și gardienii au reținut hoții, au deschis procese dar eu, nici măcar într-o așa situație, nu am reușit să mă concentrez în totalitate asupra problemelor.

Este greu de spus acum de ce relația cu Anastasia a avut un impact atât de puternic asupra mea.

Înainte, pe la mine prin firmă, se perindau tot felul de reprezentanți ai celor mai diverse grupări și congregații spirituale. Îmi povesteau de fiecare dată despre intențiile

lor de a face câte ceva de bine pentru societate, dar de fiecare dată îmi cereau bani. Uneori le dădeam bani ca să mă debarsez de ei, fără să mă implic prea profund în treburile lor. Și de ce m-aș fi implicat din moment ce, de fiecare dată, discuția se încheia prin a-mi cere bani? Anastasia, în comparație cu toți duhovnicii, nu mi-a cerut niciodată bani. Și în genere, mi-a fost imposibil să-mi imaginez ce aș fi putut să-i dau. De ce avea nevoie? În realitate, era clar că ea nu avea nimic dar, prin comportamentul ei, dădea impresia că are de toate.

Am ordonat ca nava să-și continue călătoria și să navigheze direct spre Novosibirsk. M-am încuiat în cabină, unde am rămas mai tot timpul în meditație.

În cei mai bine de zece ani de business, la cârma multor colective de oameni am avut oportunitatea să învăț multe. Eșecurile și ghinioanele mi-au fortificat mintea și m-au ajutat să caut și să aflui ieșiri din tot felul de situații; de data asta însă situația mă împinse pe un drum fără ieșire.

Și dintr-odată, toate necazurile căzură grămadă peste mine. Falimentul firmei se profila iminent. Careva dintre binevoitori lansase deja zvonul care se autopropaga în firmă și care anunța: „Ceva se petrece cu el. A pierdut capacitatea de a lua măsuri eficiente în activitatea comercială. Salvați-vă care cum puteți”. Și s-au salvat. Când m-am întors pe vas, am văzut cum s-au salvat. Până și rudele au dat o mână de ajutor la distrugerea firmelor mele. „Că și așa se va pierde totul în vânt” – au găsit ei de cuviință.

Doar un mic grup de angajați mai vechi ai firmei s-au încăpățânat și s-au împotrivit falimentului, numai că pentru puțin timp. Imediat ce au avut ocazia să treacă prin cabinele ofițerilor și să vadă ce literatură citeam, au început să se îngrijoreze de starea mea psihică.

Mi se contura clar situația nou-creată. Am înțeles, imediat că era deja târziu ca acest colectiv să-l mai pot îndrepta în favoarea mea. Chiar și cei care încă mai credeau cu sfințenie ce le spuneam, pe viitor vor pune la

îndoială oricare din hotărârile mele.

Despre Anastasia aş fi vrut mult să povestesc cuiva, însă probabilităţile ca cineva să mă înţeleagă erau minime, de nu inexistente. Puteam fi luat drept nebun de legat. Astfel stând lucrurile, în familie începură să se sfătuiască asupra unei eventuale cure de vindecare.

Tacit, cei din jurul meu cereau de la mine proiecte comerciale, proiecte realiste, eficiente. Noile mele pasiuni le luară drept nebunii sau devieri psihice. Eu, însă, în acest timp, deja începusem deja să meditez tot mai mult asupra multor aspecte legate de viaţa noastră, a oamenilor.

- Ce se petrece în această viaţă? gândeam eu. Planifici o operaţie comercială, câştigi bani, dar de satisfacţie nici urmă. Vrem totul dintr-odată. Şi uite aşa de-a lungul a mai mult de zece ani! Unde este garanţia că această cursă nu se va prelungi până la capătul zilelor, iar satisfacţia şi aşa n-o să se arate? Un om îşi doreşte încă o rublă pentru a-şi cumpăra o sticlă cu ceva şi el se frământă. Un miliardar visează la alte câteva miliarde pentru cine ştie ce noi investiţii, el, de asemenea, îşi face griji. Nu cumva, problema nu stă în cantitatea de bani?

Într-o dimineaţă au sosit la mine în firmă două vechi cunoştinţe, doi colegi de afaceri. Aceştia deţineau societăţi care învârteau serioase cifre de afaceri. Cu ei am discutat despre înfiinţarea unei asociaţii a oamenilor de afaceri cu intenţii curate, despre ţelul activităţilor pe care le desfăşoară cei ca noi. Îmi doream mult să-mi împărtăşesc cuiva părerile. Ei au primit bine propunerile şi chiar au căzut de acord cu anumite aspecte. Am discutat pentru mult timp, fapt ce m-a făcut să gândesc: „Oare cum de au înţeles totul aşa dintr-odată?”. Mai apoi, şoferul meu îmi spune:

- Ehei, Vladimir Nicolaevici, au venit la dumneavoastră pentru că au fost rugaţi de altcineva. Au fost invitaţi de cei care-şi fac griji pentru starea dumneavoastră de sănătate. Au venit doar să vadă la ce vă gândiţi tot timpul. Ce vă frământă? Într-un singur cuvânt, să

afle de sunteți normal sau nu? Să cheme urgent medicii sau să îngăduie cu speranța că o să vă reveniți?

- Tu, cum mă vezi pe mine?

El tăcu reținut o bucată de timp, apoi rosti în șoaptă:

- Timp de zece ani, dumneavoastră ați făcut treburile bune. Despre dumeavoastră, în oraș mulți vorbeau că sunteți tenace dar acum, în societate, toți se tem să rămână îndeobște fără salarii.

Abia atunci am înțeles cât de departe s-a ajuns cu preocupările pentru mine și i-am spus șoferului:

- Facem cale-ntoarsă.

Ne-am îndreptat spre sediul firmei. Am convocat o întrunire de urgență în care am adunat toți responsabilii diferitelor sectoare. Le-am dat mână liberă de a acționa în absența mea. I-am ordonat șoferului să vină să mă ia a doua zi dimineață pentru a mă duce la aeroport. La aeroport acesta îmi trecu un ștergărel în care era înfășurat ceva cald.

- Ce-i asta?

- Plăcinte.

- Înseamnă că din milă, ca unui neajutorat, mi-ai adus plăcinte?

- Nevasta mea, Vladimir Nicolaevici - ea le-a făcut, nu a vrut să doarmă. A muncit toată noaptea. Până acum nu a mai copt niciodată, este încă tânără, dar acum s-a apucat și a reușit. Mi le-a dat ca să vi le aduc dumneavoastră. Le-a înfășurat în prosopel de calde și a spus că nu o să vă întoarceți degrabă, de vă veți mai întoarce, în genere, vreodată... lertați-mă.

- Bine, nu te frământa, îți mulțumesc.

Peste câteva zile de la plecarea mea și-a dat demisia din societate...

Cine stabilește cursul evenimentelor?

În fotoliul avionului am închis ochii. Ruta avionului era stabilită cu exactitate. Se va îndrepta spre Moscova... dar viața mea? Cursul vieții de mai departe va trebui, încă, să-l stabilesc...

Azi, multă lume îi mai consideră pe oamenii de afaceri ca fiind persoane care târguiesc, adunând primele capitaluri în diferite moduri necinstite și înmulțindu-și sumele de bani pe spatele celor dimprejurul lor. Așa cum în societate există diferite păaturi sociale, așa și în rândul

afaceriștii există oameni de tot soiul. Iar eu, prins în evenimentele afacerilor de la începuturile *Perestroykăi*, pot să afirm cu tărie că afaceriștii primului val, în marea lor majoritate, au acumulat primele capitaluri din cercetarea noilor moduri nestandardizate de organizare, de vânzare a noilor produse sau a celor deficitare, a serviciilor și din organizarea mult mai rațională a proceselor de producție și distribuție.

Capacitatea majorității afaceriștiiilor ruși și sovietici în general a fost aceea de a face bani din nimic și chiar fără să se îndatoreze. Este de remarcat că, așa cum ultimele valuri de afaceriști au beneficiat de oportunitatea privatizării fabricilor și uzinelor, celor din prima fază nu le-a fost oferit nimic. Și uite așa le-a fost dat primilor afaceriști ai Rusiei să gândească cu propriile minți și să spere că o să meargă. Și s-au făcut bani din nimic. Ca demonstrație o să vă expun aici exemplul propriei mele experiențe.

Bani din nimic

Chiar înaintea *Perestroykăi* aveam în subordine o mică brigada de maeștri fotografi. Era compusă din operatori în laborator fotografic și fotoreporter. Salariile și câștigurile extra erau destul de bunișoare pentru toți și le permiteau să se situeze printre cei cu venituri medii-bune ale acelor vremuri. Toți primeau o parte din încasări, dar ne

doream ceva mai mult. Numai că pentru asta trebuia neapărat să ridicăm încasările și implicit, să ne lărgim portofoliul de clienți. Mie îmi veni o idee foarte bănoasă care, cred eu, mai poate da roade și în ziua de astăzi pentru cine este interesat s-o încerce.

Odată, pe una din șoselele extraurbane, mi se dezumflă o roată de la obositul meu *Zaparojet*. În timp ce roata se vulcaniza, eu stăteam și priveam la toate mașinile care se perindau și gândeam: „Ce câștig colosal s-ar putea trage, dacă toți acești automobiliști s-ar fotografia”. Peste câteva minute în mintea mea încolți un plan care, ca rezultat, s-a arătat a fi valoros și care a mărit încasările colective de patru ori. Totul a fost organizat după cum urmează: pe traseu, din loc în loc, stătea câte un fotograf cu aparatul la îndemână. Fiecare din acești fotografi avea câte două ajutoare cu brasarde legate la braț cu inscripția *garda de servici*. În mâini aveau paletele cu emblema G.A.I. (*inspecție auto*).

Șoferul se oprea crezând că sunt polițiști sau cine știe ce alt control de stat. Aflând că trebuiau doar să treacă un simplu control de rutină și ca nimeni nu-i va lua la bani mărunți și nu-i va penaliza sau își va bate joc de ei, cu multă plăcere se așezau în spatele mașinilor să se fotografieze. Lăsau adresele unde să le fie expediate fotografiile apoi se stabilea plata ramburs la destinație. Fotografiile astfel făcute erau ordonate în funcție de numărul de înmatriculare al mașinilor pentru o evita confuzia și amestecul.

Un astfel de serviciu l-am amenajat pe toate arterele principale care duceau spre Novosibirsk, timp de șase luni. După ceva vreme, însă, se întâmpla ca, deseori, mulți din cei opriți să fi făcut deja fotografii cu noi. Din fericire, de-a lungul acestor șase luni, brigăzile au apucat să adune o sumă frumoasă de bani.

După aceea, tot eu am inventat o altă operațiune prin care erau fotografiate casele oamenilor. Acestor fotografii li se adăugau mesaje ca din acelea de pe cărțile poștale:

„Casa mea natală” ... „Acasă” ... „Casa mea părintească”,
ș.a.m.d.

Echipa reuși să fotografieze un impresionant număr de case. Cerința deveni enormă. Văzând cum stau lucrurile, fotografiile ajunseseră să nu mai întrebe proprietarii; soseau într-o zonă locuită, mergeau pur și simplu pe stradă și fotografiau fiecare casă la rând.

După asta, poștașii duceau fotografiile și încasau banii. Oamenii trimiteau aceste fotografii copiilor lor. Mulți din ei au declarat mai pe urmă că aceste fotografii au făcut să se nască în ei nostalgia de a se întoarce în vizită acasă.

În asociația *Novosibablfoto* s-au ivit imediat probleme legate de salariile plătite echipei mele întrucât, după părerea administrației acelor vremuri, această mică echipă depășise limitele imaginate, numai că nu au obținut niciun rezultat. Nu au putut face nimic deoarece procentajul din încasări era distribuit în părți egale între toți membrii.

Chiar în primele zile ale *Perestroykăi*, brigada noastră se separă de asociație. În foarte scurt timp deveni o firmă de sine stătătoare. Pe mine m-au ales președinte.

Acum deveni mai ușor de lucrat și mult mai liber. S-a putut aduna astfel, primul capital care ne-a creat condițiile de a ne ocupa cu treburi mult mai importante. Eu am început să mă gândesc la ce-aș mai putea, eventual să mai inventez pentru a ridica încasările firmei.

Într-unul din rânduri, în timp ce discutam cu un cunoscut de la Institutul teoretic de mecanică aplicată, acesta mi se jelui:

- Ne opresc din salariu, vor să reprofileze laboratorul. Unde să mă duc, ce să fac? Nimănui nu-i mai suntem de trebuință acum!

- Ce făcea până acum laboratorul în care lucrezi? am întrebat eu.

- Făcea pelicule termosensibile, dar acum nu mai sunt cerințe din nicio parte.

- La ce se foloseau aceste pelicule?

- Aveau diferite întrebuințări - răspunse el și scoase

din buzunar o bucățică de peliculă neagră.

- Ține - zise el, dându-mi pelicula.

Eu am luat această bucățică mică de peliculă și numai ce am atins-o cu degetele s-a înverzit. Am aruncat-o speriat.

- Ce-i cu scârboșenia asta? S-a înverzit. Trebuie să mă spăl pe mâini?

- Nu-ți fă griji, pelicula își schimbă culoarea doar în funcție de temperatura degetelor tale. Reacționează la schimbarea temperaturii. Dacă temperatura corporală ar fi fost deasupra celei normale, pelicula ar fi devenit roșie. În prezența unei temperaturi optime a corpului, pelicula capătă această coloratură verzuie.

Ideea luă formă instantaneu. Firma mea începu să producă termometre de corp și indicatoare de stres.

Pe un cartonaș frumos colorat cu pătrățele de diverse culori, în dreptul cărora erau imprimare gradele corespunzătoare culorii, am lipit mici bucățele de peliculă și astfel am realizat un nou produs. Am organizat producția folosindu-ne de rețeaua birourilor de legătură ale statului dintre regiunile Uniunii Sovietice, pe atunci nedestrămată încă.

Colectivul cooperativei se mări. Salariile tuturor ajunseră la un bun nivel. Începu să se adune, pas cu pas, acel capital inițial al cooperativei.

De asemenea, laboratorul Institutului nu rămase în voia sortii întrucât începu să aducă profit.

Noi am achiziționat două mașini pentru firmă și alte aparaturi. Și aceste lucruri au dat naștere unui elan incredibil.

Într-una din zile, ajung dis-de-dimineată la biroul cooperativei și... ce văd? La unul din telefoane, secretara mea ascultă și notează ceva, la celălalt telefon femeia de servici. În birou erau de toate doar două telefoane. Nici nu apucau să așeze în furcă telefonul ca zbârnâia din nou. Apoi secretara îmi spuse:

- De trei ore, telefoanele nu încetează să zbârnâie!

Unul după altul, fără răgaz. Toți vor să cumpere termometrele noastre și indicatoarele de stres. Unul din ei a înjurat chiar și a spus că suntem niște hrăpareți ai *Perestroykăi*. Dacă avem intenția să ridicăm prețurile, el este dispus să plătească mai mult numai să cumpere o partidă întreagă. Toți vor partide mari. Sunt dispuși să plătească chiar anticipat cooperativei noastre.

La începutul *Perestroykăi*, în țară la noi, după cum vă amintiți, producția de articole *fashion* cunoscute o rapidă înflorire. Foarte cerute erau clipsurile de plastic, posterele și calendarele cu femei seminude. Toți le cumpărau că înnebuniți.

Producția noastră, pe fundalul acestor evenimente, se revelă a fi o super-noutate. Noi produceam deja de șase luni de zile, dar explozia asta a avut loc așa dintr-odată, efectiv ca o panică. Ceva se întâmplase... dar ce?

S-ar părea că, o seară înainte, pe canalul de Televiziune Centrală, comentatorul știrilor internaționale Țvetov, a vorbit despre Japonia, afirmând: „Japonezii sunt un popor de inventatori”, apoi a dat ca exemplu indicatorul de stres japonez. Semăna foarte mult cu al nostru. În acest fel, eu, pentru prima oară, în practică, am realizat ce înseamnă publicitate și am simțit ce este norocul! Secțiunile cooperativei noastre lucrau în trei schimburi. Împachetarea, finisajul și prelucrarea produselor se făceau în apartamentele special închiriate pentru muncitori. Încasările ajunseseră la cer. Am achiziționat o mică ambarcațiune de vacanță. Între timp am hotărât să lansez producția de semănători pentru gospodăriile de ferme. Am închiriat o navă mare de pasageri pentru a organiza un business-tour și, expediții comerciale prin raioanele Nordului extrem.

Putere devastatoare

De pe poziția de președinte al primei mele

cooperative am avut oportunitatea să mă conving practic ce putere devastatoare poate avea orice fel de bunăstare materială asupra relațiilor interumane, cum face să se nască ura dintre aceștia. Apoi mi-a fost adus la cunoștința că tocmai din această pricină se dezmembrează multe colective. Și totul poate începe de la un fleac, din nimic.

Exact același lucru s-a petrecut în prima mea societate. Această putere distructivă mi-a dezmembrat colectivul, în același timp ruinând chiar câteva familii. Nici până în momentul de față nu reușesc să pricep cum i se poate ține piept acestei puteri distructive instantanee, putere care nu lasă loc gândurilor de bună-credință?

Totul a început de la o idee de a mea... Am hotărât să cumpărăm o casă cu grădină undeva în provincie. L-am însărcinat pe Aleksei Mișunin cu organizarea și aprovizionarea acestei noi achiziții. El a încheiat toate contractele de vânzare-cumpărare. Am fost acolo și am văzut. O casă mare, douăzeci de ari de pământ, baie, garaj, centrala termică, etc. Este adevărat că vacile și legumele rămase mi s-au părut cam de prisos pentru noi, dar Mișunin m-a lămurit că vechii stăpâni au fost constrânși să plece în grabă și au fost nevoiți să vândă totul la un loc. De mâncare pentru vite era deja – informă el – și mai vorbise cu o femeie din sat să vină să le mulgă.

Pentru ziua următoare am convocat o reuniune cu toți membrii firmei. I-am informat despre investiție și le-am explicat scopul acestei achiziții. Această casă era destinată găzduirii oaspeților, odihnei membrilor firmei și organizării sărbătorilor.

Toți, fără excepție, aveau îndatorirea de a îmbunătăți gospodăria, de a repara casa și de a reînnoi bucătăria.

Bărbații din firmă au susținut inițiativa cu mare însuflețire, însă femeile au început să cârcotească. Nu se știe exact care dintre ele a incitat la rebeliune. Voce la toate acele șoapte le-a dat tocmai soția mea, spunând că eu și ceilalți bărbați din cooperativă am întrecut orice limită imaginabilă în comportamentul față de ele.

- Noi, comparativ cu voi, în firmă muncim - a început ea - trebuie să mai facem și curățenie în casă, să stăm în bucătărie la plită, în fiecare zi cu copiii. Vi se părea prea puțin? Și acum voi vreți ca noi să mai venim și aici în această gospodărie și să robotim, să facem reparații și după toate astea să mai și întâmpinăm oaspeți și să servim pe la chefurile voastre?

Și începu dezordinea... Femeile își descărcară toate nemulțumirile din familie și din firmă pe proprii bărbați.

Acest lucru îl pricepurăm clar când una dintre ele striga:

- Voi doar jucați domino și vă holbați la televizor!

Culmea era ca în cooperativa noastră, dimpotrivă, niciunul dintre bărbați nu juca domino. Doar soțul ei, pompierul, juca domino, însă el nu lucra cu noi. Acest pas al ei a făcut să crească învrăjbirea soțiilor toate. Îndeosebi uneia dintre ele, care, în fața tuturor, s-a apucat să-i arunce în față bărbatului:

- De la tine deja pute a țigări de doi bani (lui îi plăceau *Prima*). Acum o să mai puți și a bălegar!

S-a lăsat o liniște ca de mormânt. Soțul acesteia a tras adânc aer în piept, s-a înroșit și i-a aruncat:

- Eu mă împutesc de bălegar anume! Anume ca tu, nesătulo, să nu te mai apropii de mine.

Soția izbucni în lacrimi. Femeile, ca s-o mângâie pe cea jignită, se învrăjbiră și mai tare. Se apucară să arunce în stânga și în dreapta tot felul de cuvinte de ocară. Jenea Kolpakov lucra la noi. El cumpăra tot felul de dispozitive și aparaturi, le repara și le pregătea în scopul ridicării productivității. Făcea, în genere, tot ce-i stătea în puteri. Dar, ele se legară și de el:

- Mai avem aici și un meșter reparator, doar că după reparațiile lui trebuie să facem ordine un an întreg.

Apoi s-au legat și de politică:

- Gorbaciov dă ordine și face, dar în spatele lui cine stă? Cine hotărăște? Raisa Maximovna!

Am hotărât să facem o pauză. Gândeam și speram că,

Într-un fel sau altul, conflictul o să se aplaneze.

După pauză toți și-au reocupat pozițiile. În aparență erau calmi, se rețineau, dar se simțea o puternică tensiune interioară. Soția mea, în numele tuturor femeilor, cu un calm prefăcut și cu malițiozitate a enunțat un ultimatum:

- Bine, dacă vă doriți așa tare o reședință la țară, stați, dar nici-o soție nu va pune piciorul acolo. Înseamnă că va fi doar a voastră. Și așa cum banii comuni tuturor, fără noi nu aveți dreptul să-i cheltuiți, în compensare ne veți da una din limuzine cu șofer pe care s-o folosim pe rând fiecare pentru treburile casnice.

- Foarte bine - s-a auzit din partea bărbaților, înecați-vă. O să vă dăm tot ce vă trebuie, numai să nu vă mai arătați pe acolo!

- Vor găsi ei vreun idiot în sat care să-i slugărească.

- Da, lasă-i să caute. Se vor lămuri repede cu cine au de a face și se vor căra în grabă. Cui să-i trebuiți voi?!

Niciunul dintre soții femeilor care lucrau în firmă nu a plecat de data asta acasă. Era vineri, iar noi ne-am îndreptat spre „ferma” noastră.

Am cercetat peste tot, am pus la cale planuri pentru îmbunătățirea gospodăriei. Sâmbătă am încălzit apă și am pregătit baia. O femeie din sat, la cererea lui Mișunin, a venit să mulgă vaca. Noi am urmărit-o să vedem cum face. A fost foarte plăcut. Vaca era liniștită, nu se mișca. Era a noastră, acum. Femeia ne-a prevenit că nu va putea să vină s-o mulgă de fiecare dată și că ar fi trebuit să mai căutăm pe cineva.

Spre seară am făcut baie și am pregătit singuri masa. A fost o cină pe cinste. Mișunin o prăjit pește. Am adus vodcă și bere, ne-am așezat la masă când, pe neașteptate, auzim „Muuuu”. Era vaca. Ne-am ridicat și ne-am îndreptat spre grajd. Era ora de muls numai că femeia care se ocupa de ea nu venise. Stăteam noi, opt bărbați, în fața vacii, ne uitam la ea și nu știam ce să-i facem.

Cred că nimeni nu ar putea descrie ce se întâmplă cu oamenii care se află pentru prima oară în fața dobitoacelor!

Trăiești și trăiești... normal, dar niciodată nu ți se întâmplă să dai atenție unui animal sau altuia. Și, fără să te aștepți, te nimerești într-o situație în care îți apare în casă o vietate: o pisică, un câine sau vreun alt animal și pe neașteptate se trezesc în tine sentimente pentru acele animale, ca acelea pentru copii. Te agiți, te tulburi, te îngrijorezi. De unde vin toate acestea? Sau poate că, într-adevăr, primul om Adam, când Dumnezeu l-a însărcinat cu atribuirea unei meniri fiecărei ierbușoare, el a privit la acestea, i-a hotărât soarta cu dragoste și ne-a lăsat această dragoste ca moștenire... stă undeva în profunzimi și iese la suprafață din când în când. O fi așa sau nu, nu are nicio importanță. Doar că în noi toți s-a trezit, pentru această vacă, un sentiment și chiar ea a simțit ceva pentru noi. Și din toată povestea asta, iată ce-a ieșit. Serioja Hodokov spune:

- Ehei, probabil, laptele face presiune pe mamele. Trebuie făcut ceva.

S-au luat cu toții de Mișunin, că el a cumpărat vaca împreună cu toată gospodăria dar, în același timp, le era și jale s-o vândă. Într-o singură zi devenise deja membră a familiei.

Vaca se uita la noi cu ochi triști și tăcea... Apoi a legănat capul în direcția mea și a mugit: „Mu-u-u-u”. A mugit așa implorător că eu m-am întors către Mișunin:

- Apucă-te imediat de muls, din moment ce ai cumpărat-o!

Mișunin adusese între timp o doniță, s-a îmbrobodit cu un batic de-al femeii care mulgea vaca de obicei și a intrat în ocol. A cerut să ne ținem deoparte. Cine putea ști ce s-ar mai fi putut întâmpla...

Vaca l-a lăsat să se apropie și i-a dat voie s-o mulgă. Noi i-am adus vacii apa de băut, i-am pus fân în fața și pâine. Mișunin o mulgea. La început i-a venit mai greu, jetul de lapte era subțire, câteodată nimerea pe lângă găleata, dar încet-încet s-a îndreptat și a reușit s-o mulgă. Trecuseră, de-acu', vreo cincisprezece minute, iar jeturile

de lapte nu se mai terminau. Mișunin ne ceru în șoaptă:

- Sudoarea. Mă încurcă sudoarea.

Am adunat șervețele de hârtie de pe la cei care aveau, iar Serioja Hodokov a intrat în țarc să-i șteargă sudoarea lui Mișunin de pe frunte. S-a așezat lângă el pe un carton, îl privea cum mulge și din când în când, îi ștergea sudoarea de pe frunte. La un moment dat l-am auzit pe Serghei care, în șoaptă, spunea cu nemulțumire:

- Ce faci? Așa o să-i faci rău vacii! Cu mâna dreaptă mulgi mult lapte, în timp ce cu stânga de trei ori mai puțin. Poate să i se îmbolnăvească ugerul așa.

- Degetele de la mâna stângă mi-au amortit - a șoptit Mișunin. Tu, mai bine, m-ai ajuta.

Serioja Hodokov s-a apropiat de vacă pe cealaltă parte și au început să mulgă vacă în doi. După aproape o jumătate de ceas, poate chiar mai mult, mulseseră deja o doniță plină ochi.

La cină am băut lapte proaspăt, iar acel lapte mi se păru cel mai bun pe care-l băusem vreodată în toată viața.

În ziua următoare dis-de-dimineață ne-a trezit femeia mulgătoare și mirată, ne-a adus la cunoștință că o încercat să mulgă vacă în acea dimineață dar - lucru de necrezut - vaca nu a lăsat-o să se apropie.

Noi, din nou, am mers cu toții în grajd. Am făcut totul ca în seara precedentă, iar vaca s-a lăsat mulsă.

- la uite-te la ea - vorbi femeia - având în vedere că i-a plăcut, de acum o s-o mulgeți și singuri. Se întâmplă, uneori. Unele vaci permit asta, altele nu.

Iar vaca noastră se arata a fi foarte simandicoasă. Și nu numai că nu mai permitea nici unuia dintre mulgătorii chemați de noi s-o mulgă, dăr de fiecare dată, când sosea ora mulsului, ea pretindea că unul dintre noi să-i stea la bot s-o hrănească și să vorbească cu ea. Iar cei care s-o mulgă trebuiau neapărat să fie în doi. Ca urmare, la *fiecare* muls din zi trebuia să ne prezentăm în trei.

Așa ne-am și organizat - în trei. Am hotărât ca pentru moment să nu o vindem. Și prin sat s-a mai răspândit și

zvonul că vaca noastră este pretențioasă. Cumpărătorii sosesc, încearcă s-o mulgă dar nu reușesc, renunță la vacă chiar în ciuda propunerilor noastre de a mai lăsa din preț. Este adevărat că, între timp, eu am mai pus o altă condiție – că vaca să nu fie sacrificată pentru carne.

Am chemat un veterinar care ne-a spus:

- Așa ceva se poate întâmpla, domnilor. Dacă animalul se obișnuiește cu cineva, după aceea nu mai acceptă pe altul pentru mult timp. Păcatul v-a împins s-o domesticiți în acest mod. Nimic clar nu ne-a sfătuit medicul, în plus ne-a dat și vestea că vaca noastră era gestantă și urma să fete. Trebuia să ne pregătim să așteptăm vițelul pentru atunci când va veni pe lume. Veterinarul ne-a prezis cu aproximație timpul de fătare. Ne-a mai lămurit că „atunci când va înceta să mai dea lapte, ziua de fătare este aproape”.

Și cum bărbații erau constrânși să facă de servicii în trei, pierdeam tot mai multă vreme la „fermă”. Foarte des eram nevoiți să înnoptăm acolo.

Soțiilor le era imposibil să se convingă de era adevărat că aveam dificultăți cu vaca noastră, atâta timp cât și-au dat cuvântul că nu vor pune piciorul în fermă și prin urmare au considerat ca toată istoria asta am inventat-o noi, bărbații de comun acord. Femeile și soțiile care lucrau în firma au pierdut complet controlul de sine. Au început să născocească glume obscene pe seama istoriei noastre. Cea care vorbea despre soțul ei că era urât mirositor:

- Doar unor pervertiți li se putea întâmpla să aibă parte de o vacă pervertită.

La care soțul i-a replicat:

- Mai bine aș asculta toată viața vaca asta lipsită de grai decât să aud toate prostiile care-ți ies ție din gură.

După asta, el s-a mutat cu totul la fermă iar mai târziu s-a despărțit definitiv de nevastă. S-a însurat cu o tânără țărăncuță cu copil și a devenit un bun agricultor.

Vaca a încetat să mai dea lapte. Noi, după sfaturile

veterinarului, am pregătit toate cele trebuincioase întâmpinării odraslei. Dar vaca făta de una singură fără niciun fel de probleme. A adus pe lume un tăuraș tare oacheș. Când l-am invitat pe veterinar, acesta analiză cu atenție și spuse:

- la te uita! Nu a fost nevoie de nimic. Ea s-a descurcat singură. Acum, tot ce va rămâne de făcut, este doar să Țineți curat și s-o hrăniți bine.

Nu peste mult timp am fost constrânși să dăm altcuiva vaca și vițelul să se ocupe de ei. Din când în când mai treceam să vedem cât de frumos crește tăurașul nostru. Iar cu vaca fu totul rânduie așa cum am hotărât noi. Și-acum ne amintim de ea. Curios: oare ea-și mai amintește de noi? Cu vaca totul în regulă, însă cu relațiile din firmă nu am mai putut să facem nimic ca să le îndreptăm.

Așa că am desființat firma și am încropit o altă societate. Eu, personal, am început să merg cu nava închiriată în lungi curse comerciale pe fluviul Obi spre nord. În pauzele dintre călătorii organizam business-tour-uri pentru afaceriștii ruși și străini.

Am realizat în sinea mea că succesul nemijlocit apare printre altele atunci când există încredere între membrii societății și atunci când, cu încredere, aceasta se bazează pe forțele proprii și ale celorlalți. Încrederea în capacitățile celor dimprejur mărește foarte mult orice perspectivă de succes.

Manager Herbalife

Abia când m-am trezit pe aeroportul Vnukov din Moscova, am realizat că în portofel îmi mai rămaseră puțini bani și că nu aveam niciun plan concret de acțiune. Atât angajații de la societatea mea cât și familia urmau să înfrunte problemele impozitelor la stat și datoriilor și cu siguranță, vor trebui să vândă ceea ce aveau, așa că nu puteam să mai sper niciun ajutor de acasă. Era evident că toată situația o puteam îndrepta doar eu, rămânând în Novosibirsk. Dar pentru a face asta trebuia neapărat să mă concentrez pe problemele actuale ale firmei, fapt care s-a demonstrat a fi imposibil după vizita mea în taiga, datorită ori cuvintelor Anastasiei, ori alor mele proprii.

Este greu de stabilit acum: acțiunile Anastasiei sau propria-mi conștiință, m-au încurajat să-mi doresc a mă descurca singur.

Am relizat, astfel, că sunt un falit. Luând ca exemplu nenumăratele experiențe ale unor colegi ai mei, știam că într-o astfel de situație nu puteam să mai sper nimic nici de la rude, nici de la prieteni și nici de la foștii mei angajați.

Te vor evita toți ca pe-un ciumat. Poți fi glorios timp de zece ani zi de zi, ajunge să greșești o singură dată, ca apoi să ai parte de disprețul și abandonul tuturor celor care te înconjoară. Așa se întâmplă cu marea majoritate a oamenilor de afaceri de renume. În situația de față, neapărat trebuie să te încrezi în tine însuși și să știi să găsești ieșirea din acea situație ce pare fără ieșire.

Aruncând în hotel geanta cu pulovere, câteva cămăși și alte mărunțișuri, am ieșit să hoinăresc prin Moscova. Încercam să realizez însemnătatea spuselor Anastasiei în ceea ce-i privește pe afaceriștii Rusiei.

Primul lucru care-mi sări în ochi de data asta în Moscova fu activitatea distribuitorilor Herbalife.

Persoane îmbrăcate curat, acordând mare atenție detaliilor, prin stațiile de metrou din centrul capitalei ofereau insistent de muncă – după cum spuneau ei – într-o societate internațională.

Trecătorilor le erau promise salarii mari și posibilitatea de a călători în interes de serviciu. Despre cine era vorba, adică despre Herbalife, nu spuneau niciun cuvânt.

Într-adevăr, din acest motiv în ziarul «Din mână în mână», la rubrica «Caut de muncă», aproape toate anunțurile de căutare de muncă se terminau cu cuvintele: „nu ne interesează Herbalife”.

Însă ei, cu ecusoane pe care era scris „Muncă pentru voi”, împrăștiind pliantele unei firme străine, invitau cu insistență pe cei interesați la colocvii de muncă. Concluzia pe care am tras-o în cele din urmă a fost că cei care mergeau la aceste seminarii erau supuși unui serios tratament psihologic.

Accentele se puneau pe două aspecte de mare importanță pentru rusul de clasa medie. În primul rând, oratorii de pe scene explicau și demonstrau prin propriile exemple sau cele ale rudelor, ca ei, chipurile, au avut parte, cu ajutorul produselor de peste ocean, de însănătoșiri miraculoase. Înșiși ei, acești reprezentanți, le sugereau, cu cuvinte mari, viitorilor distribuitori că se vor îndeletnici cu o muncă nobilă, aducătoare de mult bine, că vor vindeca oameni.

Sistemul este atât de miraculos, afirmau ei, că nu trebuie să fii asistent medical sau cineva în domeniul sănătății, poți fi chiar zidar-zugrav și – poftim – consultă pacienții care consumă produsele.

Al doilea fapt pe care se pune accent este povestirea împodobită cu exemple, cum poți să te îmbogățești ocupându-te cu distribuirea produselor. Pentru asta trebuie să cumperi, la început pe banii tăi, măcar un set, să găsești alți oameni cărora să le poți demonstra, folosindu-te de un mod verbal cât mai convingător, cât de bine o să le faci

aceste produse Herbalife dacă o să le folosească. Și să le vinzi apoi, aceste seturi, oamenilor la un preț mai mare. De asemenea, în paralel, trebuie să atragi spre tine noi distribuitori. De la fiecare nou sosit în linia ta vei primi un procentaj. Și cu cât mai mulți distribuitori și clienți atragi în echipa ta, cu atât mai înalt va fi rangul tău în ierarhie și cu atât mai mulți bani se vor revărsa peste tine. Ajuns la anumite nivele nici nu va mai trebui să distribui tu aceste produse.

Mie, ca afacerist, pe loc îmi deveni clar: banii, cu adevărat, vor curge ca o ploaie de aur, doar că numai peste acel care stă în vârful acestui sistem piramidal și peste cei care sunt în strânsă colaborare cu el. Toată această lungă rețea de distribuitori se formează pe așa zisele nivele și trăiește din faptul că fiecare nivel își face încasările pe diferența de preț față de nivelele de mai jos, iar pentru toate astea plătesc cei sosiți mai pe urmă; cei care cred în miraculozitatea acestor produse.

În anumite cazuri, prețul crește până și de 12 ori! Sistemul distribuirii prin intermediul unui număr impresionant de agenți care acționează prin vorbe sau cu exemple demonstrative asupra rușilor, prin miraculozitatea Herbalife, continuă fără întrerupere. Cu ajutorul acestui sistem poți vinde și cenușa din vatră, iar celui ce spune că nu aduce rezultate să-i argumentezi asta cu nerespectarea regulilor de administrare a produselor sau a unui regim alimentar adecvat.

Acest tip de sistem funcționează atât de bine în țara noastră doar datorită faptului că noi suntem obișnuiți să primim cu multă încredere mai ales informațiile unii de la alții și nu cele din canalele oficiale.

Este fundamental să se facă o intensă instruire asupra efectelor binefăcătoare sau daunelor aduse de Herbalife, celor care le folosesc produsele. Este o discuție prea lungă. Pot spune cu absolută convingere un singur lucru: toate minunile narate de acești oratori care lucrează ca distribuitori, despre miraculoasele lecuiri, dispar de îndată

ce pierd posibilitatea da a mai primi bani de la noi. Atunci veți auzi de la ei o mulțime de exemple contrarii: „Ce porcărie!” Sistemul de distribuție a fost inventat în Occident. Îl conduc din străinătate, atrăgând rușii fără muncă, însă ei nu sunt afaceriștii noștri. Și iată încă o șmecherie născocită de businessmanii occidentali.

Vacanțe gratuite în Hawaii

Dacă vi se întâmpla să fiți opriți prin locurile publice ale Moscovei de tineri eleganți, uneori cu accent străin și care, într-un mod foarte politicos, va invită să asistați la o reprezentație a unei firme străine unde, pentru voi va fi rezervată o măsuță și unde se va juca o loterie gratuită prin care vouă vi se va da posibilitatea să câșigați ceasuri de aur sau chiar o vacanța gratuită în Hawaii, puteți fi încredințați că vacanța fără plată vă va fi asigurată. Dar, cu toate astea, se merită să vă amintiți proverbul: „Brânza fără bani se poate găsi doar în cursa de șoareci.”

Nu este greu de imaginat cum funcționează cursa de șoareci în cazul vostru.

Și uite așa, vi se va da posibilitatea să vă „relaxați”, în apartamente de lux, „fără plată”. La plecare convingeți-vă că toate acestea corespund pozelor din pliant. Biletul de avion, masa și alte servicii extra sunt pe cheltuiala voastră.

După câteva zile petrecute veți înțelege că zilele de vacanță „gratis” vă costă cu mult mai scump decât dacă ați fi cumpărat pachetul de vacanță la prețul său întreg într-o altă stațiune de aceeași categorie. Totul este incredibil de simplu: vacanța voastră fără plată se compensează prin mulțimea de majorări de prețuri pe întreg complexul de consumație și servicii. Și din aceleași majorări sunt plătiți și agenții care stăteau în stradă, așa-zisa reprezentație gratuită, pliantele și câștigul companiei.

Bineînțeles că pentru cei care au bani din abundență asta nu înseamnă nimic. Ar putea doar să se simtă un pic luați peste picior dar în rest... Este, însă, îngrozitor pentru un simplu cetățean rus cu câștiguri modeste care a strâns

toți banii săi de peste an pentru concediu și care se lasă astfel păcălit de acest bluf și care, în loc să se ducă să o vadă pe mama sa sau să se odihnească într-o stațiune din Rusia, le dăruiește „șmecherilor” de peste ocean toate economiile sale și petrece în calitate de prostănac două săptămâni în apartamente pentru prostănaci. Dar de unde atâta lipsă de respect pentru noi rușii, stimații noștri de peste ocean? Eu am văzut o sumedenie de chioșcuri comerciale, pline până la refuz de mărfuri de import, unde până chiar și apa era adusă din altă țară pentru a fi vândută. Mi-amintesc că și pe vapoarele mele se făcea la fel, dar nu știu din care motiv nu m-am gândit niciodată la ceea ce stă în dosul acestora.

Am auzit la radio despre calitatea incertă a pulpelor de pui care au invadat toată țara, despre sticlele cu apă, unde, în spatele elegantelor etichete care descriu calitățile curative și minerale, se află apa pe care o pregătesc pentru magazinele noastre de la robinete în care se adaugă ciudate elemente.

Am privit la multitudinea de etichete apetisante, de genul „prinde puteri” cu hot-dog, ca și cum toată Moscova și întreaga Rusie ar fi făcut din acești crenvurști de plastic, mâncarea sa tradițională și am gândit: de ce înainte nu mi-au sărit în ochi toate astea?

Mi-am amintit cu cât respect și serviabilitate i-am întâmpinat noi, la începutul *Perestroykăi*, pe afaceriștii străini. Cum am organizat pentru aceștia, pe vasul meu, business-tour-ul pe Obi; cum afaceriștii siberieni s-au străduit să mă ajute ca să le asigurăm servicii cât mai de calitate. Bineînțeles, printre ei erau oameni de tot felul, dar până la urmă la ce a servit?

Dar voi, afaceriștii Rusiei, unde sunteți? Aceia care ar trebui să faceți țara noastră să înflorească?!

Începutul Perestroykăi

Chiar în primele faze de demaraj ale *Perestroykăi*, când ieși prima lege «Cooperativele în URSS», pentru mulți oameni aceasta servi drept invitație la acțiune. Mulți oameni, tineri și nu prea, dar fără discuție energici și cu adevărat dornici să facă ceva pentru ei și pentru țara, s-au aruncat efectiv în luptă. Pe loc, însă, pe scenă și-a făcut apariția gloata nemulțumită: „Săriți pe ei! au strigat. - chiaburii, neobrăzații! Pentru ce v-ați luptat?” Și, nedând importanță întregului efort pe care marea majoritate a acestor afaceriști l-a depus, muncind 24 de ore din 24, cheltuind colosale resurse de energie, ingeniozitate și spontaneitate, oricât ar fi muncit, orice ar fi făcut, nici măcar un simplu mulțumesc nu au auzit. Ar fi fost de dorit măcar o cât de mică susținere, numai că așa ceva putea lua naștere doar în prezența unei colaborări și a unor eforturi reunite. Și atunci a apărut ca prin farmec, ideea înființării «Uniunii Cooperativelor URSS-ului». La organizarea acesteia, printre primii oameni de afaceri care, printre altele, au creat și grupul de inițiativa, m-am aflat și eu și Artem Tarasov (un afacerist de renume al Rusiei).

Majoritatea dintre noi, pe atunci eram comuniști. La primul congres, oamenii de afaceri m-au ales în funcția de *secretar* al grupului de partid al congresului. Eu am încercat atunci să-i explic instructorului responsabil al T. K. KPSS, Kolosovki că, în timpurile de față, atât de ostenitoare, oamenilor de afaceri le este nespus de greu. Mai presus de orice, se cere o susținere constantă.

Dar, în scurt timp, am înțeles că noi, pentru încă multă vreme, ne vom comporta unii cu alții împinși de intenții răutăcioase și de invidie așa cum o fac atât oamenii săraci cât și marii și micii birocrați. Înalta conducere a Comitetului Central nu se va comporta deschis cu noi, temându-se să nu-și știrbească popularitatea, însă nici puterile sale nu mai erau cele de altădată. Se declanșă vizibil o luptă internă, iar asupra afaceriștilor începu, din ce în ce mai tare, să se facă simțită presiunea fiscală. În ziua de azi niciuna din societățile comerciale (poate doar cazuri rare) nu poate să se mențină pe linia de plutire plătind corect datoriile la stat. Înțelegând acest fenomen, multe societăți, cu ajutorul tuturor posibilelor șiretlicuri, se sustrăgeau *pressingului* taxelor. Numai că, astfel procedând, s-au regăsit într-o situație și mai îngrozitoare: au căzut în afara legii. Toate tentativele de a explica absurditatea sistemului de impozite la toate nivelele, au eșuat rând pe rând. Nu au avut succes întrucât, înșiși cei care organizau acest sistem de impozite, aveau interesele lor că aceste impozite să fie absurde și imposibil de plătit, (chiar dacă asta este doar o părere strict personală). Pentru ce toate astea? Pentru putere? Pentru *racket*?

Oricine îndrăznea să se amestece, putea fi strivit dintr-o singură mișcare cu ajutorul inspecțiilor financiare sau cu ajutorul poliției care îl scoteau în afara legii.

Am simțit compasiune și penibilitate pentru toți acei afaceriști ai Rusiei care, atât în timpul *Perestroykăi* cât și în zilele noastre, au încercat să miște ceva. Am hotărât să fac ceva pentru ei atât cât m-ar fi ținut puterile. Am intrat în «Liga Cooperatorilor și Afaceriștilor Rusiei», pe care o conducea academicianul Vashnil V.A. Țihonov, ales de noi încă de la început. Sediul unde avea baza prezidiul acestei Ligi rămase același, dar multe cabinete erau goale. Vladimir Alexandrovici murise cu un an jumate în urmă. În același loc, mi-aduseră la cunoștință că șase luni în urmă, a fost otrăvit președintele „mesei rotunde” a businessului Rusiei – Ivan Kivilidi. De asemeni, a fost otrăvită împreună cu el și

secretara. Din Ligă a ieșit Artem Tarasov. Membrii acestei ligi se împruținau văzând cu ochii. Pe mine mă cunoșteau trei lucrători ai aparatului rămași încă acolo în Ligă și astfel îmi fu dat, la cererea mea, un cabinet liber, două telefoane, un computer și un fax. În Ligă nu mai rămăseseră niciun fel de mijloace de asistență birocratică, astfel că trebuia să se descurce fiecare de unul singur așa cum putea. Dormeam chiar în acest cabinet ca să economisesc timp și bani pentru hotel. Dis-de-diminează femeia de servici mă obliga să mă trezesc la șase. Lipsa televizorului îmi permitea să lucrez până la miezul nopții. Brusca schimbare a condițiilor de viață, trecând de la confortabila cabină de pe navă (unde, doar cu un gest puteam să primesc ce-mi era necesar de mâncare sau de băut), în cabinetul complet inadecvat unei vieți decente, nu mă tulbură, ci dimpotrivă, îmi dădu mai multe posibilități de muncă. Am alcătuit și am așternut pe hârtie schema unei asociații a oamenilor de afaceri, am redactat o serie de scrisori de apel și le-am trimis prin fax dimineața, când liniile secretariatelor firmelor nu erau ocupate. Pe diferite căi, folosindu-mă de anunțuri în ziare și întâlniri ocazionale, am format un secretariat din cetățeni ai Moscovei de diferite profesii care erau conștienți de importanța unei inevitabile uniuni a oamenilor de afaceri ruși. În acest secretariat s-au înscris trei studenți moscoviți. La început sosi Anton Nikolaikin ca să-mi repare computerul defect, după aceea, aflând de invitația de a organiza aceasta asociație, îi purtă cu el și pe prietenii săi: Artem Simeonov și Aleksei Novicikov. Au început cu toții să lucreze la versiunea electronică «Catalogul de Aur al Rusiei» și au reușit să creeze un program de înalt nivel profesional.

Asociația oamenilor de afaceri ai Rusiei

Scopul comunității se sintetiza în înlesnirea intrării în cadrul acesteia a responsabililor firmelor de pe piața Rusiei, firme care operau nu mai puțin de un an. O alta cerința era că aceste firme să aspire la un parteneriat onest, atât în relațiile între ele cât și față de propriile colective.

Președinții diferitelor asociații înființate au încercat să mă convingă că, în ziua de azi afaceriștii au devenit indiferenți la tot felul de asociații, că euforia încrederii se disipa iute și că în diferitele asociații existente, plătind taxe derizorii de participare, se poate intra foarte ușor, dar, cu toate astea, membrii acestora se împușinau drastic în foarte scurt timp. Aceleași persoane mi-au arătat că a organiza o comunitate în care, pentru a intra, se cerea ca majoritatea responsabilităților societății să cadă pe umerii președinților, se dovedea o idee absurdă.

Aflând de sosirea mea la Moscova și despre proiect, veni la una din „mesele rotunde” o veche cunoștința de a mea, Artem Tarasov. Artem s-a apucat serios de pregătirea documentelor, a scris cu mâna lui apelul către oamenii de afaceri ai Rusiei, a investit câteva mii de dolari pentru a elabora în mod impecabil documentele și a le distribui printre micii afaceriști adunați la congresul asociației.

Însă, organizatorii congresului nu au aprobat difuzarea acestor materiale informative despre comunitate,

de teama unei posibile concurențe din partea noastră. Atunci membrii secretariatului, împreună cu studenții, s-au postat în fața hotelului „Rusia”, încercând să răspândească mapele cu documente delegațiilor participante la congres. Cu încăpățănare au ținut piept frigului și milițienilor care-i tot alungau, convinși că pun la cale cine știe ce vânzare. Artem Tarasov a reușit să introducă un dosar cu documente în „Palatul Kremlinului”, însă, din păcate, doar o parte din ele.

Operația în care ne pusesem toate nădejdlile a eșuat în scurt timp. Organizarea acestei comunități deveni irealizabilă. Problema era că, pentru a aduce la cunoștința afaceriștilor diferitelor raioane ale Rusiei informațiile referitoare la constituirea, structura și principiile acesteia, era necesară o mare sumă de bani pentru tipărirea și distribuirea prin poștă a materialelor informative în așa măsură încât să se obțină o reacție pozitivă din partea a măcar 10 din cei ce primeau materialele. Aceste sume nu le aveam. Din cotele încasate, conducerea Ligii își trase o parte de bani pentru a plăti chiria spațiilor, așa că nu le mai rămase nimic în plus. Văzând încurcătura care se crease, Liga a încetat complet să mai participe cu bani la cheltuielile birocratice, ignorând că vărsarea sumelor de bani din partea afaceriștilor participanți era menită însăși finanțării cheltuielilor organizatorice.

Resursele asigurate de oamenii de afaceri erau folosite de Ligă pentru a acoperi cheltuielile de întreținere. Au început să rețină salariile secretariatului comunității. Eu am fost constrâns să ies din Ligă, lăsând acolo al doilea computer cumpărat pe banii donați de oamenii de afaceri și inventariat în comunitate.

- Dar cum așa? au întrebat nedumeriți studenții care, de fapt și de drept, pe cont propriu, au programat computerele.

- Noi facem treburile pe care ar fi trebuit să le facă ei, respectând regulile impuse de această organizație obștească, iar pe noi ne socot drept chiriași și de afaceriști

contribuabili nici nu le pasă.

Conducerea Ligii avea pregătită argumentația sa: „Pentru chiria spațiilor trebuie neapărat să plătim”.

Eu am încercat să continui munca din cadrul sindicatului oamenilor de afaceri cu ajutorul a ceea ce mai rămânea din secretariat, dar situația s-a repetat. Atunci, făcând cunoștință cu câțiva coordonatori de asociații obștești, am observat cu indignare că toți sunt numiți pe funcții, dar nu pot activa ca membri (exact ca un partid de salon, adică fictiv) și se ocupau doar de acoperirea necesităților aparatului în sine.

Nu era cazul asociației gospodăriilor agricole și zootehnice prezidată de V.Basmacinikov. Probabil că nici ale altor asociații, dar despre asta eram sigur!

În Rusia nu există nici până acum organizații obștești care să fie compuse dintr-un număr serios de oameni de afaceri, iar cele care există, seamănă cu așa-zisele „partide de salon”. Cauzele? Printre altele, unul din aceste motive, eu îl consider anonimitatea cotelor.

Pentru nu știu care motiv, de fiecare dată se formează câte un organ coordonator, care, după un timp, începe să hotărască în numele afaceriștilor nesfătuindu-se pentru asta, cu majoritatea acestora.

Eu m-am retras din sindicat, am rămas fără nici măcar un mijloc de comunicare și în genere fără niciun mijloc de subzistență. În același timp, Artem Tarasov a plecat la Londra, încercând să candideze la președinția Rusiei. Înaintea înscrierilor pe listele electorale, Tarasov a cheltuit câteva miliarde de ruble, dar chiar în perioada în care Biroul Electoral Central se ocupa cu selecționarea și excluderea unei mari părți a celor înscriși, Artem se întâmpla să fie constrâns să-și rezolve anumite probleme personale.

Moscoviții care lucrau în secretariat, neprimind nicio lețcaie din salariile cuvenite au fost constrânși să-și abandoneze locurile de muncă.

Am rămas singur. Mai degrabă, aș spune că așa

credeam eu, că am rămas singur. Însa cei trei studenți moscoviți: Anton, Artem și Lioșa nu aveau nici măcar de gând să lase treabă neterminată. Anton, din resurse proprii, acumulate pe perioada vacanțelor de vară, a plătit chiria lunară a unui apartament luat special pentru mine. Acești trei tineri așteptau și-și doreau ca eu să caut și să găsesc ieșire din situația creată și să continui munca în vederea înființării comunității. Ideea îi atrăgea magnetic, credeau în ea. Eu, însă, vedeam doar o stradă fără ieșire. În acea vreme mi-a ajuns la urechi vestea din Novosibirsk.

Spre sinucidere

Într-o seară mă vizită un bărbat din Novosibirsk sosit în Moscova pentru a-și rezolva anumite chestiuni personale. Aduse cu el o sticlă de vodcă și ceva de ale gurii. Ne-am așezat la masa din bucătăria improvizată a garsonierei mele, iar el mi-a povestit despre evenimentele petrecute în familia mea și în firmă după plecarea mea.

Condițiile familiei și ale firmei erau mizerabile; firma a trebuit să renunțe la activitate din cauza lipsei de fonduri pentru plata chiriei unuia dintre birourile din centrul orașului. A încetat să mai funcționeze magazinul de piese auto, angajații au încercat să treacă la comercializarea de încălțăminte dar, ca rezultat, nu au obținut altceva decât datorii tot mai mari. Răspunderea toată căzu pe mine.

- Iar tu, aici, te ocupi de cine știe ce. Mulți cred că tu te-ai țicnit la cap. Mai întâi trebuia să te ocupi de repunerea pe picioare a firmelor, abia după asta puteai să fi venit aici să-ți faci treburile tale misterioase. Acasă, nimeni nu mai are încredere în tine.

Când am terminat de băut toată vodka, acesta-mi spuse:

- Vrei să-ți spun cinstit, după mine, ce se așteaptă de la tine acum?

- Vorbește - am răspuns eu.

- Ca tu să-ți faci seama sau să dispari pentru totdeauna. Judecă tu singur... fără un capital inițial, acum nu se mai poate începe nicio activitate, dar tu, nu numai că nu ai niciun capital de investit, nu ai nici măcar ce să mănânci. Și datoriile s-au adunat. În lume nu există analogii ca într-o astfel de situație să mai poți ieși basma curată. Nici nu o să te răcești bine că ei se vor îmbulzi să-și împartă rămășițele averii tale. Soția ta vorbește că tu, după horoscop, ești Leu și tot timpul ai condus o viață risipitoare, iar moartea te va găsi în mizerie așa cum este hărăzit în horoscop. De ce ai plecat în a doua expediție? De ce? Nimeni nu reușește să-nțeleagă.

În ciuda faptului că în seara de mai înainte ne îmbătasem destul de tare, a doua zi am reușit să-mi amintesc cu lux de amănunte toată discuția.

Argumentele lui erau împovărătoare, dar convingătoare. Fără ieșire situația din Novosibirsk, fără ieșire situația de aici din Moscova. Peste tot suferă cei apropiați mie, suferă familia mea. Ca să găsesc o ieșire și să îndrept totul eu nu pot, pentru că ieșire nu există. Doar moartea mai poate întrerupe aceste suferințe. Bineînțeles că sinuciderea nu este un lucru bun, dar logica celor petrecute arăta clar că sinuciderea mea o să ușureze situația celorlalți și, dacă este așa, atunci are dreptate; nu am niciun drept să mai trăiesc. Am hotărât să sfârșesc totul, luându-mi zilele. Acest lucru îmi dădu chiar o senzație de ușurare. Mă slăbi suferința de a căuta o cale de ieșire, încât dacă mă gândeam mai bine chiar asta era o cale de salvare din situație.

Cu gânduri lejere am făcut ordine și curățenie în garsoniera, i-am lăsat scris un bilețel stăpânei casei, unde o anunțam că nu o să mă mai întorc. Apoi am decis să merg la sindicat să pun ordine printre hârtiile asociației. Cineva, chiar de nu imediat, mai încolo, poate că va continua această muncă. Dar cum să mă sinucid? Nu aveam bani nici măcar pentru otravă. Așa că am gândit: ca să nu pară o sinucidere, o să mă duc, chipurile, să mă scald în apa

înghețată (cum se obișnuiește pe timp de iarnă pe la noi). O să intru într-o copcă și o să mă înec.

Am plecat... În stația de metrou *Pușkinskaya*, pe neașteptate am auzit o melodie cunoscută. O cântau din vioară două fete. În fața lor era așezată cutia de la vioară în care oamenii aruncau monezi. În acest mod câștigau bani muzicanții în multe pasaje metropolitane. Dar aceste două fete... din viorile lor răzbătea, prin zgomotul trenurilor și prin hărmălaia din pasaj, făcând că pașii multor trecători să încetinească, o muzică fermecată. Pe mine mă făcu să mă opresc în loc. Acordurile viorilor compuneau melodia pe care... mi-o cânta Anastasia în taiga.

Atunci în taiga, când i-am cerut să cânte ceva de al ei, o melodie necunoscută mie, eu am auzit pentru prima oară această neobișnuită și fermecătoare melodie fără cuvinte. Anastasia, la început, scoase un țipăt ca de nou născut, apoi glasul ei sună încet-încet și foarte blând. Stătea sprijinită de copac, apăsându-și pieptul cu mâinile și părea că ea, cu glasul, îi cânta un cântec de leagăn mângâietor, micuțului copilaș și-i grăia ceva. Glasul său liniștit făcu ca totul împrejur să amuțească și să asculte. Apoi se bucură din cale afară de trezirea nou-născutului, iar vocea ei începu să se exalteze. Neverosimil de acută și unduitoare, când se pierdea în spațiu, când se înălța spre cer, umplând spațiul și dăruind bucurie tuturor împrejur...

M-am apropiat de cele două fete și le-am întrebat:

- Ce ați interpretat?

Ele s-au privit una pe alta, după care una mi-a răspuns:

- Am improvizat, oarecum.

A doua a adăugat:

- Iar eu m-am luat după ea.

Aici în Moscova, prins de ideea înființării acestei comunități a oamenilor de afaceri, devenind deja cel mai important pas din viața mea, uitasem complet de Anastasia. Și iată că în ultima zi a vieții mele, ea, ca și cum și-ar fi luat rămas bun, își făcu loc în amintirile mele.

- Continuați să cântați așa cum ați cântat până acum, le-am rugat eu pe cele două fete.

- O să-ncercăm, îmi răspunse cea mai mare dintre ele.

Stăteam în pasajul metroului, ascultam încântătoare melodie și-mi veni pe loc în memorie poiana Anastasiei:

- Anastasia! Anastasia! Este prea greu în viața reală să pun în practică ceea ce ai pus la cale tu. Un lucru este să visezi iar cu totul altul să transpui visul în realitate. Ai greșit, Anastasia, în edificarea planului tău... Să organizez comunitatea afaceriștilor ruși... să scriu o carte...

Și brusc, am simțit o vibrație care-mi străbătu tot corpul, ceva ca o descărcare electrică. Repetând și repetând în sinea mea aceste cuvinte, am început să realizez că acolo se contura o inexactitate, ceva distorsionat. Acolo în taiga... În taiga... toate astea au fost rostite într-un fel puțin altfel..

...dar cum? ...

Continuând să repet, am inversat poziția cuvintelor din frază fi iată ce mi-a ieșit: „Să scrii o carte și să organizezi o asociație a oamenilor de afaceri ruși.”

Sigur că da!!! Trebuia scrisă mai întâi cartea! Cartea trebuia să rezolve toate problemele și cel mai important, să răspândească informația despre asociație! Iar eu, cât timp de-aiurea am pierdut și situația în viața personală mi s-a complicat așa de tare! Bine - am gândit - o să mă apuc de treabă. Bineînțeles - este de necrezut: să faci pe unul care nu are nici măcar habar, să scrie o carte și să mai fie și citită. Însă Anastasia credea că o să reușesc. În continuu mă întărea. Bine. Trebuie, neapărat, trebuie să-ncerc, trebuie să fac totul așa cum stă în firea lucrurilor!

Cedrii Sunători ai Rusiei

Am în hotărât să mă întorc în garsoniera mea.

Moscova era scăldată de o căldura primăvărată. În bucătărie îmi rămase doar o jumătate de sticlă de ulei de floarea-soarelui și niște zahăr. Trebuia neapărat să refac proviziile de alimente, așa că am hotărât să-mi vând căciula din blană de nură. Era veritabilă, nu era o imitație și costă scump. Bineînțeles, de-acum nu prea mai era sezonul de așa ceva, oricum ceva - ceva tot mai puteam lua pe ea, am gândit eu și m-am îndreptat spre unul din numeroasele bazaruri ale Moscovei. Am încercat pe la vânzătorii de fructe și legume, pe la negustorii de tot soiul de mărfuri. S-au uitat la căciulă dar nimeni nu se îngămădi să o cumpere. Eram deja hotărât să mai las din preț, când s-au apropiat de mine doi bărbați. Au învățit căciula pe toate părțile, au mângâiat-o cu mâinile.

- Trebuie probată. Du-te și cere o oglindă de la cineva - a spus unul din ei către tovarășul lui și m-a sfătuit să ne retragem deoparte.

Ne-am retras într-un loc mai dosnic, spre capătul firului de tarabe și așteptam tovarășul cu oglinda. Nu a trebuit să așteptăm prea mult, că cel de lângă mine, cu mult tact, dintr-o mișcare, se dădu în lături.

De la lovitura de după ceafă am văzut stele în fața ochilor și totul a început să mi se încețoșeze. Sprijinindu-mă de garduț, nu am căzut totuși, dar când mi-a revenit în fire, cumpărătorii mei nu mai erau, iar de căciulă nici urmă. Două femei mă jeleau deja cu compasiune:

- Cu dumneavoastră totul este bine? Ce bestii. Așezați-vă aici, pe lădița asta.

Am mai rămas preț de câteva minute bune sprijinit de gard apoi m-am îndepărtat de bazar. Se cernea o ploaie rece de primăvară. Cu intenție să traversez strada, m-am oprit pe marginea trotuarului pentru a mă asigura. Capul îmi vuia puternic. Într-o clipă, cât m-am distras, o mașină care trecu pe aproape, mă împrășcă cu noroiul dintr-o băltoacă. Am rămas pe loc fi în timp ce încercam să hotărâsc ce trebuie să fac mai departe, roata unei remorci de camion, trecând prin aceeași băltoacă de mai înainte, mă mocirli de data asta până pe față. M-am îndepărtat de marginea trotuarului fi m-am retras de ploaie sub copertina unui chioșc comercial. Am încercat să stabilesc pașii de făcut în viitorul imediat apropiat.

În metrou, cu siguranță, în acele condiții nu mă lăsau să intru. Trei stații până acasă, unde locuiesc, aș putea chiar să le fac pe jos, dar pe stradă, așa cum arătam mă putea opri miliția luându-mă drept un alcoolizat, un vagabond, sau pur fi simplu un suspect. Explică-te după aceea, dovedește-le cine ești... până se clarifică totul. Și ce le spun? Cine sunt eu acum?

Și-atunci l-am zărit pe acel bărbat.

Pașind alene, căra două lăzi cu sticle goale. Semăna cu un vagabond, sau cu un bețivan din aceia pe care-i poți vedea adesea învârtindu-se pe lângă chioșcurile cu sticle de băuturi spirtoase. Privirile noastre s-au încrucișat, el s-a oprit în loc, a pus lădița pe asfalt și îmi vorbi:

- Ce te-ai oprit? Ce te holbezi? Acesta este teritoriul meu. Marș de aici, îmi porunci el liniștit, dar autoritar,.

Fără chef dar și fără puteri, nu aveam nici-o intenție să mă cert cu el așa că i-am răspuns:

- Nu-mi trebuie mie teritoriul tău, o să-mi revin în fire și o să plec.

Însă el luă iarăși vorba:

- Și unde o să te duci?

- Nu-i treaba ta. O să mă duc și gata.

- Și o să ajungi?

- O să ajung dacă nu mă încurcă nimeni. Lasă-mă în pace.

- În starea asta, nici să stai, nici să mergi nu o să reușești prea mult.

- Da' tu ce treabă ai?

- Vagabondezi?

- Cee?!

- Ești începător, înseamnă. Bine, hai odihnește-te aici pentru moment.

Își ridică lădițele și plecă. Se întoarse cu un pachetel și îmi vorbi din nou:

- Vino cu mine.

- Unde?

- Te găzduiesc pentru vreo două-trei ore, sau chiar până dimineață. Să te usuci. După aceea poți să-ți continui drumul.

Mergând din urmă lui l-am întrebat:

- E departe casa ta?

Mi-a răspuns fără să se întoarcă:

- Ehee, casa mea, nici până la capătul vieții n-o s-o mai găsesc. Eu, aici nu am o casă. Aici este refugiul meu.

Ne-am apropiat de o ușă care dădea spre subsolul unui bloc cu mai multe etaje. El mă feri la o parte, cercetă cu privirea dacă se vedeau prin apropiere persoane care locuiau în bloc, se apropie de ușă și scoase ceva asemănător unei chei cu care descuie broasca de la ușă.

În subsol era mai cald decât în stradă. Spațiul era

încălzit de țevile prin care trecea apa fierbinte, de pe care lipsea izolația probabil ruptă de cei fără casă ca el. Într-un colț erau împrăștiate pe jos niște zdrențe peste care se revărsa lumina palidă ce pătrundea prin geamul încețoșat al ferestrei subsolului. Noi, însă, am trecut de ele și ne-am îndreptat spre un ungher mai îndepărtat.

A scos din pachetulul său o sticlă cu apă, i-a scos pluta, a luat apă în gură și a împrășcat-o peste tot ca dintr-un pulverizator, după care mă lămurii:

- Ca să nu se ridice praful.

Mută apoi încetitor o scândură care stătea într-un colț. Dintr-o fisură creată în peretele clădirii, scoase afară două scânduri de placaj acoperite cu două bucăți mari de celofan. Pe urmă mai scoase câteva bucăți de carton, deasemenea, învelite în celofan. Aranjă din toate astea, direct pe pământ, două bănci improvizate. Scoase din ungher o cutie de conserve și aprinse lumânarea care era înfiptă în ea. Capacul cutiei, tăiat doar parțial, era curat, puțin curbat în formă de semisferă, ținea loc de reflector. Această banală invenție lumina marginile băncilor și spațiul dintre ele pe vreo jumătate de metru, așternut cu un ziar pe care, apoi așează o bucată de brânză, niște pâine și două pungi cu chefir.

Meticulos, tăie brânza și vorbe:

- Ce aștepți? Așează-te. Dă-ți jos haina și întinde-o pe țevi, când se usucă o s-o curățim. Eu am o perie. Pantalonii lasă-i să se usuce pe tine. Încearcă numai să-i șifonezi cât mai puțin.

Mai scoase două paharele sigilate de o sută de grame cu vodcă și ne așezarăm la masă. În jurul nostru era mizerie, ca în subsoluri, însă ungherul aranjat de el deveni oarecum curățel și primitiv.

Ciocnirăm și el se prezentă:

- Poți să mă chemi Ivan. Aici nimeni nu poartă patronimicul.

Modul în care aranjă totul, cu băncile improvizate, cu alimentele așezate pe ziar, nebăgând în seamă mizeria

subsolului, creă o atmosferă de curătenie și comoditate în ungherașul său.

- Da' ceva mai moale de așternut nu ai? I-am întreat eu după cină.

- Nu-i bine de ținut cârpe aici, fac mizerie și put după un timp. Uite, în celălalt ungher, vecinii... Sunt doi, ei, câteodată mai trec pe aici. Au îpuțit totul cu bulendăraia lor.

Discutând cu el, răspunzându-i la întrebări și nebăgând de seamă, i-am povestit totul despre întâlnirea mea cu Anastasia, despre modul ei de viață și despre capacitățile ei. Despre Raza ei, despre vise și aspirații.

El a fost primul om cărui i-am vorbit despre Anastasia! Nu reușesc să înțeleg de ce tocmai lui a trebuit să-i povestesc despre ciudăteniile Anastasiei, despre visul ei și despre faptul că i-am dat cuvântul să o ajut. Despre tentativa mea de a constitui o asociație a oamenilor de afaceri cu intenții curate care eșua. Și despre faptul că trebuia, ca mai întâi să fi scris cartea.

- Acum o să scriu cartea și o s-o public. Anastasia a spus că dintâi trebuie scrisă cartea.

- Ești încredințat tu ca o să poți să scrii și să o mai și publici, fără niciun fel de mijloace?

- Încredințat sau nu, nu știu, dar o să mă apuc de treabă.

- Înseamnă că țelul există, iar tu te vei îndrepta spre el?

- Da, o să-l urmez.

- Ești convins că o să reușești?

- Eu o să mă apuc...

- Da... Cărticică.. Ar trebui un pictor iscusit pentru a-i desena coperta. Din suflet s-o realizeze. Să reprezinte scopul și motivarea cărții. Dar unde o să găsești tu un pictor fără bani?

- O s-o fac fără pictor, atunci. Fără copertă desenată.

- Trebuie făcut totul cum se cuvine, cu copertă și cu prezentare așa cum se fac toate cărțile. De-aș avea niște

hârtie, penele și niște culori bune, te-aș ajuta. Numai că-n ziua de azi toate astea costă așa scump.

- Tu ești pictor? Unul profesionist?

- Eu sunt ofițer, dar încă din copilărie mi-a plăcut să pictez. Am fost înscris la o mulțime de cercuri artistice. Pe urmă, pictam uneori și dăruiam tablourile prietenilor mei.

- Atunci de ce te-ai făcut ofițer, dacă ți-ai dorit dintotdeauna să pictezi?

- Străbunicul meu fu ofițer, bunicul și tatăl meu la fel. Mi-am iubit mult tatăl și l-am respectat. Știam, simțeam cum ar fi vrut să mă vadă, așa că m-am străduit să devin așa cum îi plăcea lui. Am ajuns până la gradul de colonel.

- În ce armată?

- Cea mai mare parte am activat în KGB. De acolo am trecut în rezervă.

- De bună voie sau te-au trimis?

- Am ieșit din proprie inițiativa la raport, nu mai rezistam.

- Ce?

- Era un cântec, îl știi? zicea așa: „Ofițeri, ofițeri, inimile voastre sunt o țintă.”

- Au început să te sape? Să atenteze la viața ta? Au tras în tine, s-au răzbunat pe ceva?

- În ofițeri deseori se trage. În toate timpurile au mers ofițerii în întâmpinarea gloanțelor. Au mers în apărarea celor care le stăteau la coaste. Au mers, ignorând că inimile lor erau sub tir și împușcătura fatală îi va ajunge din spate. Precisă, nimicitoare și țintită drept în inimă.

- Cum așa?

- Ți-amintești vremea dinaintea *Perestroykăi*... Sărbătorile de 1 Mai, 7 Noiembrie? Uriășele coloane de oameni care strigau „ura”, „slavă”, „să trăiți” ... Eu, împreună cu alți ofițeri nu numai din KGB, eram mândri că apăram toată lumea aceea. Că îi protejam. În asta se reflecta esența sensului vieții majorității ofițerilor.

Apoi urmă *Perestroyka*, *glasnost*-ul. Alte sloganuri începură să fie strigate. Și se păru că criminalii și opresorii

am fi fost noi – ofițerii din KGB. Nu apăsasem nici pe unii nici pe alții. Cei încolonați sub simboluri purpurii merseseră mai înainte, în alte coloane se organizară și sub alte drapeluri, iar vinovați căzurăm noi.

Soția mea este cu nouă ani mai tânără decât mine și este o frumusețe de nedescris... O iubeam... Și încă o mai iubesc. Ea se mândrea cu mine. Cu ea am făcut un fiu. Este singurul nostru copil. Cum se spune, copil făcut la bătrânețe. Are șaptesprezece ani acum. El, ca și mama sa, era mândru de mine și mă stima.

Apoi, când începură toate astea, soția începu să fie tot mai tăcută. În ochi nu mă mai privea. Începu să-i fie rușine cu mine. Eu am dat raportul și m-am transferat ca gardian la o bancă comercială. Uniforma o ascunsesem bine, însă întrebările nepuse pluteau permanent în aer, atât ale soției cât și ale fiului meu. Și la întrebări nepuse nu se poate răspunde. Vedeau răspunsurile pe paginile ziarelor și pe ecranele televizoarelor. S-ar părea că în afară de a ne ocupa de *daciile* noastre proprii și de a oprima oamenii, altceva, noi ofițerii, nu mai făcusem niciodată.

- Dar aveau dreptate, este adevărat că elegantele *dacii* ale marilor generali de armată le-au arătat la televizor. Erau reale, nu improvizate.

- Da, așa-i, le-au arătat, reale și nu desenate. Doar că *daciile* acestora erau mizere cotețe în comparație cu acelea pe care le construiesc cei care strigă cuvinte jignitoare în față ofițerilor. Și cu mult mai mari decât cele ale generalilor. Tu ai avut o navă... Însă acel general mai întâi a trebuit să fie cursant, să sape tranșee, ca apoi să fie mutat din cazarmă în cazarmă ca să devină locotenent. Dar și el ca toți ceilalți își dorea o casă, o *dacie* pentru el și pentru copiii săi. Și cine poate să spună de câte ori a fost constrâns să lase așternutul cald chiar al acelei *dacii*, pentru a se regăsi în condiții de luptă?

Mai înainte, în Rusia, ofițerii erau apreciați. Li se oferea pământ pentru reședințe de vară. Acum, au hotărât că până și acele petecute de câțiva ari sunt deja prea mari

pentru ei!

- Înainte toți trăiau altfel.

- Altfel... Toți... Dar i-au învinuit de toată situația, în primul rând, pe ofițeri.

În piața Senatului au ieșit ofițerii. Erau îngrijorați pentru popor. Pe toți acei ofițeri, după asta i-au trimis în mine sau i-au deportat în Siberia. Nimeni nu le-a sărit în ajutor.

În timpul țarului s-au bătut cu nemții în tranșee pentru Patrie. Iar patrioții revoluționari pe din dos le pregăteau întâmpinarea, băgând pe țeavă, pentru inimile lor, gloanțe mai îngrozitoare decât plumbul. „Gărzile albe, tiranii!” – așa i-au numit pe ofițerii întorși din lupta în care încercară să facă ordine. Peste tot guverna haosul, totul era distrus. Toate valorile de mai înainte – materiale și spirituale – le-au ars, le-au călcat în picioare. Le-a venit tare greu acelor ofițeri, atunci. Și iată că au ieșit ei, îmbrăcând uniforme albe imaculate, la atacul psihologic. Știi ce este asta – luptă psihologică?

- Se poartă atunci când trebuie intimidat inamicul. Am văzut la cinema în filmul «Ceapaev», ofițerii din garda albă înșirați, mășăluiesc, iar în ei se descarcă cartușierele mitralierelor. Ei cad, însă alții și alții formează la loc șirurile și continuă atacul.

- Da. Cad și continuă. Numai că ei nu atacau.

- Cum așa? Pentru ce mășăluiau atunci?

- În practica de război, scopul oricărui atac este de a captura sau de a distruge fizic inamicul și de preferat cu pierderi minime de partea atacanților. Ca să meargă la atac, ascunzându-se în dosul tranșeelelor era posibil doar în cazul în care, în mod conștient sau pe ascuns, li se pune un alt țel.

- Care țel?

- Putea să fie o acțiune illogică măiestriei războiului pentru a-i constrânge cu prețul vieții să arate, să convingă pe cei ce împușcau să se răzgândească, să-i împuște pe cei care participau la acțiune, înțelegând și lăsând în viață pe

ceilalți.

- Moartea lor seamănă cu moartea lui Iisus Hristos răstignit pe cruce?

- Seamănă. De Hristos ne mai amintim într-un fel sau altul, însă, pe cadeții fără mustați și pe generalii care se târau prin tranșeele acelor vremuri, i-am uitat. Poate că și acum sufletele lor mai sunt îmbrăcate în uniforme albe imaculate și stau în bătaia gloanțelor cerând și implorând să ne răzgândim.

- De ce ne roagă pe noi? Când îi împușcau pe ei, noi nu eram.

- Atunci nu eram. Însă gloanțele mai zboară și astăzi. Gloanțe de tip nou. Cine, de nu noi, le slobozim?

- Adevărat. Mai zboară și azi gloanțele. De ce zboară de atâta amar de ani? De acasă de ce ai plecat?

- Nu mai suportam privirile.

- Cui?

- Priveam televizorul într-o seară. Nevasta era în bucătărie. Eu cu fiul meu ne uitam la televizor. După ceva timp, începu una din acele transmisiuni politice despre KGB, începură să discute. Cum era de așteptat, acuzau și învinuiau. Atunci, eu am luat un ziar în mâini. Mă prefăceam că citesc ca și cum televizorul nu m-ar fi interesat. Aș fi vrut ca fiul meu să schimbe canalul. De obicei nu-i place deloc politica. Muzica îi place. Însă nu-l schimbă. Eu răsfoiam ziarul și-l priveam pe ascuns. Și văd: feciorul meu stă în fotoliu, mâinile lui strângeau atât de tare mânerele fotoliului că-i deveniră albe. Nici nu clipea. Am înțeles că nu o să schimbe canalul. Pe cât am putut m-am mai abținut, acoperindu-mă cu ziarul. Apoi am explodat, am mototolit ziarul, l-am aruncat cât colo, am sărit brusc în picioare și i-am urlat: „Îl stingi odată!? Îl stingi?!”

Fiul meu se ridică și el în picioare, însă nu se apropie de televizor. În fața mea stă fiul meu, mă privește drept în ochi și tace. Iar la televizor continuă... Fiul meu se uită la mine...

În acea noapte i-am scris un bilețel: „Eu plec pentru

un timp, având în vedere că așa s-ar părea că trebuie.” Și am plecat pentru totdeauna.

- De ce, pentru totdeauna?

- Pentru că...

Tăcurăm pentru mult timp. Eu am încercat să-mi găsesc o poziție cât mai comodă pe placaj și să ațipesc. Însă el vorbi din nou:

- Vasăzică, Anastasia a spus așa: „O să conduc omenirea dincolo de epoca forțelor obscure. O să-i trec!” Punct?

- Da, a vorbit așa. Ea crede că o să reușească.

- De ar avea un regiment.. Eu, imediat m-aș fi înrolat ca soldat în regimentul ei.

- Care regiment? Tu nu ai înțeles. Ea nu acceptă violența. Anastasia vrea să-i convingă cumva pe oameni, încearcă să facă ceva cu Raza ei.

- Gândesc, simt că o să reușească. Mulți vor să fie încălziți de Raza ei, doar puțini înțeleg că ei înșiși trebuie să-și pună creierele în mișcare. Anastasia trebuie ajutată. Ea este singură. Nu are nici măcar un mic pluton. Ți s-a adresat ție, te-a rugat, iar tu ce faci? Te-ai rătăcit într-un subsol ca un vagabond. Ce-mi ești tu... om de afaceri?

- Tu, de asemenea, KGB-istule uită-te la tine, te-ai prăpădit aici!

- Ajunge soldat, dormi!

- Cam frig în cazarma ta.

- Ce vrei să faci, se mai întâmplă. Ghemuiește-te bine ca să-ți păstrezi căldura.

După asta se ridică, scoase o pungă dintr-o deschizătură, scoase ceva din ea și mă acoperi. În lumina palidă o lumânării străluciră aproape de fața mea trei stele pe umărul unui veston. Mi se făcu imediat cald și adormii.

Prin somn auzii cum veni ră vagabonzii în ungherul lor cu cârpe pe jos și-ncepură să-i ceară colonelului o sticlă pentru înnoptarea mea; el le promise că o să le plătească a doua zi, însă aceștia îi porunci ră să le plătească imediat. Colonelul puse placajul său între mine și agresorii nou

sosiți, declarând: „Îl atingeți doar peste cadavrul meu.” Și se culcă pe placajul său, protejându-mă de vagabonzi. Apoi amuți totul. Eu simții cald și liniște. Mă trezii doar când colonelul mă zgâlțâi de umăr:

- Trezește-te. Hai să plecăm de aici. Trebuie s-o ștergem în grabă.

De după sticla încetoșată a ferestrei de la subsol se întrezărea cum se mijeaa de ziuă. Mă ridicai în capul oaselor pe placajul meu. Capul mă durea îngrozitor și nu puteam să respir.

- Este încă devreme. Nu s-a luminat încă.

- Încă puțin și va fi prea târziu. Au dat foc la vată cu praf. Un vechi truc. Încă puțin și ne tâmpim de la fum.

Se îndreptă către fereastră și cu o ștangă de fier, începu să scobească rama. Vagabonzii închiseseră ușa pe dinafară. Reuși să scoată rama, sparse geamul și intră în nișa ferestrei. Fereastra subsolului dădea într-o strâmtoare de beton sigilată cu un grătar de fier. Începu să zgâlțâie grătarul, încercând să-l smulgă din suduri, dar nu reușea. Eu mă ridicai în picioare, sprijinindu-mă de perete. Mi se învârtea capul. Colonelul, ițindu-și capul din nișa ferestrei îmi porunci: „Așează-te pe cartoane. Jos, fumul este mai puțin. Străduiește-te să nu te miști și să inspiri cât mai puțin aer.”

În cele din urmă reuși să smulgă grătarul de la locul lui împingându-se cu umerii în el. Îl arunca deoparte și mă ajută și pe mine să ies.

Ne-am așezat pe pervazul de beton al ferestrei de la subsol și tăcuți respiram aerul în răsăritul de soare al Moscovei trezită la viață. Amețeala dispăru încet-încet și începu să-mi fie frig. Fiecare din noi se gândea în liniște la ale lui.

- Vecinii tăi nu-s prea prietenoși, ce-s șefii tăi aici?

- Aici fiecare este propriul său șef. Asta-i meseria lor. Aduc un nou oaspete, îi cer o răsplată. Dacă refuză să plătească, ori îi toarnă ceva în pahar ori îl sufocă în somn, așa cum au încercat cu noi, pe urmă își iau ce le trebuie,

dacă este ceva de luat.

- Tu, vasăzică, KGB-istule, privești la toate astea cu indiferență? Să le fi dat o lecție bună pentru asta. Sau tu erai ofițer doar prin birouri, un funcționar, te ocupai cu hârtoagele tot timpul, acțiunea nu o cunoști?

- Mi-a venit rândul să stau și prin birouri, dar și pe teren. Acțiunea o cunosc, asta este un alt aspect, dar să-i pedepsesc pe ei este cu totul alt lucru. Un lucru este inamicul în război, cu totul alt lucru este omul. Există riscul ca eu să nu mă controlez și să exagerez.

- Ce vrei să spui? Că ăștia-s oameni? În timp ce tu filozofezi, ei distrug vieți omenești. Sunt dispuși să omoare.

- Așa-i, sunt predispuși la crimă. Numai că doar prin acțiuni fizice, problema asta nu se poate rezolva.

- Tu vorbești, dar era să dăm ortul popii. Noi ne-am salvat abia-abia, dar alții ar putea să nu se descurce.

- Alții ar putea să nu se descurce... așa-i...

- Vezi. Atunci de ce filozofezi în loc să acționezi?

- Nu pot să dau în oameni. Ți-am spus doar, există riscul să nu mă pot controla. Hai, ia-o în direcția ta. S-a luminat deja afară.

Eu m-am ridicat în picioare și m-am îndepărtat. După câțiva pași el mă striga:

- Așteaptă! Vino înapoi puțin.

M-am întors spre colonelul-vagabond așezat pe bordura de beton. Stătea cu capul aplecat și tăcea.

- Pentru ce m-ai chemat? I-am întrebat eu. Vorbi după o scurtă pauză:

- Așadar, tu crezi că o să reușești?

- Cred că da. De aici nu-i așa departe. Doar trei stații. O să mă descurc.

- Vreau să zic - scopul o să ți-l poți atinge? Ești convins? Să scrii cartea, s-o publici?

- O să mă apuc de treabă. La început o să-ncerc să scriu.

- Anastasia, vasăzică, a spus că tu trebuie să reușești?

- Da, așa a spus.

- Atunci de ce nu te-ai apucat imediat de asta?
- Cealaltă treabă o consideram mai importantă.
- Înseamnă că nu ești în stare să execuți ordinele cum se cuvine?

- Anastasia nu mi-a ordonat. Ea m-a rugat.

- Rugat... Înseamnă că Anastasia, până și tactica și strategia le pusese deja la cale. Însă tu ai hotărât să faci cum te taie capul pe tine, numai ai complicat totul.

- Așa a fost să fie.

- A fost să fie... Trebuie îndeplinite cu sfințenie ordinele. Uite, ține.

Mi-a întins o punguța de celofan prin care se întrezărea ceva înfășurat. Am desfășurat puțin punguța și am văzut prin celofan o verighetă de aur și o cruciuliță de argint pe un lănțișor.

- Intermediarii ți le vor cumpăra la jumătate de preț. Vinde-le la jumătate de preț. Poate o să te ajute să te întreții. De nu o să oi unde să trăiești, vino aici. O să mă răfuiesc eu cu ei...

- Ce te-a apucat? Nu le iau!

- Nu comenta. Hai că trebuie să pleci. Pleacă! Ce mai aștepti? Înainte, marș!

- Ți-am spus doar, nu le iau!

Am încercat să-i întorc verigheta și lănțișorul dar m-am izbit de privirea lui autoritară și-n același timp imploratoare.

- Stânga-mprejur. Înainte marș! pronunță el cu glas răgușit și după o mică pauză, rugător adăugă în urma mea:

- Te rog numai, reușește!

Odată ajuns acasă, singura dorință era să mă culc. M-am întins în pat... Doar că nu-mi ieșea nicicum din cap colonelul-vagabond.

M-am îmbrăcat cu haine curate și am plecat spre el. Gândeam pe drum: „Poate că o să cadă de acord să locuiască cu mine. Este îndemânatec la toate, practic și meticulos. Și pe deasupra și pictor. Împreună, plata chiriei pentru casă ne va fi mai ușoară. Deja, pentru luna care

vine, nu mai am cu ce plăti.”

În fața ferestrei de la subsol, prin care am ieșit afară dis-de-dimineată, la răsăritul soarelui, am zărit un grup de oameni. Erau locatarii aceluia bloc, o mașina a miliției și o salvare.

Colonelul-vagabond zăcea la pământ cu ochii închiși și cu chipul zâmbitor. Era tot murdar de noroi. Mâna moartă strângea cu putere o bucățică de cărămidă roșie. Lângă perete se vedea o lădiță de lemn sfărâmată.

Medicul legist, în picioare își nota ceva într-un carnețel, lângă cadavrul unui al doilea bărbat îmbrăcat într-o haină ponosită, șifonată și cu fața contorsionată.

În îmbulzeala nu prea mare, probabil doar locatarii blocului, o femeie se tot văita speriată:

- ...Eu mă plimbam cu câinele, când el... acela care zâmbește, stătea pe lădița de lemn cu fața la perete, în timp ce ei, în trei, vagabonzi la vedere, doi bărbați și o femeie s-au apropiat de el prin spate. Unul dintre bărbați i-a scuturat lădița până ce l-a făcut să cadă la pământ, ca apoi, cu picioarele să-l lovească și să-l înjure. Eu, atunci, am strigat la ei. S-au oprit pentru un moment. Acesta, cu zâmbetul pe față, s-a ridicat în picioare. Cu mare greu s-a ridicat și le-a spus celorlalți să plece și să dispară din ochii lui pentru totdeauna. Ei, însă, s-au apucat din nou să-l înjure și au tăbărit pe el. Când erau aproape, el fără să se descumpănească, brusc și sigur pe el, cu cantul mâinii îl lovi după ceafă pe cel care-i trase lădița de sub picioare. Dar fără să se clatine, îl lovi că celălalt se ghemui de durere și-ncepu să se sufoce. Am țipat din nou la ei. Celălți doi au rupt-o la fugă. Mai întâi femeia, după ea al doilea bărbat. Acesta, care zâmbește, s-a apucat cu mâinile de inimă. Ar fi trebuit să se așeze sau chiar să se lungească, din moment ce-l durea inima, însă el s-a urcat din nou pe lădița lui. S-a sprijinit de perete și s-a urcat din nou pe ladă. A reușit cu greu să se urce. Stătea rău de tot, se vedea, începu să alunece în jos. Aluneca dar continua să deseneze cu cărămida aceea roșiatică pe perete. Și așa până ce s-a

întins la pământ cu fața în sus. Eu am alergat spre el. Nu respira. Nu respira... dar zâmbea.

- De ce s-a urcat din nou pe lădiță? am întrebat-o eu pe femeie.

- Chiar așa, de ce s-a urcat dacă-l dorea inima? întrebară unii din mulțime.

- Ținea morțiș să deseneze. Deja desena când cei trei răufăcători s-au apropiat de el prin spate. Probabil de asta nu i-a observat la timp. Eu m-am plimbat cu câinele destul de mult timp, el a desenat neconștient cocoșat pe lădița lui. Nu s-a întors nici măcar o clipă de la desenul lui. Uite desenul acolo sus, arată ea cu mâna spre zidul de cărămidă al blocului.

Pe zidul cenușiu al clădirii, era desenat cu cărămidă roșie conturul unui soare, în centrul acestuia un ram de cedru, iar de jur-împrejurul soarelui litere nedeslușite și neuniforme.

Eu m-am apropiat de zid și am reușit să citesc: *Cedrii Sunători ai Rusiei*. Din soare ieșeau câteva raze. Erau doar trei. Două erau scurte, a treia se prelungea curbată, pierzându-se spre partea de jos a zidului, unde zăcea zâmbitor, colonelul-vagabond mort.

Priveam la fața lui murdară de noroi dar zâmbitoare și gândeam: „Poate că a reușit Anastasia, în ultima clipă a vieții lui, să-l ajungă cu Raza ei și să-l încălzească. Doar câtuși de puțin să-i încălzească sufletul acestui om și să-l poarte spre lumina veșnică.”.

Am privit cum au urcat în mașină cadavrele celor doi.

Pe colonelul „meu” l-au aruncat fără nici-o atenție. I-au zăbătut capul de podelele salvării. Nu am mai rezistat. Mi-am luat paltonul, am alergat spre mașină și i-am rugat să-i pună paltonul meu sub cap. Un asistent mă certă, un al doilea, tăcut, îmi luă paltonul și-l așeză sub capul sur al colonelului. Mașinile pleacă. Se făcu pustiu, totul în jur se liniștește.

M-am ridicat și am privit la desenul și la literele scăldate de razele soarelui răsare. Gândurile mi s-au

Încețoșat. Simțeam că trebuia neapărat să fac ceva pentru el, pentru acest ofițer al KGB-ului, pentru acest ofițer al Rusiei, căzut aici! Dar ce? Ce? Și-atunci am hotărât: „O să tipăresc desenul tău, ofițer al Rusiei, pe coperta cărții. Neapărat o să scriu cartea. Chiar dacă, pentru moment nu știu să scriu, voi scrie oricum și nu numai una. Pe toate voi tipări desenul tău, ca emblemă. Și prin carte o să le transmit tuturor rușilor:

- Rușilor, nu țintiți în inimile ofițerilor voștri cu gloanțele nimicitoare și nevăzute ale ferocității și ale urii. Nu-i împușcați din spate pe soldații voștri, pe cadeți și pe generali, fie ei albi, roșii, gri sau verzi. Cartușele slobozite în ei din spate sunt mai strașnice decât plumbul. Nu trageți în ofițerii voștri, rușilor!!!

Am scris repede. Din când în când treceau pe la mine Anton, Artem și Lioșa - studenții programatori - și îmi aduceau de ale gurii. Încă nu știau nimic despre Anastasia; eu le-am explicat că, pentru a înființa asociația, trebuia neapărat să scriu o carte. Astfel, ei au început să culeagă textele cărții la computer. În mod deosebit, munca asta o făcea Lioșa Novicikov. Venea de trei ori pe zi, îmi aducea textele culese la computer și lua manuscrisul cu noile capitole. Toată treaba asta s-a întins de-a lungul a două luni de zile.

Într-o zi, Lioșa îmi aduce ultimul capitol din „Anastasia”, discul cu întregul text cules, două sticle de bere, sardine, câte ceva de mâncare, ceva bani și le așează pe masa din bucătărie. Mirat, l-am întrebat:

- Lioșa, de unde ai toate bogățiile astea? El trăia cu mama lui, mijloacele de întreținere le erau limitate, banii de metrou și de mâncare aproape că nu-i ajungeau pentru fiecare zi.

- Au început sesiunile de examene, Vladimir Nicolaevici - răspunse Aleksei - eu fac unele desene și tot felul de programe pe la studenți, colegi de-ai mei. Le fac celor care nu se pricep să și le facă singuri sau cărora le este lene. Și uite așa fac bani.

- Dar tu, examenele tale le dai?

- Le dau. Mi-a mai rămas unul singur de dat și peste două luni or să mă ia în armată pentru o lună, în Kineșma. Bine măcar că ați apucat să terminați de scris „Anastasia”. Acum, dacă o să mai aveți ceva de făcut, Artem o să tipărească. Pe Anton, de asemenea, o să-l ia în armată.

- Cum de-ai reușit tu, Lioșa, să dai examenele pentru tine, să faci desene și programe pentru alții și-n același timp să mai reușești ca în fiecare zi să și transcrii „Anastasia” pentru tipărire?

Lioșa tăcea. M-am îndreptat spre masa din bucătărie să iau sardinele afumate. Lioșa, cu mâinile și cu capul sprijinite pe vrafal de foi tipărite ale manuscrisului despre Anastasia, era cufundat într-un somn profund...

Deslușirea tainei

Șezând în bucătăria micii garsoniere din Moscova, la masa cu resturile de sardele afumate dinainte și cu Lioșa Novicicov adormit cu capul pe foile pe care era tipărit textul cărții despre Anastasia, am jurat în sinea mea să găsesc modul să adun un nou capital pentru a reintra în posesia navei mele și pentru a o putea trimite iarăși pe traseul parcurs atunci când am cunoscut-o pe Anastasia. Dar nu să negustoresc ca înainte. Vroiam să trimit vaporul în perioada nopților albe, să le dau astfel posibilitatea, ca în cele mai luxoase cabine, să se relaxeze cum se cuvine, Lioșa Novicicov, Anton, Artem și toți cei care au aspirat, sfidând ghinioanele, ignorând propriile neajunsuri materiale, la

organizarea asociației oamenilor de afaceri ruși cu intenții curate.

Dar ce fel de idee o fi asta și de ce atrage așa de tare lumea? De ce m-a atras și pe mine atât de mult? Ce mister se ascunde în dosul ei? Neapărat trebuia să trec la acțiune, trebuia să concretizez și să deslușesc taina asta și semnificația ei. Și de ce se încălzesc așa de tare oamenii la visul pustnicei din taiga?

Jurnalista Katia Galovina, corespondenta a ziarul «*Moskovskaya Pravda*» încerca să deslușească taina, întrebându-i pe studenți: „Ce vă motivează? Care sunt interesele voastre personale?” Însă aceștia nu putură să răspundă concret, spunând doar: „Munca asta are un sens pentru noi.” Înseamnă că ei acționează intuitiv... Ce stă în spatele acestei intuiții?

În tipografia unsprezece a Moscovei, pe cheltuiala proprie a tipografiei, a fost tipărit un tiraj de două mii de cărți din prima ediție broșurată despre Anastasia. Care o fi motivul pentru care directorul general al acestei tipografii, Gruția Ghenadi Vladimirovici, a fost de acord să tipărească o carte a unui scriitor necunoscut? De ce a făcut el asta și neluând în seamă greutatea financiară, nu a folosit hârtie de ziar ci din cea mai de calitate?

Primele cărți le-am vândut eu însumi la intrarea în stația de metrou *Taganskaya*. Apoi au început să mă ajute primii cititori. O femeie în vârstă, zi de zi, vindea aceste

cărți în stația *Dobrininskaya*. Explica fiecărei persoane care se apropia de ea interesată, că era cu adevărat o carte bună. De ce? Mai târziu cititorii au început să le vândă în casele de odihnă de la periferia Moscovei, au scris singuri un anunț despre organizarea întrunirilor cu cititorii – cu cei care erau la odihnă. După asta, directorul comercial al unei agenții de impresariat – Nikitin Iuri Anatolievici – se hotărî să plătească anticipat în tipografie tipărirea a încă două mii de exemplare. Gestul său mi se păru foarte straniu.

El veni la mine cu mașina și-mi spuse: „Eu, astăzi plec peste hotare, împreună cu fiul meu, la un schimb tehnic de experiență. Avem avionul diseară. Trebuie să mă grăbesc să plătesc noul tiraj.”

Plăti integral noul tiraj. Când veni ziua să ridicăm acest tiraj, Nikitin îmi spuse:

- În timpul verii, de obicei, nu ne ocupăm cu vânzarea de carte, o să iau cu mine câteva pachete de cărți, restul distribuie-le tu singur. Dacă încep să iasă bani, o să mi-i dai.

Prea multe întrebări „de ce?” apărură din momentul în care am început treaba la manuscris și până în zilele în care am avut de a face cu cartea propriu-zisă. Este, pur și simplu vie, de una singură a atras oamenii către ea și cu ajutorul lor, s-a răspândit printre ei, în viața lor. Pe moment am considerat întâmplătoare toate evenimentele legate de cartea scrisă, doar că această coincidență începu să se amplifice adăugând noi zale în lanțul întâmplărilor ieșite din comun. Eu, până în ziua de azi, nu am putut să deslușesc unde este întâmplarea și unde este logica celor petrecute? Sunt greu de distins.

Părintele Feodorit

Sosi momentul în care am simțit că aș fi pregătit să mă întâlnesc cu părintele Feodorit. Acolo, în taiga, la întrebarea mea: „Există, oare, în lumea noastră, oameni cu aceleași capacități și cunoștințe ca ale tale, dar care să nu trăiască așa de departe cum trăiești tu?”, Anastasia îmi răspunse:

- În multe unghere ale Pământului trăiesc oameni al căror mod de viață se deosebește de cel tehnocratic.

Fiecare are propriile capacități, însă, chiar și în lumea ta există un om la care ai putea să mergi la fel de bine atât iarna cât și vara. Puterea sufletului său este mare.

- Tu știi unde trăiește el, poate fi văzut, se poate discuta cu el?

- Da.

- Cine este el?

- El este tatăl tău, Vladimir.

- Da ce spui tu? Eh, Anastasia, Anastasia... Așa de mult mi-am dorit eu să aud de la tine dovezi concrete, însă totul este de-a-ndoaselea. Tatăl meu a murit cu optsprezece ani în urmă, l-au îngropat într-un orașel micuț, în regiunea Briansk.

Anastasia se așează pe iarbă, își sprijini spatele de copac, își adună genunchii și în tăcere privea la mine. Privirea îi era puțin tristă și abătută. Apoi își sprijini capul pe genunchi, rămânând mai departe tăcută. Mi se păru stânjenită de gafa pe care abia o făcuse în privința tatălui meu și am încercat s-o liniștesc:

- Tu, Anastasia, nu-ți fă mari probleme. Ai greșit, probabil, pentru că ți-ai pierdut puterile, așa cum tu singură ai spus (am descris această situație în prima carte).

Anastasia tăcu pentru încă un răstimp, apoi ridică capul și din nou, privindu-mă în ochi, spuse:

- Puterile în mine s-au împuținat, însă nu atât de mult ca eu să pot greși.

Și cu mare precizie și amănunțit a început să înșiruie evenimentele petrecute cu douăzeci și șase de ani în urmă. Reuși să-mi transmită, prin descrierea ei detaliată și profundă, o serie de nuanțe ale senzațiilor interioare.

Suntem, oarecum, obișnuiți ca prin expresia feței, poziția corpului, modul de a privi ale unui narator să reușim să percepem multe senzații, dar cum reușea Anastasia, pur și simplu, ca într-un film documentar să descrie cele întâmplate? ... Rămâne un mister.

Anastasia însăși, cu cuvinte obișnuite, nu reuși să explice acest fenomen. Și iată ce-mi povesti:

- Nu departe de Moscova se află Troița *Laurii lui Serghiev*. Este situată în orașul Serghiev Posad. În dosul gardurilor masive ridicate din trunchiuri de lemn ale Troiței *Laurii lui Serghiev*, se află un seminarium duhovnicesc, o academie, mănăstiri și altare. Altarele sunt deschise vizitatorilor, tuturor celor ce-și doresc să vină să se roage în acest loc sfânt al Rusiei. Chiar și în zilele persecutării credincioșilor, aceste ziduri au rămas intacte, seminariile, academia, mănăstirile în care îi slujeau lui Dumnezeu, preoții frați nu au încetat să-și desfășoare activitatea.

Cu douazeci și șase de ani în urmă, exact în ziua în care am venit pe lume eu, pe poarta Troiței *Laurii lui Serghiev* intra un tânăr. A vizitat muzeul apoi s-a închinat la altar. La altar, un monah cu părul sur citea slujba. Era înalt atât de rang cât de statură. El era preotul Feodorit - devotatul monah al Troiței *Laurii lui Serghiev*. Tânărul a ascultat rugăciunea, iar când părintele Feodorit s-a retras, el l-a urmat în arhivele troiței. Nu l-au oprit slujitorii altarului. Apropiindu-se de părintele Feodorit el i-a vorbit despre slujbă, iar părintele Feodorit a rămas mult timp la discuție cu el. Tânărul era botezat, numai că în el nu era destulă credință, nu ținea posturile, nu se împărtășea, nu mergea constant la biserică, cu toate astea în acea zi se înfiripă prietenia dintre părintele Feodorit și acel tânăr.

Tânărul venea la mănăstire. Lui îi vorbea părintele Feodorit și îi arăta acele lucruri sfinte la care vizitatorii de rând nu aveau acces. Monahul îi dăruia tânărului cărți, însă el le pierdu. Monahul îi legă la gât o cruciuliță, dar și pe aceasta o prăpădi. Monahul îi dădu tânărului o doua cruciuliță deosebită - se deschidea ca o cutiuță - dar și aceasta fu pierdută. Monahul îl conduse pe tânăr chiar și în hramul mănăstirii și îl așeză la masă cu monahii mănăstirii. De fiecare dată îi dădea câțiva bănuți, nu-i reproșa niciodată nimic și de fiecare dată îl aștepta să vină.

Totul s-a derulat fără întrerupere de-a lungul unui an întreg. Tânărul venea la mănăstire în fiecare săptămână, dar, la un moment dat ieși și nu se mai întoarse peste o

săptămână. Monahul îl așteaptă, însă tânărul nu se întoarce peste o săptămână, nici peste o lună, nici peste un an. Monahul așteaptă. Au trecut deja douăzeci și cinci de ani, însă monahul nu a încetat să aștepte. Douăzeci și cinci de ani, Vladimir, au trecut de când te așteaptă tatăl tău spiritual – mărețul monah al Rusiei – părintele Feodorit.

- Eu am plecat departe de acea mănăstire. În Siberia. Câteodată îmi aminteam de preotul Feodorit, am răspuns eu, ca și cum aș fi vrut să mă conving pe mine sau pe cine știe cine.

- Și nu i-ai scris nici măcar o scrisoare – observă Anastasia.

- Vreau să-l revăd.

- Și ce o să-i povestești? Probabil, o să-i povestești cum ai făcut bani, cum ai fost fericit în dragoste și cum te-ai distrat. De cât de multe ori te-ai găsit în brațele morții și cum, în ultimul moment, ghinionul s-a îndepărtat de la tine? El le vede și singur toate astea, privind la tine. De câte ori ți-a spălat păcatele și de câte ori te-a salvat cu rugăciunile lui... Dar el tot mai crede, ca acum douăzecișicinci de ani în urmă... Aștepta cu totul altceva de la tine.

- Ce, Anastasia? Ce știe părintele Feodorit? Ce vrea?

- Eu nu pot să mă dumiresc încă, el simte totul intuitiv. Spune, Vladimir, tu-ți amintești discuțiile cu el, îți amintești ce ai văzut în arhivele troiței?

- Mi-amintesc totul foarte vag, a trecut mult timp de atunci. Aș putea să-mi amintesc poate, doar anumite episoade.

- Încearcă să ți le amintești, Vladimir, o să te ajut eu.

- Cu părintele Feodorit am discutat în toate locurile din mănăstire. Mi-amintesc câteva încăperi subterane și demisoluri, mi-amintesc masa lungă a cantinei unde cinam împreună cu monahii reuniți. Era în timpul unui post. Mâncarea era toată de post dar mie îmi plăcu.

- Ai avut vreodată senzații ciudate în timpul acestor sederi ale tale la mănăstire?

- Odată, după cină, am ieșit prin pasajul mănăstirii în

curtea internă a schitului și m-am îndreptat spre ieșire. Porțile erau deja închise pentru vizitatori. Curtea era pustie, zidurile groase și înalte nu lăsau să pătrundă vuietul orașului. Se retraseră toate hramurile dimprejur și se lăsă liniștea. Eu m-am oprit în loc, mi s-a părut că aud o muzică maiestuoasă. Trebuia să plec. La poartă stătea un monah care aștepta să ies eu pentru a încuia porțile, eu însă, am rămas pe loc să ascult acea muzică, apoi, încetișor, m-am îndreptat spre porți.

- Tu nu ai mai auzit niciodată acea muzică? Nu ai mai fost cuprins de astfel de senzații?

- Nu.

- Dar ai încercat vreodată să auzi acea muzică, să rechemi astfel de senzații?

- Da, numai că nu mi-a mai reușit. M-am oprit chiar în același loc, când m-am întors pe urmă, însă nu...

- Mai amintește-ți câte ceva, Vladimir.

- Mă interoghezi, ce faci? După cât de exact ai descris ceea ce s-a petrecut cu douăzeci și șase de ani în urmă, ai putea foarte bine să povestești tu ceea ce am simțit eu atunci.

- Este imposibil așa ceva. Părintele Feodorit nu a plăsmuit planuri concrete, dar s-a încrezut în ceva în mod intuitiv. Și a făcut ceva mareț și important pentru tine.

Ceva ce vedea doar el. Eu percep asta intuitiv; el s-a gândit, la ceva important și a făcut multe pentru asta, foarte multe. Însă de ce a făcut asta cu tine - unul care nu posedă nici măcar cele mai elementare capacități pentru o rapidă ascensiune spre adevăr? Rămâne un mister. Și cum de douăzeci și cinci de ani de viață fără căpătâi pe care ai dus-o nu au reușit să-l abată de la cele în care credea?

- Și asta rămâne fără explicație. Și de ce, pentru cât de mult ai primit, încă nu te apuci de nimic? De ce? Nu pot să înțeleg. La urma urmelor, nimic în Univers nu dispare fără urmă. Amintește-ți, te rog, măcar încă unul din episoadele întâlnirii și discuțiilor cu tatăl tău duhovnicesc.

- Îmi vine în minte o sală sau un fel de magazie din

seminarul mănăstirii, sau poate că era într-unul din acele locuri subterane ale mănăstirii: un monah deschise în fața părintelui Feodorit o ușă, el însuși rămânând locului. Am intrat doar noi doi, eu și părintele Feodorit. Pe pereți erau atârinate tablouri... pe polițe tot felul de obiecte...

- Tu, acolo, te-ai mirat de două ori. De ce?

- M-am mirat? Da, desigur, toate astea m-au încântat.

M-au fascinat...

- Ce anume?

- Un tablou. Era în alb-negru, ca și cum ar fi fost desenat din creion. Era evident că era desenat de un om cu idei foarte clare.

- Atunci de ce te-a făcut să te minunezi așa?

- Nu-mi amintesc.

- Amintește-ți, Vladimir. Încearcă, te rog. Amintește-ți, o să te ajut eu. O sală nu prea mare, erați doar voi doi; tu cu părintele Feodorit. Stăteați în picioare în fața acestui tablou, iar părintele Feodorit îți vorbea: „Apropie-te de tablou, Vladimir.” Tu ai făcut un pas înainte, apoi un altul...

- Mi-am adus aminte, Anastasia!

- Ce?

- Tabloul acela, creația unui necunoscut, era desenat doar cu o linie continuă. O linie spiralată pulsantă. Autorul, ca și cum și-ar fi început desenul sau cu un creion sau un alt condei, din centrul foii albe de hârtie, fără să se oprească, și-a purtat instrumentul său în spirală, când apăsând tare până ce linia devenea groasă, când de-abia atingea foaia ca linia să devină fină-fină, însă fără să o întrerupă. Linia spiralată se pierdea undeva pe marginea foii de hârtie dar rezultatul era un tablou minunat, un portret de om.

- Acest tablou ar fi trebuit expus spre vizionare. Undeva unde să poată să-l viziteze cei interesați. Astfel, poate că se va găsi cineva care să descifreze informația din el. Din acea linie pulsantă care desena chipul cuiva, oamenii ar trebui să înțeleagă ceva.

- Ce anume?

- Încă nu știu. Uite, ca de exemplu, punctele și liniile pot fi asemănătoare unui abecedar sau unui portativ muzical, eu doar presupun, poate ca și una și alta sau poate că încă altceva. Tu, când te întorci cere-le să îți expună la vederea publicului sau să-l publice undeva. Se vă găsi un om care să descifreze acea linie spiralată.

- Dar cine o să mă asculte pe mine?

- Pe tine o să te asculte. Dar, cu aceeași ocazie tu ai mai fost încercat de o altă senzație. Poți să-ți amintești care?

- În acea sală sau în vecinătatea ei... Da, într-un loc strâmt de tot, puțin înălțat, stătea un scaun sculptat din lemn, sau poate un fotoliu, asemănător unui tron. Noi ne-am oprit în fața lui și l-am privit. Părintele Feodorit mi-a spus că de acest scaun nu se atinge nimeni, niciodată.

- Însă tu l-ai atins, chiar te-ai așezat pe el.

- M-a invitat însuși părintele Feodorit.

- Și s-a întâmplat ceva cu tine, în acel moment.

- Nu s-a întâmplat nimic. Eu m-am așezat, am privit la părintele Feodorit, el, însă, stătea tăcut și mă privea în ochi. Pur și simplu mă privea.

- Amintește-ți Vladimir, te rog încearcă să-ți amintești trăirile interioare de atunci. Ele sunt cele mai importante.

- Da, nimic deosebit... Știi, doar câteva gânduri au zvâcnit în capul meu, repede-repede ca și cum o bandă magnetică ar fi fost pusă la viteză mare iar cuvintele se transformă în sunete de nedeslușit.

- Tu nu ai încercat niciodată? ... Tu, Vladimir, mai târziu nu ai fost împins de curiozitatea de a încerca să oprești acea bandă, de a o asculta la viteză normală și de a desluși tot ce auzai?

- Cum asta?

- Să meditezi asupra esenței existenței...?

- Nu, nu am încercat. Tu vorbești atât de ciudat.

- Dar, din ceea ce-ți vorbește părintele Feodorit, tu îți amintești tot? Ai putea să-ți amintești măcar o frază întreagă de a lui, chiar una fără nici-o legătură cu tot

restul?

- Pot, doar că nu-mi amintesc nicidecum în legătură cu ce era.

- Pronunț-o.

- „... Tu o să le arăți...”

Anastasia, care până atunci rămase acolo sub copac nemișcată, dintr-o dată se ridică, în ochii săi se zări o lumină scânteietoare. Își sprijini palmele pe trunchiul copacului și își lipi obrazul de scoarță.

- Da! Bineînțeles! strigă ea. Bătu din palme și, cu bucurie, rosti:

- Cu adevărat ești măreț Monah al Rusiei! Știi, Vladimir, acum eu pot spune un lucru sigur în privința părintelui Feodorit. El ți-a dat cele mai curajoase învățături, arătându-ți ceea ce este mai important..

- Noi nu om discutat defel despre niciun fel de învățatura. Am discutat despre teme din viața obișnuită.

- Da, desigur! Despre chestiuni banale ale vieții! Părintele Feodorit a vorbit despre ceea ce te frământa pe tine. El ți-a arătat lucrurile sfinte, tratându-le cu mare respect și-n același timp fără să ți le expună cu fățarnică servilitate. Înzestrat cu înalte titluri, el s-a comportat cu tine umil și cel mai important, a fost foarte meditativ, poate că o făcea special cu tine și nu ți-a prezentat nici-o dogmă. Și oare, nu trec drept ridicoli în fața lui propovăduitorii răsăriți ca ciupercile după ploaie din întreaga Rusie, care vorbesc despre dogme și despre lucruri care îndepărtează omul de adevăr? Atât de atent te-a ferit el de dogme, încât pe mine mă consideri drept o naivă eremită. Dar nu are importanță cine sunt eu. Important este ca tu să nu te îndepărtezi de la ce este esențial.

- Care esențial?

- Acela care se găsește în fiecare om.

- Cum poate cunoaște fiecare om învățăturile înțelepților Occidentului sau ai Orientului, Indiei sau ai Tibetului dacă nu a auzit niciodată de toate acestea?

- În om, Vladimir, în fiecare om, chiar de la începuturi

s-a cuibărită absolut toată informația de care are nevoie. Îi este dată imediat de la naștere. Precum mâna, piciorul, inima, părul... Toată învățătura lumii, toate descoperirile pot fi absorbite doar din acest Izvor. Cum fiecare părinte se străduiește să-i dea totul copilului său, așa și Mărețul Creator i-o dat fiecăruia totul dintr-odată. Nimic din ce este artificial, nici mulțimea de cărți, nici cele mai moderne computere de azi și de mâine, toate luate la un loc, niciodată nu vor putea să conțină nici măcar o părticică din informația conținută într-un singur om. Acesta va trebui doar să știe s-o folosească cum trebuie.

- Atunci de ce nu toți fac descoperiri? Și de ce nu scrie fiecare învățături?

- Câte cineva reușește să-nțeleagă din tot volumul de informații câte o fărâmiță de Adevăr și cu entuziasm, vorbește despre El și cum că Adevărul i s-ar fi dezvăluit doar lui. Și că Adevărul său cuprinde ce este esențial. El se laudă cu Adevărul în fața celorlalți, încearcă să-i facă să creadă despre Adevăr că fiind unic și cel mai important și mai cuprinzător, că acest Adevăr ar conține un întreg complex de informații esențiale. Cunoștința Adevărului nu se află în grăirea lor ci în modul de viață.

- Și care este modul de viață care-i caracterizează pe majoritatea cunoscătorilor de Adevăr?

- Fericirea! Un mod de viață fericit!

- Numai că pentru a cunoaște Adevărul se cere conștiință și puritate în gândire!

- Incredibil! Fantastic! - pronunță Anastasia printre râsetele zgomotoase și adăugă: îmi citești gândurile?

- Nu. Aici nu este nimic mistic, este vorba doar despre un mod atent de a asculta persoanele din fața ța Tu, întotdeauna îndrumi discuția spre puritatea gândurilor și spre conștiință.

- Incredibil! Fantastic! repetă Anastasia.

- Tu îmi citești gândurile. Oooh! Cât este de fantastic!

Nu am rezistat tentației și am izbucnit și eu în răs de râsul ei molipsitor. Apoi am întrebat-o:

- Tu, Anastasia, ce crezi, mă va primi Părintele meu spiritual Feodorit, de mă voi duce la el? Îmi va vorbi, nu se va supăra?

- Desigur că o să te primească și o să se bucure de vizita ta! O să te primească cu multă dragoste. Doar că va fi mult mai fericit dacă tu ai face ceva, dacă te-ai folosi de informația pe care o ai, dacă ai deveni conștient. Încetinește derularea clișeului care-ți trece pe dinainte, Vladimir și vei înțelege multe.

- Părintele meu mai trăiește și acum în aceeași mănăstire? În Troița *Laurii lui Serghiev*?

- Părintele tău, acest măreț stareț al Rusiei, acum trăiește într-un mic Schit de mănăstire într-o pădure, nu departe de Troița *Laurii lui Serghiev*. Regulamentul Schitului este mult mai sever decât cel al mănăstirii iar Părintele Feodorit este preotul responsabil al acestui Schit.

Schitul a fost ridicat în pădure într-un loc încântător de frumos. Acolo se mai află doar câteva căsuțe de lemn cu chilii. În acest Schit de pădure o fost construită o mică biserică din lemn. Biserica nu este vopsită, iar cupola nu este acoperită cu niciun fel de metal strălucitor însă este deosebit de frumoasă, curată și primitoare. Înăuntru sunt două sobe pentru încălzit. În biserica de lemn nu se vinde și nu se cumpără nimic așa cum se obișnuiește prin alte biserici. Este neprihănită, nimeni și nimic nu o întinează, vizita pelerinilor este cu desăvârșire, interzisă în Schit. În această biserică se roagă până în ziua de azi Părintele Feodorit, se roagă pentru salvarea Sufletelor tuturor oamenilor și al tău. Se roagă pentru părinții care au fost dați uitării de fiii lor, se roagă pentru copiii uitați de părinți. Mergi la el și închină-te. Cere-i să te izbăvească de păcate.

Măreața-i este Puterea Sufletului. Și închină-te și pentru, mine Părintelui Feodorit.

- Bine, Anastasia. O să mă închin... Și știi... eu, s-ar putea, înainte de asta, să fac ce m-ai rugat tu.

Ajuns în Serghiev Posad, un mic orășel din provincia Moscovei care mai demult se chema Zagorsk, eu, ca și cu douazeci și șapte de ani în urmă, am intrat în curtea Troiței *Laurii lui Serghiev*. Atunci, cu mulți ani în urmă, trebuia doar să mă prezint și puteam, cu ușurință, să-l chem pe Părintele Feodorit. Însă, de data asta, călugărul de serviciu îmi răspunse că, în funcția de preot responsabil nu mai este Părintele Feodorit. Părintele Feodorit se afla în mănăstire, dar acum trăia în pădure pe teritoriul mănăstirii. Vizitatorii nu pot merge acolo. I-am spus, atunci, călugărului că sunt un cunoscut al Părintelui Feodorit și i-am enumerat, pentru a-l convinge, sfinții mănăstirii pe care mi-i arătă părintele meu duhovnicesc cu ani în urmă.

Îmi explicară unde se află Schitul din pădure. Cuprins de o ciudată agitație, m-am îndreptat către micuța biserică de lemn. Neobișnuit de frumoasă, biserica era așezată într-un loc în care se regăsea în armonie perfectă cu mediul înconjurător. Câteva chilii din lemn, construite nu prea departe de bisericuță, formau o cărăruie care conducea spre biserica de lemn. Părintele Feodorit mă întâmpină în pridvorul micuței biserici de lemn. La vederea lui, am început să mă agit și să mă aranjez fâstâcit. Ca o încurajare îmi trecură prin minte cuvintele Anastasiei: „Tu, Vladimir, încearcă doar să nu te pierzi și să nu te minunezi așa tare de reîntâlnirea cu Părintele Feodorit.”, dar senzația de zăpăceală nu mă slăbi. Părintele Feodorit era sur și bătrân, dar nu mai bătrân decât cu douazeci și șapte de ani în urmă. Ne așezară pe două curmături de lemn în pridvorul bisericii Schitului și rămăserăm tăcuți un timp. Înceai să încropesc un dialog la întâmplare dar parcă nu-mi ieșeau cuvintele de care aveam nevoie. El, oricum, părea să știe dinainte ce aveam de gând să rostesc și-mi dădu impresia că nu-și au rost vorbele, ca și cum nu ar fi trecut douazeci și șapte de ani de când ne-am despărțit, de parcă ar fi fost ieri.

I-am adus Părintelui Feodorit o cârtică despre

Anastasia, dar nu am scos-o să i-o dou. Cu câțva timp în urmă mi s-a întâmplat s-o arăt unor slujitori religioși; unii o priviră doar și declarară pe loc că astfel de cărți nu citesc, alții întrebară despre ce vorbește și după o scurtă descriere, concluzionară că Anastasia este o mirearnă, așa că nu-mi doream nici să-l deranjez pe Părintele Feodorit dar nici ca el să-mi vorbească urât despre Anastasia. De fiecare dată când cineva îmi vorbea neplăcut de ea, în mine încolțea un sentiment de repulsie, uneori am ajuns chiar să mă cert cu niște slujitori ai mănăstirii *Novospaskovo*. Unul dintre aceștia îmi indică două femei cu broboade negre și cu veșminte închise la culoare și-mi vorbi:

- Uite cum trebuie să arate femeile slujitoare lui Dumnezeu.

- Dar dacă Anastasia este veselă și se bucură din plin de viață, poate că așa-i place lui Dumnezeu. Este mult mai plăcut să privești la cineva plin de viață și fericit decât la aceste două femei triste și abătute.

Cu îngrijorare am scos cârticica mea și i-am întins-o Părintelui Feodorit. El, calm, o luă și o ținu pe palmă. Încet, cu palma celeilalte mâini o mângâie ca și cum ar fi simțit ceva prin mâinile sale și pronunță:

- Tu ai vrea ca eu s-o citesc? Și, fără să aștepte, răspunsul, adăugă: Bine, lasă-mi-o.

Două zile mai târziu l-am vizitat iarăși pe Părintele Feodorit. Am șezut în pădure pe micuța băncuță de lemn din fata chiliei lui, am discutat despre tot se poate discuta. Felul său de a conversa era același după douazeci și șapte de ani trecuți, numai ca un mic detaliu nu-mi dădea pace: "De ce Părintele Feodorit arata acum chiar mai tânăr decât cu douozeci și șapte de ani în urmă?" Trezindu-se brusc din meditație, rosti:

- Vladimir, Părintele Feodorit este mort.

Vestea m-a uluit, m-am scărpinat fâstâcit și l-am întrebat:

- Atunci dumneavoastră cine sunteți?

- Eu sunt Părintele Feodorit – spuse el și mă privi cu

un zâmbet imperceptibil...

Contrariat, am continuat:

- Spuneți-mi, unde se află mormântul său?

- În cimitirul stareților.

- Vreau să-l văd. Cum se ajunge acolo?

Nu-mi spuse nici măcar o vorbă despre mormânt, rosti doar:

- Mai vino pe la mine când ai vreme.

Apoi se petrecură o serie de evenimente ciudate la care nu am reușit să le găsesc o explicație nici până în ziua de azi.

- Este vremea cinei - spuse Părintele Feodorit - vino cu mine, o să te hrănesc.

În micuța sală de mese mă așeză la masă. Pe masa chilieii ce servea de cantină se afla un ceaun cu borș, piure de cartofi cu pește și compot. Îmi turnă borș în castron iar eu începui să mănânc. Părintele Feodorit se așeză cu mine la masă dar nu mănăcă.

Piureul de cartofi îmi plăcu în mod deosebit și mă făcu să-mi amintesc... Cartofii aveau același gust cu acela al cartofilor mâncați cu mulți ani în urmă în sala de mese a mănăstirii. Mi-a rămas întipărit în memorie pentru toată viața. Mi se învârtteau toate în cap. Lângă mine stătea un alt Părinte Feodorit - nu al meu, dar acesta vorbea în același mod ca al meu cu mulți ani în urmă. Mi-am amintit că odată, cu mulți ani în urmă, în timp ce noi doi ne aflam în una din cămărilor mănăstirii, Părintele Feodorit mi-a propus să ne fotografiem împreună. Eu am căzut imediat de acord. Chemă un călugăr cu un aparat de fotografiat iar noi ne-am pozat împreună. Acum am hotărât să fac lumină în acest mister și iată cu ajutorul a ce: Știam destul de bine că acestor călugări nu le place să se fotografieze și mi-a venit ideea să-i propun Părintelui Feodorit să se pozeze cu mine și să immortalizez pe o peliculă color și micuța biserică de lemn din pădure. Dacă ar fi refuzat ar fi înseamnat că acesta nu este Părintele Feodorit ol meu. I-am spus:

- Haideți să ne fotografiem.

Părintele nu m-a refuzat, astfel ne-am fotografiat. Am imortalizat, de asemenea și frumoasa bisericuță. Pozele au ieșit foarte frumoase în ciuda faptului că aparatul pe care-l aveam cu mine era mediocru.

La plecare, Părintele Feodorit îmi dădu o micuță Biblie de buzunar. Tot conținutul Bibliei era scris în text nu în versete ca în celelalte Biblii pe care le-am văzut. Părintele mă lămurii:

- Ca atunci când, în cartea ta, te vei referi la Biblie, să indici cu precizie capitolul la care trimiți.

La rugămintea mea de a-i întâmpina și de a le vorbi celor ce doreau s-o vadă pe Anastasia, pentru ca aceștia să nu meargă atât de departe, în taigaua siberiană, Părintele Feodorit îmi răspunse:

- Știi... eu însumi nu am reușit să înțeleg totul în profunzime. Deocamdată vino la mine când ai timp.

Mă amărî refuzul Părintelui Feodorit dar nu am insistat. Discutând cu el despre unele teme, am tras o concluzie: În mănăstirile Rusiei trăiesc stareți a căror înțelepciune și simplitate în învățături depășește cu mult gloata de propovăduitori ale congregațiilor religioase din Rusia și de peste hotare.

Atunci de ce tăceți, voi înțelepți stareți ai Rusiei!? Tăceți pentru că ați hotărât așa de bună voie, sau pentru că anumite forțe întunecate nu vă lasă să vorbiți? Mergi la slujbă în biserică; slujba se ține într-o limbă pe care n-o înțelege nimeni. Și atunci cheltuie bani mulțimile de oameni și merg să asculte propovăduitori care vorbesc pe o limbă de înțeles. Și probabil, tot din aceeași pricină, călătoresc peste oceane atât de mulți ruși pentru a vizita locurile sfinte de acolo, uitând de locurile sfinte de la ei de acasă. Mie mi se încălzea inima de fiecare dată când îl întâlneam pe Părintele Feodorit. Cu mult mai clar, mai deslușit și mai aievea vorbește el decât toată mulțimea de propovăduitori pe care mi-a fost dat să ascult după întâlnirea cu Anastasia pentru a tălmăci spusele ei. Îmi doresc ca și alții să aibă parte de inimă bună așa cum am avut eu...

Când vă hotărâți să vorbiți - Voi înțelepți stareți ai Rusiei?

Spațiul de iubire

După vânzarea primei ediții a cărții despre Anastasia, mi-am încasat onorariul de autor. Am mers în VDNH (astăzi piața centrală *Vsesoiuznaya*). Pentru nu știu care motiv îmi plăcea să merg acolo. De data asta mă plimbam de-a lungul șirurilor de chioșcuri cu gustări și frigărui care împrăștiu în aer arome delicioase și mă luptam cu dorința de a cumpăra toate acele bunătăți. Cu toate că aveam câteva sute de mii de ruble în buzunar, am hotărât să-i cheltui cumpătat. Dar se întâmplă ceva incredibil în acel moment. Încet, ca în șoaptă, dar foarte clar, auzii glasul Anastasiei:

- Cumpără-ți de mâncare, Vladimir. Cumpără tot ce vrei. Acum nu mai trebuie să strângi așa de tare cureaua cu de-ale gurii.

Am continuat buimăcit să mă plimb prin fața chioșcurilor cu gustări, când din nou, aud același glas:

- De ce treci mai departe? Mănâncă, te rog, Vladimir.

„Asta-mi mai lipsea acum, să aiuresc” am gândit eu speriat. M-am îndreptat spre o bancă de pe marginea aleii, departe de oameni, m-am așezat și în șoaptă, cu capul plecat să nu mă audă careva și să mă ia drept un țicnit care vorbește de unul singur, am bâiguit:

- Anastasia, este oare posibil să aud vocea ta? Aceeași voce caldă și limpede-mi răspunde:

- Tu auzi vocea mea, Vladimir.

- Bună ziua, Anastasia! De ce mai înainte nu ai vorbit cu mine? Atâtea întrebări mi s-au adunat... Cititorii la conferințe îmi pun o mulțime de întrebări, la multe dintre ele eu nu pot răspunde.

- Eu ți-am vorbit. Într-una am încercat să-ți vorbesc, dar tu nu mă azeai. Atunci când tu ai hotărât să-ți pui capăt zilelor, eu chiar am țipat de îngrijorare. Nu a servit la nimic. Tu nu m-ai auzit. Pe urmă am avut ideea să-ți cânt. Cântecul meu l-au interpretat la viori cele două fete din stația de metrou. Ai auzit melodia acelui cântec pe care ți-l cântasem deja în taiga și pe loc, ți-ai amintit de mine. De ai

ști cât de mult m-am îngrijorat atunci... cât pe ce era să pierd laptele.

- Ce lapte, Anastasia?

- De la piept. Laptele pentru fiul nostru. Eu, am născut deja, Vladimir.

- Ai născut... Anastasia...!!? Ție trebuie să-ți fie tare greu. Cum te descurci acolo în taiga singură cu copilașul? El cum este? ... Tu ai spus, eu mi-amintesc cum ai spus: „Doar că nu va fi la timp” ...

- Totul este bine acum. Natura s-a trezit mai devreme, acum mă ajută, iar copilașului nostru îi este bine. Este un micuț Hercule. Deja zâmbește. Doar pielea îi este cam uscată ca a ta, dar nu face nimic, o să-i treacă. Totul o. să fie bine, o să vezi. Ție acum îți este mai greu decât nouă. Dar tu mai fă încă un pas și termină de scris. Eu știu cât de greu ți-a venit până acum, iar înaintea ta mai stau încă multe alte greutăți, dar tu mergi înainte. Mergi pe calea ta.

- Așa este, Anastasia... Aș fi vrut să-i spun că mi-a fost greu să scriu cartea, că mi-a venit mai greu chiar decât în afaceri. Despre situația din familia mea și din firmă aș fi vrut să-i povestesc, în genere, despre peripețiile din ultimul an. Și că acum nu mai am o casă, o familie și ca puțin a lipsit să nu ajung într-un ospiciu. Despre visul ei aș fi vrut să-i vorbesc; ca pe viitor să nu mai pună lumea pe jăratec cu visele ei, să nu-i mai înfierbânte pe bieții oameni... Însă gândii: pentru ce să o mai împovărez și cu alte griji... unei mame care alăptează, de griji laptele ar putea să i se amărase, așa că am adăugat, doar:

- Anastasia nu te frământa pentru toate nimicurile. Nu am niciun fel de greutăți deosebite. Îți închipui, cartea am scris-o. Și mi-a venit mai ușor decât să pun la cale un plan de afaceri. Când pregătești un plan de acțiune pentru o afacere trebuie să definești o sumedenie de aspecte, să iei în calcul multe nuanțe și să prevezi o groază de eventuale consecințe, aici, în schimb, uite te așezi comod și scrii... scrii tot ceea ce deja s-a întâmplat. Ca în bancul cu *ciuccia* „ce vād, aia și cânt”. Și încă un lucru... Tu știi, Anastasia...

Visele tale, care păreau de domeniul fantasticului, încep să se realizeze. Incredibil, dar se adevăresc. Și iată și cartea scrisă. Tu ai visat la ea și acum ea a prins viață. Cu adevărat lumea o citește cu mare interes și despre această carte au apărut articole în presa capitalei. Versuri despre tine, despre Natură, despre Rusia au început să fie compuse de cititori. Eu am găsit tabloul despre care am vorbit noi doi, într-unul din depozitele mănăstirii Troița *Laurii lui Serghiev*. Tabloul s-a conservat bine, se intitulează *Unicitatea unicatului*. O să-l public. Și-ți imaginezi, barzii... Ți-amintești, mi-ai vorbit despre barzi?!

- Da, mi-amintesc, Vladimir.

- Uite că și ăsta începe să se adevărească La una din conferințele cu cititorii s-a apropiat de mine un bărbat cu părul blond, mi-a întins o casetă audio și foarte concis, ca un soldat ce raportează, mi-a spus: „Cântece pentru Anastasia. Vă rog, luați-le.”

Această casetă o ascultară în liniște absolută toți cei prezenți la conferință, cititorii, colaboratorii Centrului de Cercetări – Aleksandr Solnțev și Aleksandr Zakoțki. Apoi au copiat-o multe alte persoane. Au copiat-o și au început să-l caute pe bărbatul cu părul blond-auriu, de statură joasă, neînsemnat la vedere, care, pe cât de misterios își făcu apariția în sală, pe atât de ciudat dispăru. Era un ofițer al marinei din Sankt-Peterburg, unul din elevii lui Aleksandr Korotinski. Acesta din urmă mi-a povestit cum s-au salvat în urma unei avarii de pe un submarin. Cât de direct îl aduse lanțul cazualității pe el și pe această casetă a lui la mine. I-a purtat pentru ca această casetă să-mi cadă în mâini tocmai mie. Aleksandr Korotinski era, printre altele, un bard. Iar în cântecul său *Sărbătoarea* răsună întregi fraze rostite de tine. Iată-le, ți le amintești?

*Nu crede în cuvinte străine,
Că orice-ar spune este trecător.
Din cei ce văd această sărbătoare,
Nu toți or s-o sărbătorească.*

*Și fie viața noastră o cursă
Pe diferite nivele.
Dar fiecare om, fie ca
Alegerea, singur s-o facă.*

Și încă ceva. Korotinski nu are voce de cântăreț, aproape că recita în cântecele sale dar, prin însuși stilul său, reușește să întărească puterea vorbelor legate cu firisoare invizibile de Suflet. Bardul Korotinski, într-adevăr, reușește să exprime asta.

- Pentru fericirea strălucitoare pe care o aduci tu oamenilor, pentru purificarea Sufletului, îți mulțumesc ție Bardule! Îți mulțumesc! spuse Anastasia.

- Îți imaginezi, iarăși un ofițer!? Și Gruția era un ofițer, el a fost primul care a tipărit cartea. Iar colonelul vagabond i-a desenat coperta. Un aviator, comandantul unei flote de aviație, m-a ajutat să vând cărțile. Și uite că acum cântecele, pentru primă oară, tot un ofițer le-a adus. Cum se face ca Raza ta încălzește Sufletul ofițerilor? Pe ei îi luminezi mai intens decât pe alții? Sau de ce?

- Spre mulți este îndreptata Raza mea, însă se încălzesc doar acele dorințe în care se găsește ceva de încălzit.

- Visul tău, Anastasia, se transpune în realitate. Lumea îl îmbrățișează, îl înțelege. Și colonelul-vagabond l-a înțeles. Eu l-am cunoscut întâmplător, mă doare inima, a murit. L-am văzut cum stătea întins mort. Fața-i era toată murdară de noroi, însă zâmbea. Mort, dar zâmbea. Ai făcut ceva cu Raza ta? Ce înseamnă când un om moare cu zâmbetul pe față?

- Acel om care era cu tine... El, acum stă cu Barzii pe cărăruia invizibilă. De la gloanțele mai strașnice decât plumburile, zâmbetul său, multe inimi salvează.

- Visul tău Anastasia, coboară peste lumea noastră și oamenii încep să se transforme cu adevărat. Unii te simt, te înțeleg, puterile în ei nu se știe de unde apar, iar ei se schimbă. Omenirea devine, dintr-odată, mai bună. Dar tu...

tu, ca întotdeauna, nu te miști de acolo din taiga, din poienița ta. Eu nu aș putea trăi în astfel de condiții în care trăiești tu, iar tu nu ai putea trăi în lumea noastră. Atunci la ce să-mi fie bună dragostea ta? Este lipsită de sens dragostea ta, iar eu, până în ziua de azi, nu am reușit să-mi definesc relația mea cu tine. Și de ce aș înțelege-o, din moment ce este așa de clar: noi nu vom fi împreună niciodată. Aproape, unul de celălalt.

- Noi suntem împreună, Vladimir. Aproape, unul de altul.

- Împreună!? Dar tu unde ești? Când doi se iubesc fac orice ca să stea împreună unul alături de celălalt. Să se îmbrățișeze, să se mângâie. Ești prea ciudată tu. Așa ceva, ție nu-ți trebuie.

- Mie îmi trebuie. Ca tuturor celorlalți. Și eu chiar asta fac.

- Cum?

- Uite, acum. Oare nu simți tu atingerea duioasă a vântului, îmbrățișarea lui mângâietoare? Atingerea caldă o razelor de soare? Cum cântă cu bucurie păsărelele și cum foșnesc frunzele în copacul sub care stai tu acum! Ascultă, acesta nu este un foșnet oarecare!

- Toate astea pe care le-ai înșiruit tu, Anastasia, sunt pentru toți. Și oare, toate astea le-ai provocat tu?

- Dragostea răspândită în spațiu pentru un singur om, poate atinge Sufletele multora.

- De ce să răspândești Dragostea în spațiu?

- Pentru ca cei dragi ție să fie tot timpul înconjurați de un Spațiu de iubire. În asta constă esența iubirii, asta este menirea ei.

- Este totul atât de confuz în ce spui tu. Și vocea ta... Înainte nu o auzeam din depărtare, acum o aud. De ce?

- Din depărtare, nu vocea răsună. Nu cu urechile, ci cu inimile trebuie ascultat, tu o să înveți cu inima...

- Pentru ce să învaț, tu vorbește tot timpul ca acum, cu glasul.

- Nu o să pot întotdeauna.

- Dar acum vorbești. Eu te aud.

- Bunicul meu ne ajută pe noi, acum. Tu vorbește cu el, eu trebuie să plec să-l alăptez pe fiul nostru și mai am și o sumedenie de alte treburi. Așa de mult aș vrea să apuc să le fac pe toate.

- Vasăzică, bunicul tău poate, iar tu nu? De ce?

- Pentru că bunicu' este pe undeva prin apropierea ta. Foarte aproape de tine.

- Unde?

Bunicul Anastasiei

Am privit împrejur... Bunicul Anastasiei stătea în picioare lângă banca pe care eram așezat eu. Cu bastonul încerca să mână spre coșul de gunoi o hârtie mototolită, aruncată pe gazonul parcului. Am tresărit.

Am dat mâna cu el. Ochii săi erau buni, veseli, comportamentul simplu și umil. Nu ca străbunicul Anastasiei... Când l-am cunoscut prima dată, acolo în taiga, era tăcut mai tot timpul iar ochii săi priveau în gol, trecând prin om.

Ne-am așezat pe banca de lemn:

- Cum de ați ajuns până aici și cum de m-ați găsit?

- Cu ajutorul Anastasiei nu este o problemă așa mare a ajunge la tine și a te găsi.

- Așadar ea a născut... A spus că va naște și a născut. De una singură acolo în taiga și nu în spital. A durut-o probabil. A țipat?

- Și de ce ar fi trebuit s-o doară?

- Cum, de ce? Femeile când nasc suferă, unele chiar și mor în timpul nașterii.

- Durerea însoțește nașterea doar atunci când copilul a fost zămislit în păcat, ca urmare a plăcerilor trupești. Din cauza asta femeia suferă la naștere și are parte de dureri și suferințe continue de-a lungul întregii vieți. În schimb, de zămislirea a fost făcută cu intenții curate, durerea doar amplifică în femeia care naște, sentimentul de bucurie a măreței creații.

- Și durerea unde dispare? Cum poate ea amplifica bucuria?

- Femeia care este brutalizată, ce simte, Vladimir? Desigur durere, dezgust, repulsie. Însă când se dăruie de bună voie, atunci durerea se transforma în alte senzații.

Aceeași diferență este și în cazul nașterii.

- Înseamnă, așadar, că Anastasia a născut fără dureri?

- Bineînțeles că fără dureri. Și chiar ziua și-a ales-o potrivită, însorită, caldă.

- Cum a ales-o? Nașterile, din câte știu eu, sunt neprevăzute.

- Neprevăzute sunt atunci când copilul a fost zămislit la voia întâmplării. Fiecare mamă poate întârzia sau poate grăbi cu câteva zile aducerea pe lume a micuțului.

- Voi nu știți când trebuia să nască? Nu ați vrut s-o ajutați?

- În acea zi noi am simțit. Era o zi minunată. Ne-am pornit spre poiana Anastasiei. Pe marginea poienitei am zărit ursoaica. Boncăluia ursoaica de supărare. Boncăluia și cu laba bătea din toate puterile în pământ. Anastasia stătea întinsă în locul în care mama ei o născu, iar la pieptul ei se zărea un micuț ghemotoc viu. Lupoanca îl linge.

- Ursoaica, de ce boncăluia? De ce era supărată?

- Pentru că Anastasia a chemat lupoanca și nu pe ea.

- Dar putea să meargă singură la ei.

- Fără să fie poftite, animalele, niciodată nu se apropie. Îți poți imagina ce confuzie s-ar crea dacă toate animalele, fără să fie invitate, ar veni la ea când ar dori?

- Sunt foarte curios, cum se descurcă ea acum cu copilașul?

- De ești așa de curios, de ce nu te duci tu însuși la ea să vezi?

- Pentru că ea mi-a spus că nu trebuie să mă apropie de copil până ce nu mă curăț de cine știe ce acolo. Mai întâi ar trebui să vizitez locuri sfinte, dar banii nu-mi ajung pentru astfel de călătorii.

- Nu are importanță ce a spus ea - ilogica - tu ești tatăl copilului. Comportă-te cum crezi de cuviință tu. Ai putea să îi cumperi ceva pelințe, costumașe, hăinuțe, sunători. Ai putea să te ocupi să-l îmbraci normal pe copilaș și să nu-l chinuiți. Altfel o să rămână așa dezbrăcat prin pădure.

- În mine, anume această dorință a încolțit când am auzit de copil. Și chiar așa o să și fac. Cât despre ilogică, dumneavoastră tocmai ați atins un punct sensibil. Probabil de asta și sentimentele mele pentru ea sunt așa de confuze. La început mirare, apoi respect, ca acum să se transforme în ceva cu totul încețoșat, dar în nimic din ceea ce reprezintă dragostea pentru o femeie. Eu mi-amintesc care erau sentimentele care mă încercau când mă îndrăgosteam de câte o femeie. Acum este cu totul altfel. Probabil, ei îi este imposibil să iubească cu o iubire obișnuită. Ceva o împiedică. Poate că o derutează însăși ilogica ei.

- Ilogica Anastasiei, Vladimir, nu este prostie. Ilogica ei aparentă trezește la viață uitatele legi spirituale din abisurile Universului și poate crea chiar altele noi.

Forțele luminoase și cele întunecate se opresc uneori din cauza ilogicii Anastasiei, ca apoi, dintr-odată, să le strălucească tuturor cunoscutul și simplul Adevăr al existenței. Nici măcar noi nu o putem înțelege întotdeauna pe Anastasia cu toate că este nepoțica noastră. Sub ochii noștri a crescut, însă nici măcar așa nu reușim s-o înțelegem întotdeauna și s-o ajutăm cum ar trebui. Din această cauză se și întâmplă ca, deseori, ea să rămână singură cu năzuințele ei. Absolut singură. Cu tine s-a întâlnit, ți s-a deschis toată ție și altora cu ajutorul cărții. Am vrut s-o împiedicăm... Iubirea ei am vrut s-o înăbușim... Absurdă și confuză ni se păru alegerea ei.

- Mie încă mi se mai pare absurdă alegerea ei. Cititorii e asemenea, mă întreabă: „Cine sunteți dumneavoastră? De ce v-a ales Anastasia?” Iar eu nu le pot răspunde. Înțeleg că logic ar fi fost că alături să-i stea vreun învățat sau vreun bărbat de spirit. Un astfel de om ar fi putut și s-o înțeleagă și s-o iubească. Împreună ar fi adus mult mai multe beneficii. Însă mie viața mi se schimbă, mă confrunt cu multe întrebări care, pentru alții mult mai luminați decât mine, deja de mult timp sunt clare și explicabile.

- Regreți acum că viața ți s-a schimbat?

- Nu știu. Încă mă mai chinui să deslușesc. Dar la întrebarea „de ce pe mine m-a ales”, oamenilor nu pot să le răspund. Caut într-una, dar nu găsesc răspuns.

- Spune-mi, Vladimir, cum cauți tu răspunsul?

- Înăuntrul meu încerc să-l vizualizez. Să văd cine sunt eu.

- Poate că în ceva extraordinar ai vrea să-l conturezi? Așa-i?

- Probabil, cred că ceva o fi... Se spune că cei ce se aseamănă, se adună mai devreme sau mai târziu.

- Vladimir, Anastasia ți-a vorbit despre mândrie și despre egoism? Ți-a vorbit despre consecințele acestor păcate?

- Da, mi-a vorbit, mi-a spus că sunt păcate mortale, care îndepărtează omul de Adevăr.

- Ea nu te-a ales pe tine, Vladimir. Nu te-a ales, ci te-a cules. Ca pe unu' care nu-i mai trebuia nimănui, ca pe unu' care și-a trăit traiul... te-a adunat. Abia mai târziu am înțeles noi acest lucru... Te-ai supărat cumva?

- Nu sunt deloc de acord cu dumneavoastră Eu aveam o familie, o soție, o fiică. Afacerile îmi mergeau destul de bine. Să admitem că nu eram splendid dar nici printre codași, pentru a fi adunat ca un vagabond fără casă sau ca ceva inutil, abandonat.

- Între tine și soția ta, în ultimul timp, nu mai era dragoste. Tu aveai viața ta și interesele tale, ea pe ale ei. Doar existența vă mai ținea împreună sau mai degrabă inerția sentimentelor trecute care, cu timpul, s-au stins din ce în ce mai mult. Fiica, de asemeni nu avea nimic de vorbit cu tine. Afacerile tale nu o interesau. Doar ție ți se păreau însemnate, afacerile tale. Pentru că aduceau un avantaj economic. Azi câștig, mâine nimic sau pagube și ruină. Mai erai și bolnav pe deasupra. Puțin a lipsit să nu-ți distrugi complet stomacul. Cu modul tău de viață de neîntrerupt umblat nu mai reușeai să te sustragi efectelor bolii. Totul era terminat. Și nu mai rămânea nimic de făcut pentru tine.

- Dar ce v-a apucat? De ce-i trebuia eu, Anastasiei?

Pentru experimente? Și-a pus ceva în minte cu mine?

- Ea, pur și simplu, te-a îndrăgit, Vladimir. Sincer, din inima, ca pe tot ce o înconjoară. Și era fericită că nu a răpit din lumea voastră un om în stare să mai aducă fericire unei alte femei. Nu a avut grijă de ea, nu s-a pus într-o poziție privilegiată. Era fericită că putea fi ca toate celelalte femei.

- Înseamnă că eu am fost un moft al ei? Ce-și dorea ea? Să aibă un soț așa cum au toate celelalte femei de pe lume?

- Sau unul care să fumeze, să se distreze... la te uita ce mare sacrificiu pentru un simplu moft.

- Iubirea ei este sinceră. Fără pretenții și planificări. Cu acel comportament illogic (așa cum ni s-a părut atât nouă cât și forțelor luminoase și obscure) ea, cu strălucire, a luminat înțeleșuri și sensuri ale iubirii. Nu cu cuvinte, cu dogme sau cu dreptele învățături, ci cu realizări concrete în viața ta. Puterile luminii Creatorului îți vorbesc ție prin iubirea ei. Și nu vorbesc doar pur și simplu, ci demonstrează Adevărul, așa cum nu l-au mai arătat până acum, puterea dragostei într-o femeie, puterea iubirii pure. Cu o clipită înaintea morții, ea poate da o altă viață. Poate ridica Omul iubit, îl poate smulge din ghearele întunericului, ca apoi să-l ridice în infinitatea luminoasă. Îl poate înconjura cu Spațiul iubirii și-i poate da a doua viață, viața fără de sfârșit.

Dragostea ei, Vladimir, îți întoarce dragostea soției tale și respectul fiicei tale. Mii de femei, cu priviri arzătoare de dragoste, vor privi la tine. Vei avea deplina posibilitate de a alege. Și dacă din toată multitudinea de manifestări exterioare ale iubirii, tu vei reuși să o vezi și să o înțelegi pe aceea corectă, atunci ea va fi fericită. Oricum, în oricare din cazuri, tu vei fi bogat și faimos și va fi imposibil ca cineva sau ceva să te poată ruina. Cartea scrisă de tine va zbura în lume și-ți va aduce avantaje, nu numai materiale, ea-ți va da și alte puteri mai mari decât cea fizică materială.

- Cărticica, într-adevăr a început să se vândă bine. Dar, vedeți, cartea am scris-o eu singur chiar dacă alte

persoane consideră că și Anastasia, într-un fel sau altul, m-a ajutat. Dumneavoastră cum considerați, este doar a mea cartea sau am scris-o cu ajutorul ei?

- Tu ai prestat toate activitățile specifice scriitorului. Ai luat hârtia, ai așternut cu tocul pe foaia albă cele deja petrecute. Ai adăugat unele concluzii trase de tine și le-ai reprezentat în limba ta specifică. Ai organizat tipărirea cărții, de asemenea. Activitatea ta nu s-a deosebit cu absolut nimic de meseria de scriitor obișnuit.

- Înseamnă că este doar a mea cartea? Anastasia nu a făcut nimic?

- Adevărat, ea nu a făcut nimic. Tocul pe hârtie nu l-a purtat.

- Dumneavoastră vorbiți de parcă și Anastasia ar fi participat cu ceva. Dacă-i așa, atunci vorbiți mai clar. Ce a făcut ea?

- Anastasia, Vladimir, pentru ca tu să poți scrie, și-a dat viața.

- Uite așa. Acum chiar că devine de neînțeles. De ce? Cum ar putea ea, trăind în pădure, să-și dea viața pentru o carte oarecare? Cine este ea? Ea însăși spunea că este „umană”. Alții o consideră extraterestră, Dumnezeiță. Poți să te pierzi cu totul. Tot ce-mi doresc acum este că măcar în sinea mea să reușesc să lămuresc cât de cât acest aspect.

- Totul este foarte simplu, Vladimir. Omul este unica ființă din Univers care trăiește pe toate nivelurile existențiale în același timp. În existența lor terestră, majoritatea oamenilor văd doar latura vieții materiale, terestre. Dar există și aceia care percep și existența altor niveluri invizibile. Oamenii ce-o numesc pe Anastasia Dumnezeiță, nu păcătuiesc în fața Adevărului. Deosebirea esențială a omului de toate celelalte viețuitoare constă în faptul că omul este înzestrat cu puterea de a crea prezentul și viitorul cu gândurile sale, de a purta pe lume forme și imagini care apoi să se concretizeze în realitate. De strălucirea, de armonia, de viteza și puritatea gândurilor

Omului-Creator depinde și viitorul. Și în acest sens, Anastasia este o Dumnezeiță. Însăși această viteză a gândurilor ei, această strălucire și candoare a imaginilor proiectate de ea, au făcut ca ea să poată sta împotriva tuturor efectelor forțelor întunecate. De una singură. Numai că nu se știe cât timp încă va mai rezista. Tot așteaptă, speră că vor conștientiza oamenii și că o vor ajuta. Că vor înceta să mai creeze întuneric și infern.

- Cine creează întuneric și infern?

- Prezicătorii care cred și care vorbesc de catastrofe, de sfârșitul lumii, ei înșiși plăsmuiesc formele și imaginile sfârșitului lumii. Multe învățături, prevestitoare de sfârșitul întregii umanități, cu gândurile și imaginile create de ei îl apropie. Ei sunt mulți, foarte mulți. Și nu bănuiesc acești oameni, în căutarea pământului făgăduinței, în încercarea de o se salva pe ei înșiși, că îi așteaptă negreșit iadul.

- Însă, acei oameni care vorbesc despre soarta înspăimântătoare, despre catastrofă, crezând în ea, se roagă sincer pentru salvarea Sufletelor lor.

- Nu credința în lumină - ceea ce Dumnezeu este - îi împinge pe ei, ci groaza. Și aceste strășnicii, ei înșiși și le pregătesc. Gândește-te, Vladimir. Încearcă să-ți imaginezi. Vezi, noi acum stăm șezuți pe banca asta. Tu vezi în fața ta o mulțime de oameni. Dintr-odată, o parte din ei încep să se zvârcolească răpuși de dureri strașnice. Ei sunt păcătoșii. Împrejurul nostru, pe jos, sunt împrăștiate o puzderie de cadavre, noi, însă, stăm aici pe bancă neatinși și observăm. Banca se află ca-n rai. Nu ți se rupe, oare, sufletul la contemplarea sfâșietorului tablou dimprejurul tău? Nu-i oare mai bine să mori, să adormi pentru o clipită, să nu mai vezi această scenă sfâșietoare?

- Dar, dacă toți dreptii vor ajunge-n pământul făgăduinței, acolo unde nu se văd cadavre de jur împrejur, tabloul cum va fi?

- Când, din alte colțuri ale lumii ajung la urechile tale veștile de moarte ale rudelor sau celor apropiați, oare nu simți tu tristețea și amărăciunea din Suflet?

- Fiecare, probabil că în astfel de situații, se întristează.

- Atunci cum este posibil să gândești pentru tine Paradisul, conștient fiind că majoritatea tovarășilor tăi, prietenilor și rudelor au murit deja, în timp ce alții continuă să moară în dureri îngrozitoare? Până la ce nivel să se împietrească Sufletul tău, în care abisuri întunecoase să se coboare pentru ca, în timp ce realizează toate astea, să poată să se bucure? În împărăția luminii, astfel de Suflete nu sunt binevenite. Astfel de Suflete sunt aducătoare de obscuritate.

- Dar, marii învățați ai umanității, care au scris și au descris diferite învățături, pentru ce atunci, vorbesc despre sfârșitul lumii și despre strășnicie? Cine sunt ei, atunci? Spre ce conduc ei umanitatea? De ce vorbesc așa?

- Este greu de pătruns finalitatea gândirii lor. Posibil că, adunându-și împrejurul lor mase de oameni, pe baza atracției prezicerilor, realizează o întoarcere în conștiință...

- Întoarcerea o pot făptui doar cele vii la vedere.

- Iar cei ce au fost mai înainte, și-au impus învățăturile lor?

- Și ei ar fi putut pregăti întoarcerea, în speranța că urmașii o vor pune în aplicare și că vor dezvălui Adevărul. Poate că ei așteaptă momentul în care evenimentele vieții vor duce în cea mai mare parte la strâmtori și-i vor ajuta evenimentele să-i întoarcă spre lumină pe cei care merg cu ei și care cred în ei.

- Dacă dumneavoastră știți toate astea, atunci de ce ați rămas acolo în pădure și ați tăcut pentru atâția ani? De ce nu ați încercat mai devreme să le explicați cuiva? Anastasia îmi spuse că viața voastră, din generație în generație, pe decursul a milenii, duce acest mod de viață caracteristic, păstrând Adevărul Primordial.

- În diverse colțuri ale lumii există persoane care se țin departe de modul de viață tehnocratic, conservându-și acele capacități care doar omului îi sunt caracteristice. În diferite timpuri, acestora le-a fost propus să împartă

cunoștințele. Și de fiecare dată, muriră în încercările lor, nereușind să spună esențialul. Formele gând și evocările zămislite de ei erau puternice, însă protivnicii fură de fiecare dată în număr copleșitor.

- Înseamnă că și pe Anastasia o vor nega și o vor strivi?

- Anastasia, într-un mod absolut straniu, a reușit să li se împotrivească. Cel puțin pentru moment reușește să le țină piept. Poate că mulțumită ilogicii ei sau...

Bătrânelul tăcu, gânditor își plimbă bastonul pe pământ, desenând niște semne ciudate.

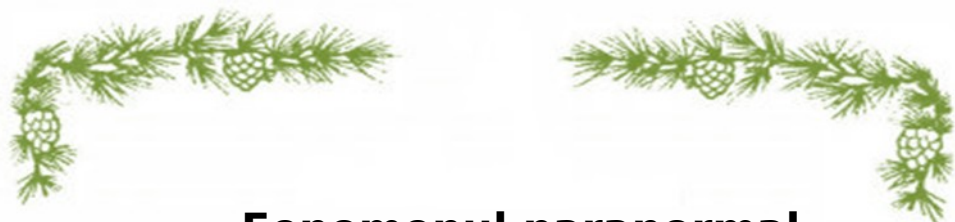
Eu meditam. L-am întrebat:

- De ce atunci, ea insistă neîntrerupt: „Eu sunt umană. Sunt o femeie”, dacă ea este o Dumnezeiță, după cum spuneți dumneavoastră?

- În viața terestră, materializată, ea este doar femeie simplă. Și în pofida modului ei de viața, cu totul neobișnuit, ea, ca toți ceilalți oameni, se poate bucura sau întrista, poate iubi și vrea să fie iubită. Tot ceea ce are ea, este caracteristic oamenilor. Oamenilor în forma lor primordială. Capacitățile ei care par neobișnuite, acum după ce ai aflat despre ceea ce vorbește știința voastră de ele, nu ți se mai par fantastice. Și multor altor capacități ale ei, în aparență extraordinare, le vor fi găsite explicații, iar toate acestea vor demonstra că ea este o persoană normală, o femeie obișnuită. Și doar lovindu-te de o singură apariție ție neclară, deja nu o mai înțelegi. Nu o poate explica știința voastră. Nici măcar tatăl meu nu știe ce este. La voi este catalogată ca „apariție paranormală”. Dar eu te rog, Vladimir, nu identifica o astfel de apariție „anormală” cu Anastasia. Apariția este lângă ea și nu în ea. Încearcă să găsești în tine puterea de a o vedea, de a o simți ca pe o ființă umană obișnuită. Ea se străduiește să fie ca toți ceilalți. Pentru ceva anume, ei îi este absolut necesar să demonstreze că este umană. Îi vine foarte greu însă, întrucât pentru a face asta ar trebui să-și înfrângă principiile și așa ceva nu poate face. Iar aceste principii ale

ei le are fiecare...

- Ce este această apariție pe care nu o explicați și pe care știința nicicum nu poate să o destăinuie?

Fenomenul paranormal

Cînd i-am îngropat pe părinții Anastasiei, ea era micuță de tot. Încă nu mergea și nici nu vorbea. Eu, cu tatăl meu, ajutați de animalele sălbatice, am săpat groapa-n pământ și am așezat pe fundul mormintelor crenguțe de copac. Am pus deasupra corpurile părinților Anastasiei și le-am acoperit cu iarbă, după care am turnat țărâna. Ne-am oprit în tăcere aproape de dâmburile mormintelor. Micuța Anastasia stătea nu departe prin poieniță, privea la o găză care tocmai i se așezase pe mînuță. „Bine măcar că nu este încă în stare să realizeze ce durere a năpăstuit-o”, am gândit noi. Apoi, în liniște, ne-am îndepărtat.

- Cum v-ați îndepărtat? Ați părăsit micuța fetiță neajutorată, singură?

- Nu am părăsit-o, ci am lăsat-o în locul în care o născuse mama ei. Există pe la voi înțelesul de Shambala, de Loc Natal? Din ce în ce mai abstracte devin sensurile acestora în ultimul timp. Loc Natal înseamnă ROD-I-NA²

² ROD-I-NA = expresie complexă care are înțelesul de Patrie, Loc Natal, Spațiu de Iubire. Copilul aici se naște și tot aici își găsește Spațiul de Iubire. Rod=seminție

Mamă. Părinții trebuie să creeze un astfel de Spațiu încă înainte de nașterea copilului. Lumea Bunătății și a Iubirii. Trebuie dat copilului o bucațică din Locul Natal, care, ca și pânțelele mamei, să-i protejeze corpul fizic și Sufletul să i-l mângâie. Să-i dea înțelepciunea lumii și Adevărul să-l ajute să-l asimileze. Dar ce-i dă mama unui copil născut între pereții de ciment? Ce lume i-a pregătit ea copilășului? Iar lumea se va comporta cu el după cum vrea. Lumea va încerca s-o pună sub picior pe micuța ființă umană, să facă din ea un rob, o mică piesă a unui angrenaj. Iar mama lui devine, astfel, un observator, din moment ce nu a pregătit pentru micuțul ei Spațiul de Iubire.

Înțelegi, Vladimir, cu mama Anastasiei, cât și cu oricare altă ființă care a trăit ca ea, Natura care o înconjoară, micile și marile fiare, se comportau ca și cu o prietenă, o înțeleaptă și bună Dumnezeuiță, creatoare a unei Lumi de Iubire împrejurul ei. Părinții Anastasiei erau oameni buni și veseli, se iubeau foarte mult unul pe celălalt, iubeau pământul, iar Spațiul dimprejurul lor le răspundea cu Iubire, în Spațiul acestei Iubiri se născu și-i deveni centru micuța Anastasia. Multe dintre fiarele pădurii nu ating noul născut. Pisica poate să alăpteze un cățeluș și viceversa. Multe fiare sălbatice sunt în stare să hrănească și să poarte de grijă unui copil uman. Însă aceste fiare au devenit sălbatice pentru voi. Pentru mama și tatăl Anastasiei, aceste animale au rămas ceea ce erau menite să fie pentru om. Se comportau cu totul diferit cu ei. Mama Anastasiei a născut-o în poiană, iar multe din aceste fiare au asistat la ceea ce s-a petrecut. Ele au văzut cum adorata lor femeie-Om devine mamă, cum naște încă o ființă umană. În timp ce observau nașterea, sentimentele lor pentru Omul-prieten și iubirea pentru el se împleti cu instinctul lor matern, dând naștere unor noi sentimente nobile și luminoase. Totul, absolut tot spațiul înconjurător, de la minuscula găză și firisor de iarbă până la uriașele animale, este gata, fără să clipească, să-și dea viața pentru această micuță ființă. Și absolut nimic nu o poate deranja pe micuța ființă în acest

Spațiu Natal, creat și dăruit ei de mamă. Totul o va legăna și mângâia pe micuța ființă.

Micuța poiană, pentru Anastasia, este la fel ca pântecul matern. Micuța poiană este Spațiul ei de viață. Atotputernic și bun. Și nemijlocit legat cu un fir neartificial de Univers. De toate creațiile Mărețului Creator.

Mica poiană este Spațiul de trai. De la mama ei o are și de la tata. Și de la Primul și Unicul Tată. Noi nu am fi putut să îl înlocuim. Și din acest motiv, imediat după ce i-am îngropat pe părinții Anastasiei, am plecat. La trei zile, pe drum spre poiana, am simțit o tensiune în văzduh și am auzit urlatul lupilor... ca, odată ajunși, să vedem...

Micuța Anastasia, în tăcere, stătea pe dâmbul mormântului. Avea un obrăjor tot mâzgălit cu pământ. Am înțeles imediat ca a dormit pe mormânt. Din ochișori i se prelingeau lacrimi care apoi cădeau pe mormânt. Plângea în tăcere, doar ofta din când în când. Și continua să mângâie cu mânuțele dâmbul mormântului.

Neștiind încă să vorbească, Anastasia rosti primele sale cuvinte către acest mormânt. Noi le-am auzit. La început, ea gânguri pe silabe: „Ma-ma”, „Ta-ta”. Le repeta de câteva ori. Apoi pronunța cuvinte mai complicate: „Ma-micuța”. „Ta-ti-cuțu”, „Mă-mi-cuța”, „Tă-ti-cuțu”, „Anastasia” ... „De acum o să fiu fără voi. Da? Doar cu bunicii voi sta? Da?”

Tatăl meu înțelese primul: micuța Anastasia, chiar pe când noi îngropam părinții ei, stând în poienița și privind la găzele ei, pătrunse toată profunzimea durerii care o năpăstui. Ea, prin puterea voinței, nu-și arată sentimentele, pentru ca noi să nu ne îngrijorăm. Prin laptele matern, ea primi înțelepciunea și puterea Adevărilor Primordiale.

Mama Anastasiei știa cum se face asta și folosi această metodă din plin. O folosi din plin...

Înțelegând că Anastasia nu vroia ca noi s-o vedem plânsă, am rămas departe de poiană, nu ne-am apropiat de mormânt, dar nici nu ne-am putut mișca din loc. Așa că am rămas locului, cercetând la cele ce se petreceau.

Micuța Anastasia, cățărându-se cu mânuțele pe vârful mormântului, încercă să se ridice pe piciorușe. Nu reuși din prima, dar până la urmă se ridică pe piciorușele ei. Se ridică, legănându-se, desfăcu mânuțele lateral și în cele din urmă, făcu primul său pas incert spre poiană, apoi un altul... îndepărtându-se de mormântul părinților. Micuțele picioare i se împleticiră în iarbă, iar trupușorul, pierzându-și echilibrul, era cât pe ce să cadă la pământ. Însă căzătura... căzătura aceea... fu atât de neobișnuită.

În momentul căderii, se ivi subit o lumină albăstrie care se revărsă peste poiană și care schimbă gravitația Pământului pe acea porțiune. O langoare plăcută, binecuvântată ne cuprinse și pe noi. Trupușorul Anastasiei nu căzu, ci încet și lin se lăsă spre pământ. Când, din nou, se ridică pe piciorușele ei, lumina albăstrie dispăru iar gravitația reveni ca mai înainte.

Anastasia, pășind precaută, se opri, apoi se apropie de o crenguță de pe marginea poieniței și o ridică. Noi, pe loc, am înțeles ca Anastasia tocmai se hotărâse să facă curățenie în poiană, așa cum făcea mama ei. Cu totul micuța, fetița purta crenguța uscată spre marginea poieniței. Dar iarăși își pierdu echilibrul și cât pe ce să cadă, îi scăpă crenguța din mână. În timp ce-și pierdea echilibrul, din nou își făcu apariția lumina albăstrie, modificând gravitația, făcând crenguță să plutească spre o grămăjoara de crenguțe uscate de pe marginea poieniței.

Anastasia, ridicându-se, căută cu privirea crenguța, dar nu o mai văzu. Apoi, făcându-și puțin echilibru cu mânuțele depărtate de corp, încet se apropie de o altă crenguță. Nu apucă să se aplece bine peste ea, că crenguța se ridică de parcă ar fi purtat-o vântul, ca apoi să fie purtată la un loc cu celelalte crengi uscate pe marginea poienii. Numai că, un vânt așa puternic care să poată lua creangă în zbor, nu se simțea în poiană. Cineva invizibil îi îndeplini dorința micuței Anastasia. Însă ea-și dorea să facă asta de una singură, așa cum o făcea mama ei. Și probabil pentru a protesta împotriva ajutorului invizibil, ridică o

mănuță în sus, agitând-o ușor.

Noi am privit în sus și l-am văzut. Deasupra poieniței plutea, pulsând și luminând cu o lumină albăstrie, un nouraș globular nu prea mare. O mulțime de fulgere de foc, efectiv ca niște descărcări electrice multicolore explodau în interiorul norului transparent. Semăna foarte mult cu un fulger globular. Însă acesta era inteligent!

Nu era clar din ce provenea inteligența sa și pentru ce apărui acolo.

- Ce v-a făcut să credeți că ar avea vreo putere?

- Tatăl meu a observat primul. În ciuda zilei senine și cu soare strălucitor, frunzele copacilor și petalele florilor s-au orientat spre el. În lumina sa albăstrie se percepea mai multă forță decât în razele soarelui. Și gravitația Pământului o schimbase în momentul în care Anastasia a căzut, doar în acea zonă și cu mare precizie. O schimbă atât de precis încât trupușorul Anastasiei coborî lin fără, însă, a se ridica de la suprafața Pământului.

Anastasia, pentru o bună bucată de timp, adună crenguțe. Când grăpiș, când mergând încetisor, cutreieră toată poiana până ce reuși să facă curat de una singură. Globul de foc pulsabil se agită deasupra micuței fete, însă nu o mai ajută să adune crenguțele. Puternicul glob de foc înțelese gestul mănuței copilei și i se supuse.

Se lărgea și dispărea în Spațiu, ca apoi să se comprime și să dea naștere fulgerelor dinăuntrul său, asemănătoare unor descărcări de energie ivite din neant și care în neant dispăreau, greu de spus din ce se alimenta, globul se precipită îngrijorat parcă... să dispară mai apoi în Spațiul Universal cu o viteză inimaginabilă.

Sosi timpul în care, de obicei Anastasia trebuia să doarmă. Noi nu constrângem niciodată copiii să doarmă, legănându-i până li se învârt ochii. În acest moment, mama Anastasiei se întindea simplu la marginea poieniței, în același loc de fiecare dată și ca și cum ar fi adormit îi făcea de pildă. Micuța Anastasia se îndrepta grăpiș către ea și ghemuindu-se lângă corpul ei cald, adormea împăcată.

Și de data asta, Anastasia a mers în același loc, unde de obicei dormea cu mama ei la amiază. S-a ridicat în picioare și a privit la locul în care de fiecare dată dormea cu mămicuța, dar de data asta mama nu era acolo. Nu știu la ce se gândea în acel moment Anastasia, doar că, din nou, pe micuțul obrăjor i se ivi, prelingându-se sclipitoare în lumina razelor de soare, o lăcrimuță. Și ca la un semn, pulsând neuniform deosupra poienii, își făcu apariția din nou lumina albăstrie. Anastasia își își căpșorul în sus, zări norul luminos și pulsatil, se întinse pe iarbă și privi neîntrerupt la el. Norul înțepenii sub privirile ei. Ea-l privi câteva minute fără să clipească, apoi își întinse mânuțele spre el, ca atunci când chema la ea vreun animal sălbatic. În același moment, globul de foc se iluminează într-o multitudine de puternice descărcări care își îndreptau tentaculele fulgerătoare spre periferia globului și... ca la semnal, o micuță cometă de foc se desprinse și se îndreptă către minusculele mânuțe. Dădu impresia de a fi în măsură să îndepărteze orice din coala ei. Într-o clipită se apropie de fața Anastasiei, pulsă și cu forța-i orbitoare îi uscă lacrima de pe obrăjor. Imediat după asta, se stinseră toate fulgerele, micuțul glob deveni albăstriu și ușor luminos în mânuțele micuței copile șezute în iarbă.

Anastasia îl ținu o vreme în brațe, îl privi și-l mângâie, apoi se ridică, înălță globul albăstriu și cu grijă pășind, îl duse și-l așază pe locul unde dormea cu mama ei. Îl mângâie din nou.

Globul stătea la fel ca mama Anastasiei și adormi cum făcea ea. Anastasia i se așază alături și adormi imediat. Dormea pe iarbă ghemuită pe o parte, în timp ce globul bași lua zborul, dispărând instantaneu în înaltul cerului, ba se răspândea deasupra poienii învăluind-o, protejând-o. Câteva secunde după aceea se comprimă, transformându-se într-un micuț glob pulsatil, se arată lângă Anastasia care dormea în iarbă și-i mângâie părul. O mângâie într-un fel ciudat, neobișnuit... Cu fulgerele sale subțiri, orbitoare și contorsionate, el îi luă fiecare fir de păr în parte, îl ridică și-l

mângâie.

În zilele ce-au urmat, trecând pe la Anastasia, prin poiana, l-am mai văzut de câteva ori și am înțeles ca pentru. Anastasia el era ceva firesc ca soarele, luna, copacii și animalele care o înconjurau. Ca și cu toate celelalte care o înconjurau și cu el vorbea, însă îl deosebea de toate celelalte. La prima vedere nu se observa nici-o diferență. Plutea în aer senzația că Anastasia cu el s-ar fi purtat cu puțin mai mult respect decât cu toate celelalte, uneori făcea mici capricii. Cu nimeni nu îndrăznea să facă mofturi dar cu el, din cine știe ce motiv, își permitea câte un mic moftuleț. El reacționa la starea ei de spirit și-i făcea toate plăcurile.

În ziua în care Anastasia a împlinit patru anișori, de ziua ei de naștere, la răsăritul soarelui, noi ne aflăm deja la marginea poieniței și așteptam ca ea să se trezească. Țineam foarte mult să o observăm cum se bucura de o nouă minunată zi de primăvară.

Globul și-a făcut apariția o clipită înainte ca ea să se trezească. Cu delicatețe s-a iluminat în culoarea-i albăstrie ca apoi să se răspândească sau să se desfășoare în spațiul de deasupra poieniței. Iar noi am fost martorii unui tablou natural viu, încântător și minunat.

Toată poiana a trăit o încântătoare metamorfoză; copacii dimprejur, iarba, insectele... Acele Cedrilor s-au iluminat multicolor. Veverițele, țopăind din creangă în creangă, au lăsat în urma lor un curcubeu colorat care s-a mistuit și s-a topit imperceptibil. Cu o luminiță palidă verzuie s-a iluminat iarba. Din ce în ce mai strălucitor și multicolor, un minunat covorul viu și curgător, format de mulțimea de gâze foșnitoare prin iarbă, își schimba neîntrerupt captivantul și incredibilul său desen. Anastasia s-a trezit, și-a deschis ochisorii și văzând încântătorul peisaj viu – acea adevărată minune – a tresărit la contemplarea celor dimprejur.

A zâmbit așa cum făcea în fiecă dimineața. Reacționând la zâmbetul ei, mediul înconjurător a devenit

mai strălucitor iar agitația crescuse. Anastasia, cu grijă, s-a lăsat în genunchi și cu atenție a privit în iarbă la mulțimea de licurici multicolori. Când și-a înălțat capul în sus, pe fața ei se citea o expresie concentrată și puțin alarmată. A privit sus și în ciuda faptului că sus nu se zărea absolut nimic, și-a întins către cer mânuțele-i. Pentru o clipită, aerul nemișcat se agita iar în mâinile ei se ivi globul albastru. Și l-a apropiat de față, l-a așezat apoi în iarbă și l-a mângâiat cu blândețe. Iar noi am auzit dialogul dintre ei doi. Vorbi doar Anastasia, însă plutea în aer senzația evidentă că globul înțelegea cuvintele ei și fără glas se străduia să-i răspundă. Anastasia i-a vorbit cu gingășie și cu iz de nostalgie:

- Tu ești bun. Tu ești foarte bun. Ai vrut să mă bucuri cu toate aceste frumuseți. Ți mulțumesc, însă întoarce, te rog, întoarce totul cum era înainte. Și nu le mai schimba niciodată.

Globul albastriu a pulsă, s-a ridicat ușor deasupra pământului iar fulgerele dinlăuntrul său au izbucnit într-o strălucire orbitoare, însă strălucitorul tablou nu se risipi încă. Anastasia îl privi cu mare atenție și-i vorbi din nou:

- Fiecare gănganie, fiecare insectă, fiecare furnicuță are o mamă. Toți au mame. Mamele îi iubesc pe copiii lor așa cum s-au născut ei, indiferent de câte picioare au sau de câte culori acoperă corpurile lor. Tu, însă, ai schimbat totul. Cum își vor mai recunoaște acum mamele copiii? Întoarce totul așa cum era, te rog.

Globul a sclipit imperceptibil, în poiană totul și-a reluat înfățișarea dintotdeauna. S-a coborât din nou la piciorușele Anastasiei, ea-l mângâie și-i mulțumi: „Ți mulțumesc!” Pe urmă, în tăcere, a privit la glob și când a vorbit din nou, am rămas uimiți de vorbele ei. A spus:

- Nu mai veni niciodată la mine. Mi-e bine în prezența ta. Tu întotdeauna te străduiești să faci doar bine tuturor, să-i ajuți te trudești. Dar, la mine nu mai veni. Eu am înțeles: tu ai o poiană mare toată pentru tine. Însă tu gândești foarte iute... atât de iute încât eu nu reușesc să înțeleg imediat. Doar după un timp pricep câte ceva. Tu te

miști mai repede decât toți ceilalți. Cu mult mai iute ești chiar și decât vântul și păsările. Tu, foarte bine și foarte repede faci totul, eu am înțeles; asta pentru a putea reuși să faci totul cât mai bine în poiana ta cea mare. Dar când tu ești cu mine înseamnă că nu ești acolo în poiana ta. Înseamnă că în timp ce stai aici cu mine, dincolo nu este nimeni care să facă lucruri bune. Pleacă. Tu trebuie să te ocupi de poiană cea mare.

Globul albăstriu se comprimă până ce deveni un ghemotoc mic și își luă avântul spre înălțimi. Fremătă în Spațiu, sclipi mai intens decât de obicei și din nou, se lansă sub forma unei comete asupra Anastasiei, se opri lângă căpșorul ei, cu multitudinea de luminițe tremurătoare se apucă de părul Anastasiei și-i mângâie fiecare fir în parte până la capăt.

- De ce zăbovești? Grăbește-te spre cei care te așteaptă, șopti Anastasia. Eu, aici, o să fac totul cum se cuvine de una singură și o să mă simt fericită știind că și în poiana ta cea mare toate sunt bune. Eu o să te simt. Iar tu, din când în când, adu-ți aminte de mine... doar din când în când...

Nu liniștit ca de obicei, globul albastru își luă zborul spre înaltul cerului, decolă de lângă Anastasia smuncindu-se repetat și neuniform, ca apoi să se topească în spațiu. Dar lăasă ceva invizibil împrejurul ei. Din acea zi, cu fiecare ocazie cu care Anastasiei i se întâmpla ceva rău sau ceva nedorit, spațiul înconjurător încremenește pur și simplu paralizat. Același lucru ți s-a întâmplat și ție când ai fost mânat de acel impuls sălbatic contrar voinței ei. Ea, doar ridicând mâinile în sus, oprește această apariție, când reușește. Ca din totdeauna Anastasia vrea să facă totul doar de una singură.

Noi i-am pus o întrebare micuței Anastasia: „Ce a coborât peste poieniță, acel ceva strălucitor; tu cum l-ai numit?” Ea nu a stat mult pe gânduri:

- Pe el pot să-l numesc „Cel bun”, bunicuțule.

Bunicul Anastasiei încetă să mai vorbească însă eu,

dorindu-mi să mai aud cum trăia micuța Anastasia în pădure, l-am întrebat:

- Ce a mai făcut după aceea? Cum a trăit mai departe?

- A trăit. Uite așa, a răspuns bătrânul. A crescut ca toți ceilalți. Noi i-am propus să se ocupe de grădinari. La vârsta de șase anișori, ea putea deja să vadă oameni de la distanță, să-i simtă și să-i ajute. Deveni pasionată de grădinari. Acum consideră că fenomenul grădinarilor este o corabie care poartă spre conștientizarea esenței existenței terestre. Și iată că, neobosită, îi luminează cu micuța ei Rază de douăzeci de ani. A încălzit culturile de pe micile parcele. A lecut oamenii de boli. A făcut tot ce i-a stat în puteri, fără să fie invazivă, a lămurit oamenii cum trebuie să se comporte cu culturile și i-a reușit de minune. Și nu numai asta. A mai urmărit și multe alte aspecte din viața oamenilor. În ceea ce te privește, ți-a corijat destinul. Printre altele a zămislit gândul: „Traversarea omenirii dincolo de era forțelor obscure”.

- Dar este posibil ca ea să reușească? am întrebat a eu.

- Vladimir, Anastasia cunoaște puterea minții Omului-Creator și pur și simplu s-a împotrivit ca acest aspect să fie dezvăluit. Înseamnă că sălășluiește în ea o astfel de putere. Acum, ea nu va lepăda această cale, nu o va părăsi niciodată. Este tenace. Îi seamănă tatălui ei.

- Așadar, înseamnă că ea deja procedează. Gândurile-i creative se străduiește să le pună în act, iar noi stăm aici și sporovăim despre spiritualitate. Ca niște copii mici, ne mânjim doar de muci. Unii chiar m-au întrebat: „Există Anastasia sau ai născocit tu totul?”

- Oamenii nu pot întreba așa ceva. Oamenii, pe Anastasia o simt imediat, doar atingând cartea. Ea este în carte. Astfel de întrebări pot pune doar oamenii iluzorii și nu oamenii autentici.

Oamenii iluzorii

- Dar eu vorbesc despre oamenii autentici, uitate, ca cele două fete. Vedeți? am spus eu arătând în direcția celor două fete care se aflau la cinci-șase metri de bancă pe care stăteam.

Bătrânul, cu atenție, le observă și spuse:

- Cred că una din ele, aceea care fumează, nu este autentică.

- Cum așa - nu este autentică? Acum mă duc la ea și cu o vârguță o să-i fac s-o usture fundul - o să auziți înjurături și țipete mai autentice decât vă imaginați.

- Înțelegeți, Vladimir, ceea ce vezi tu în fața ta este doar o înfățișare. Proiecția creată de postulatele lumii

tehnocratice. Uite, privește cu atenție. Fata este încălțată cu pantofi incomozi, cu tocuri înalte. De asta o și strâng puțin. Ea se încalță cu astfel de încălțări fiindcă altcineva dictează ce fel de pantofi trebuie ea să poarte. Are pe ea o fustiță scurtă dintr-un material care aduce a piele, dar nu este piele, acest material este vătămător corpului, însă ea a îmbrăcat-o, supunându-se unui dictat, dictat căruia îi place o astfel de înfățișare. Uită-te la ea cât de strident este machiată și cât este de încrezută. În aparență este independentă. Dar numai în aparență. Nimic din înfățișarea ei exterioară nu-i este propriu, nu este autentică. Conduasă de gânduri străine și de forme-imagini, „a blocat” în ea partea cea veritabilă, lăsând la vedere proiecția iluzorie, lipsită de Suflet, ascunzând îndărătul ei un Suflet viu. Sufletul ei este prizonierul acestei înfățișări.

- Multe se pot spune despre Suflet, despre înfățișarea prizonierat sau despre dictatură. O fi așa sau nu, greu de deslușit.

- Sunt bătrân de-acum, nu mai pot să țin pasul cu viteza ta de gândire. Nu pot eu să mă fac înțeleș și să fiu convingător ca Anastasia, oftă bătrânul și adăugă:

- Pot să-ncerc să-ți demonstrez?

- Ce să-mi demonstrezi?

- Acum o să-ncerc, chiar dacă pentru scurt timp, să înăbuș această întruchipare iluzorie, această proiecție lipsită de viață și să eliberez Sufletul fetei. Tu observă cu atenție.

- Încercați.

Fata cu țigara în gură îi rosti ceva fățarnic și grăbit prieteniei sale. Bătrânul, cu atenție și insistență, privi la ele, iar când fata își dezlipi privirea de prietena ei și o îndreptă către unul din trecători, ochii bătrânului o urmăriră. Se ridică la iuțeală, cu un gest mă invită să-l urmez și se îndreptă spre fete. Eu l-am urmat. La vreo jumătate de metru de ele se opri și o fixă pe cea care fuma. Aceasta întoarse capul spre bătrân, îi suflă fumul de țigară în față și-i aruncă iritată:

- Ce vrei moșule? Cerșești, sau ce vrei de la mine? Bătrânul lăsa să treacă puțin timp, probabil pentru a-și reveni în fire de la fumul care-i învăluia fața și grăi cu ton calm și blând:

- Fetiță, apucă țigara cu mâna dreaptă. Trebuie să te străduiești s-o ții cu mâna dreaptă.

Fata, docilă, apuca țigara cu mâna dreaptă. Dar nu asta fu esențialul: Chipul ei, dintr-odată, se schimbă complet. Îi dispăru acel zâmbet arogant. În genere, se transformă toată: chipul îi era altul, de asemenea, ținuta îi deveni mai sobră. Și cu un ton total diferit, pronunță:

- O să mă străduiesc, bunicule.

- Trebuie să naști, fata mea.

- Mie o să-mi vină greu singură.

- El se va întoarce la tine. Tu mergi și ai grijă de mâna ta, de copilașul tău îngrijește-te și el se va întoarce. Mergi, fetița mea, trebui să te grăbești.

- Acuma plec.

Fata făcu câțiva pași după care se opri și cu calm, nu iritată ca mai înainte, i se adresă prietenei sale grăbită:

- Hai cu mine Tanicica. Și plecară.

- Ia te uită! Ați putea să educați așa orice femeie - am spus eu după ce ne-am așezat iarăși pe bancă.

- Fantastic! Ca o superhipnoză! Mistic!

- Asta nu este hipnoză, Vladimir, nici misticism. Este doar un comportament concentrat față de un alt om. Direct cu omul și nu cu proiecția amăgitoare și obscurată a unui om autentic. Iar omul imediat răspunde, își face forță atunci când cineva i se adresează lui și nu imaginii iluzorii care-l acoperă.

- Dar cum ați reușit dumneavoastră să vedeți omul ascuns în dosul imaginii?

- Totul este foarte simplu. Te asigur. Eu am cercetat-o puțin. Fata ținea țigara în mâna stânga. În geantă, când căuta câte ceva, tot de mâna stângă se ajuta. Înseamnă că este stângace. Când un copil ține lingura cu mâna stângă sau face cine știe ce altceva, părinții se chinuie să-i explice

că trebuie să facă toate astea cu mâna dreaptă. Cu părinții ea stătea bine. Eu am înțeles asta când ea și-a îndreptat privirea spre o femeie și un bărbat cu o fetița de mână care erau în trecere prin parc. Și i-am rostit o frază pe care cu siguranță că i-ar fi putut-o spune părinții în copilărie. Când era mică, când i se putea vorbi nemijlocit, pe când încă nu era acoperită de acea imagine falsă. Acea fată este un om autentic și a reacționat imediat.

- Ați mai vorbit despre un copil, despre o naștere, la cine vă refereați?

- Ea este gravidă. Deja mai mult de o lună. O imagine falsă, viitorului copil nu-i va fi de trebuință. Iar fata om și-l dorește foarte mult pe acest copil. Iată și pentru ce se bat ele. Acum fata va învinge.

De ce nimeni nu-L vede pe Dumnezeu?

Pe când eram în taiga, Anastasia îmi vorbi că pe Dumnezeu nu-L vede nimeni, deoarece gândurile Sale se desfășoară cu mare viteză și sunt de mare densitate. Și eu gândesc... de ce nu vrea El să încetinească puțin gândirea ca oamenii să-L poată vedea?

Bătrânelul ridică bastonul și-mi indică în direcția unui trecător pe bicicletă:

- Uite, Vladimir. Se rotește roata bicicletei, ea este

compusă din spițe dar tu nu le vezi. Ele există, tu știi asta, dar viteza cu care se învâрте roata nu-ți permite să le vezi. Sau altfel spus: „Viteza de gândire și capacitatea ta vizuală nu-ți dau posibilitatea să le vezi. Dacă biciclistul încetinește, tu vei vedea spițele rarefiindu-se. Dacă se oprește, tu le vei vedea clar, dar biciclistul va cădea. El nu mai poate să-și atingă scopul, încetând mișcarea. Și toate astea pentru ce? Pentru ca tu să vezi ce sunt spițele? Cu ce te alegi tu din asta? Ce se schimbă în tine? Împrejurul tău?

Tu vei fi cert convins de existența lor. Nimic altceva. Biciclistul se poate ridica și continua cursa, însă ceilalți, la fel își vor dori să vadă și din cauza asta el se va tot opri și va cădea în continuu. Toate astea la ce bun?

- Ca măcar odată să-l vadă.

- Și ce o să vezi tu? Odată căzut la pământ, un biciclist nu mai este un biciclist, nu-i așa? Iar tu va trebui să-ți imaginezi cum ar trebui să fie el pentru a fi un biciclist.

Dumnezeu, dacă ar trebui să-și schimbe viteza de gândire, nu ar mai fi Dumnezeu. Nu ar fi mai bine ca tu să-ți accelerezi gândirea? Când tu discuți cu o persoană care înțelege în mod încetinit ceea ce i se vorbește, oare acest lucru nu te deranjează? Oare, nu este chinuitor să-ți încetinești gândirea pentru a-l putea asculta?

- Da, este adevărat, dacă îți încetinești viteza de gândire la nivelul unui prost, atunci vei deveni tu însuși un prost.

- Uite la fel, Dumnezeu, ca noi să-L putem vedea, ar trebui să-și coboare nivelul Său de gândire la al nostru devenind, astfel, ca noi. Însă Dumnezeu, când face așa ceva, îi trimite pe Fii Săi. Mulțimea, contemplându-i, vorbește: „Tu nu ești Dumnezeu, nici Fiul lui Dumnezeu, ești doar un impostor. Ori faci un miracol ori pe cruce vei fi răstignit”

- Și de ce nu ar trebui Fiul lui Dumnezeu să facă minuni?... S-o facă cel puțin pentru a-i convinge pe cei care nu cred, salvându-se în acest fel de la răstignirea pe cruce.

- Minunile nu-i vor convinge niciodată pe

necredincioși, îi vor momi doar. Iar minunile creației le vor arde pe rug și vor striga: „Să ardem născocirile forțelor întunecate!” Și nu puține sunt minunile lăsate de Dumnezeu, privește în jur. Soarele răsare, luna iese noaptea, gâza din iarbă, tot o minune este, copacii...

Uite, noi stăm sub un copac... Cine ar putea vreodată să inventeze vreun mecanism atât de perfect ca acest copac? *Acestea* sunt granulele gândurilor Sale. Materializate, vii, așternute la picioarele noastre, zburătoare deasupra noastră în ceruri, cântând pentru noi, cu razele lor încălzindu-ne corpurile. Ele sunt El, sunt împrejurul nostru, ele sunt doar pentru noi. Și sunt mulți cei în stare să le vadă, să le simtă chiar, să fie conștienți de existența lor? Și lasă, măcar de nu le desăvârșesc, să le folosească fără să le schimbe, fără să le distrugă, minunatele creații ale vieții. Și cât îi privește pe Fii Săi, ei au doar o singură menire – cu cuvintele lor să, ridice conștiința umanității, să-și frâneze viteza lor de gândire și să meargă în întâmpinarea unor sorți necunoscute.

- Iată ce susținea Anastasia cu convingere: doar graiul nu este de ajuns pentru a ridica conștiința umanității la un nivel semnificativ. Și eu gândesc de asemenea: umanitatea, o droaie de vorbe a rostit, doar că înțelesul care a fost? Nenorocirile ne-au năpădit din toate părțile, suntem acoperiți de ele, iar pe Pământ există toate probabilitățile să se producă o catastrofă.

- Este adevărat. Când vorbă nu vine din Suflet, când sunt rupte firisoarele care leagă invizibil de Suflet, vorbele sunt pustii, fără încărcătură, improprii. În nepoțică, în Nastenka, darul capacităților ei nu se concentrează doar în fiecare cuvânt în parte, ci fiecare literă separată poate crea imagini. În ziua de azi, învățătorii de pe Pământ, Fii Săi care sunt încarnați acum, află despre o putere care ține Duhul umanității în ignoranță.

- Dar ce legătură au Fiii, învățătorii? Capacitățile sunt doar ale ei.

- Ea le va dăruia tuturor, deja o face. Uite tu, oare cum

de-ai putut să scrii cartea, cititorii cum de-au putut să ceară versuri peste omenire și cum de cântece noi s-au auzit? Tu ai auzit noile cântece?

- Da, le-am auzit.

- Și uite că astfel și învățătorilor spirituali totul li se va amplifica de multe ori, numai ce vor intra în contact cu cântecul. Și acolo unde tu vezi doar cuvinte, ei vor reuși să vadă imagini vii, iar puterile lor se vor înzeca.

- Ei vor simți, dar eu? Eu chiar așa de nesimțitor sunt? Atunci de ce ea mi s-a adresat mie și nu lor?

- Tu, abia reușești să povestești ceea ce Anastasia ți-a vorbit, dar nu se află în tine nimic din ce poate dăruia ea. Pe foaia albă, o curată scrisoare se așterne. Dar și în tine gândurile vor fi din ce în ce mai iuți.

- Bine, fie ca să devină și în mintea mea mai rapide gândurile ca să nu rămân în urma celorlalți. Îndeobște, s-ar părea că dumneavoastră vorbiți adevărul. Iată, de exemplu, în Rusia trăiește un mentor al unei congregații spirituale, membrii acesteia îl socotesc învățătorul lor; el într-o zi le-a spus: „Citiți cântecul despre Anastasia; o să vă trezească.” Și mulți dintre discipolii lui au cumpărat cântecul.

- Înseamnă că el a înțeles, a simțit – uite de ce a ajutat-o pe Anastasia și te-a ajutat și pe tine. Însă tu nici măcar mulțumesc nu i-ai spus pentru ajutorul pe care ți l-a dat?

- Nici măcar nu l-am întâlnit.

- Mulțumesc se poate spune și cu ajutorul Sufletului.

- Fără sunet, cum așa? Cine o să audă?

- Cei care cu Sufletul aud, vor auzi.

- Dar aici mai este există o nuanță de luat în considerație. Despre carte el a vorbit de bine, de Anastasia la fel, însă despre mine a afirmat că nu sunt un bărbat autentic... „Nu a avut parte Anastasia să întâlnească un bărbat adevărat.” a spus el. Am auzit asta la televizor, iar mai târziu am citit și în ziar spusele lui.

- Tu, despre tine ce gândești: ești desăvârșit?

- Nu... desăvârșit nu m-am considerat niciodată...

- Atunci este inutil să te simți jignit. Tu străduiește-te să te desăvârșești. Nepotelul meu o să te ajute. În înălțimi o să te poată ridica... acei care cu iubire știu să ridice... Puțini sunt cei care pot măcar să conceapă așa ceva. Le-ar fi necesară o viteză de gândire creatoare neasemuit de mare.

- Gândirea dumneavoastră cât de iute este? Nu vă vine greu să vorbiți cu unul ca mine?

- Gândirea oamenilor care trăiesc în felul în care trăim noi este inimaginabil cu mult mai rapidă decât a celor din lumea tehnocratică. *Gândirea* noastră nu este încetinită de acțiuni ca acelea de a găsi bani pentru haine, pentru hrană sau pentru multe altele. Însă mie nu-mi vine greu să vorbesc cu tine mulțumită iubirii ce-i port nepoțelei mele. Ea își dorea atât de mult... Și eu sunt fericit să fac cât de puțin pentru ea.

- Dar Anastasia cu ce viteză gândește? La fel de repede ca dumneavoastră sau tatăl dumneavoastră?

- Anastasia are o gândire cu mult mai rapidă decât ale noastre.

- Cu cât mai rapidă? În ce proporție? Ca de exemplu pentru ceea ce născocеște ea cu mintea în zece minute vouă cât vă este necesar?

- Pentru a zămisli gânduri pe care ea le realizează în secunde, nouă ne sunt necesare luni de zile. Chiar asta este pricina pentru care nu o putem vedea ca pe o persoană logică. Din cauza asta ea este, mai tot timpul, singură. Pentru asta, niciodată nu o putem ajuta substanțial – pentru că nu înțelegem niciodată logica acțiunilor sale. Tatăl meu a încetat chiar să mai și vorbească: încearcă să atingă viteza ei de gândire pentru a o ajuta. Mă pune și pe mine s-o fac. Dar eu nici măcar nu încerc. El crede că-mi este lene, însă eu o iubesc foarte mult pe nepoțica mea și cred în ea pur și simplu, cred că ea face corect tot ceea ce face și cu mare plăcere îndeplinesc orice îmi cere ea. Uite, am venit la tine.

- Dar, cum de Anastasia a reușit să vorbească cu mine timp de trei zile?

- Și noi ne-am frământat pentru mult timp să înțelegem cum, numai că doar prin inteligență nu se poate înțelege așa ceva. Și nu de prea mult timp, în sfârșit, am înțeles. Conversând cu tine, ea nu și-a încetinit gândirea, ci dimpotrivă, și-a accelerat-o. A accelerat-o și a transformat-o în imagini. Acum ele, ca programele calculatoarelor, se vor deschide ție și celor care vor citi cărticica. Mințile oamenilor care se deschid și se accelerează în salturi îi apropie de Dumnezeu. Când noi am priceput asta, am tras concluzia că, gândind așa, ea a creat o nouă Lege în Univers. Și acum ne este clar: ea, pur și simplu, a folosit puterile nevăzute mai înainte ale iubirii sincere și neîntinate. Iubirea, de altfel, rămâne marele mister al Creatorului. Și iată că ea a deschis o nouă putere măreață a ei.

- Viteza ei de gândire îi permite să-L vadă pe Dumnezeu?

- Cu toate astea, Anastasia trăiește și în formă trupească. Dumnezeu, de asemenea, are o formă trupească, doar că numai pe jumătate. Corpul Său este compus din toți oamenii de pe Pământ. Anastasia, ca o mică părticică din *acest* corp, uneori reușește să apuce câte ceva. Se întâmplă uneori ca ea, atingând viteza de neatins de gândire, să perceapă acest corp mai mult decât ceilalți, dar asta i se întâmplă doar pentru un mic interval de timp.

- Și ce foloase îi aduce asta?

- Adevăruri, esența existenței, conștiința; tot ceea ce înțelepții aduna pe parcursul întregii vieți și transmit unul altuia, îmbogățindu-le pentru a le simți doar pentru o clipită.

- Anastasia știe învățăturile preoților Orientului, înțelepciunea lui Buddha și a lui Hristos, yoga și toate celelate?

- Le știe. Știe mai multe decât s-au spus în toate tratatele dinaintea voastră. Însă le consideră incomplete, din moment ce pe Pământ nu există o armonie între toți cei care trăiesc în zilele noastre și din moment ce continuă

mișcarea spre catastrofă.

Uite pentru ce născocoște ea combinațiile ei de neimaginat și vorbește: „Ajunge a-i învăța pe oameni cu supunerea, ajunge a-i hrăni cu mărul lui Adam și Eva. Se cere mai mult... să i se dea Omului de azi posibilitatea de a simți exact ceea ce a simțit Omul dinainte. Ce poate El și cine este El?

- Ce vreți să spuneți, că este posibil ca ea să reușească să facă ceva bun pentru umanitate prin acțiunile ei? Dacă este așa, atunci când vor începe să se vadă aceste acțiuni bune?

- Deja au început. Deocamdată se întrezăresc doar niște mici răsaduri, dar asta... deocamdată.

- Și unde sunt ele? Cum să le vedem, cum să le simțim?

- Întreabă-i pe cei care citesc cartea, ele sunt deja înăuntrul lor, în mulți dintre ei au încolțit sentimente luminoase. Nu poți să negi, sunt deja mulți cei ce ți-au confirmat acest lucru. A reușit Anastasia, cu semnele ei minuscule. Incredibil, dar a reușit! Iar tu, Vladimir, gândește-te cine erai și cine ai devenit acum? Asta înseamnă, Vladimir, ca în fața ta s-a pus în mișcare programul imaginilor, iar în mulți oameni se deschide Sufletul ei. Lumea începe să se transforme prin voi, schimbând imaginile dimprejur. Noi nu putem să înțelegem până la urmă cum reușește ea să facă toate astea. Ceea ce se află la suprafață și este vizibil, încă se mai poate desluși. Ceea ce o ajută, însă, să dea naștere acestei evidențe, rămâne un mister.

Am putea, desigur, să-ncercăm, cu încăpățănare, să scrutăm mai în profunzime, dar nu vrem să ratăm ocazia de a ne bucura de minunata evidență care se naște în aceste timpuri. Trebuie să ne îndrăgostim de răsăritul soarelui. Pentru că, atunci când începi să răscolești prin străfunduri pentru a afla de ce se întâmplă tot ceea ce se întâmplă, în loc de încântare primești mustrare de conștiință... nici lider nu vei putea deveni și nici unul din cei ce pot schimba

ceva...

- Ufff, cât este de straniu și sofisticat totul. Eu am tot tras nădejde că Anastasia este doar o simplă pustnică, neobișnuit de bună, frumoasă și puțin naivă.

- Dar ți-am mai spus, nu trebuie să te lași copleșit de musturarea de conștiință, nu-ți bate capul; de-ți pare complicat, atunci lasă să rămână ea pentru tine așa ca o bună și frumoasă pustnică, din moment ce ți-a apărut dinainte așa. Alții or să vadă altceva în ea. Ție ți-a fost dat ce ți-a fost dat. Altfel decât așa, conștiința ta nu este pregătită să accepte și asta-i bine. Străduiește-te să te îndrăgostești de raza de lumină dacă poți. Dintre toate, asta-i cea mai importantă.

**Un nou răsărit
în Rusia**

Un nou răsărit în Rusia se va ivi atunci când fiecare va trăi mai bine, când economia se va repune pe picioare, iar fiecare la rândul lui, va avea ce-i trebuie.

- Toată lumea materială ce ne înconjoară, este legată de Sufletul și de conștiința Omului.

- Fie așa. Dar cui îi pasa de înțelepții filosofi atunci când foamea se face simțită și nevoia de îmbrăcăminte?

- Mai întâi trebuie stabilită pricina acestora. Fiecare în parte s-o facă și fiecare de unul singur. Și să nu caute vina în alții. Numai o schimbare din interiorul fiecăruia poate să transforme totul împrejur și bineînțeles, în același timp, și resursele necesare. Sunt de acord cu tine că nu toți deodată vor fi în măsură să-nțeleagă asta. Vizavi de asta, Anastasia a spus: „Fără tratate să se facă. Oamenilor le va trebui demonstrat.” Și ea le-a demonstrat. Acum este rândul tău să îndeplinești ceea ce ea a rânduit. Astfel ca peste trei ani, micile și marile sate pierdute și uitate în taigaua siberiană, în care au ramas să trăiască doar bătrâni neajutorați, vor deveni bogate, foarte bogate. În ele, viața va izvorî și mulți fii se vor întoarce. Multă lume va fi atrasă, apoi, de acele locuri. Cunoștințele și harurile Primordialității le vor fi întoarse acestor oameni și vor dezvălui multe taine. Rusia va deveni cea mai bogată țară. Rusia o să facă în așa fel încât toți oamenii să-nțeleagă că spiritualitatea și cunoștințele Primordiale sunt mult mai însemnate decât eforturile tehnocrației. Din Rusia se va ridica un nou răsărit peste întreg Pământul.

- Și ce ar trebui să fac eu ca toate astea să se petreacă?

- Tu, mai întâi, fă cunoscută taina ce ți-a dezvăluit-o nepoata mea. În cărticică explică cum să se obțină uleiul de leac din nucușoarele de Cedru. Și nu omite nimic.

Dintr-odată am simțit cum mă cuprinde indignarea, atât de tare că mi se uscă gâtul și nu puteam să respir. Nu-mi găseam locul. Am sărit ca ars.

- Da' cum nu!? Și de ce ar trebui să fac eu toate

astea? Pentru toți? Pe degeaba? Orice persoană normală m-ar lua drept un idiot.

Eu singur am organizat expediția, am cheltuit tot ce mai aveam. Acum firma mea este fărâmițată. Anastasia mi-a cerut să scriu cârticica, eu am scris-o. Acum suntem chit. Dorințele voastre, filosofia, nu-mi sunt deloc clare. Eu, fără să mă trag îndărăt, am făcut toate astea pentru că i le-am promis Anastasiei. Cât despre ulei, am înțeles. Totul clar. Cu acest ulei cât se poate câștiga? Tehnologia extragerii n-o să i-o dau nimănui. Numai să adun cât de puțin din vânzarea cărților și o să mă ocup singur de producție. Trebuie doar să pun totul la punct. Să-mi întorc nava, să-mi refac firma.

Un computer îmi va fi necesar pentru a scrie următoarea carte.

Casă nu am. Nu am un loc unde să trăiesc. Am în plan să-mi cumpăr o rulotă în care să stau. Și numai ce-o să mă întrezesc, o să dispun să se ridice o statuie ofițerului rus, în viață încă, dar cu Sufletul rănit de moarte. Sufletul lui, fără suflet l-au rănit dintotdeauna, oamenii sub jurământ l-au pus și de multe ori l-au ofensat. Acei oameni pentru care ofițerii au mers în războaie în toate timpurile.

În timp ce voi stați bine, liniștiți, acolo în pădure, aici lumea piere. Peste tot, împrejurul nostru, sunt „oameni de duh” de toate felurile. Toți laolaltă despre duh vorbesc, dar niciunuia dintre ei nu prea îi vine să facă nimic. Eu, cel puțin, ceva-ceva fac. Iar voi vreți ca eu să le dau altora. Tuturor! De plească! Nu, nici vorbă!

- Oricum, Anastasia a prevăzut un câștig și pentru tine. Eu știu că trei la sută din câștigul cu uleiul îți revine ție.

- Da' ce să fac eu cu trei, când pe ulei pot avea trei sute!? Eu acum știu toate prețurile din lume. Și aflați că, oricum, în lume se vinde ulei de calitate mult mai joasă. Am verificat eu însumi. Nu stăpânesc tehnica unei extrageri corecte. În momentul de față sunt singurul care știe bine cum se extrage uleiul. Toate spusele Anastasiei s-au

dovedit a fi adevărate. Nu există în lume ulei mai bun ca acesta, numai că trebuie făcut așa cum se cuvine. Însăși știința întărește acest lucru. Pallas afirmă că uleiul este în măsură să redea tinerețea. Și acum eu ar trebui să dăruiesc totul așa pur și simplu? Am fost constrâns să caut prin literatură, a trebuit să-mi trimit oamenii să verifice prin arhive pentru a mă convinge că ceea ce spunea ea era adevărat. Am verificat. Și pe toate astea am cheltuit o grămadă de bani.

- Ai verificat totul, când, fără ezitări puteai să te încrezi în Anastasia... Ai aruncat bani, ai pierdut timp. Toate astea din cauza lipsei tale de încredere.

- Da, am controlat. Pentru că așa trebuia. Așa se obișnuiește. Cel puțin, de acum n-o să mai trec de fraier. „Un nou răsărit pentru toți”. Ia te uită, „Răsărit”. În timp ce eu rămân doar un sărăntoc în fața acestui nou răsărit. Cartea am scris-o. Am făcut totul așa cum mi-a cerut ea.

Mi-amintesc ce vorbea ea: „Tu nu ascunde nimic – nici de rău, nici de bine. Înăbușă-ți mândria-n tine. Să nu-ți fie teamă că nu o să fii înțeleș sau că vei părea ridicol.” Eu nu am ascuns nimic. Dar, până la urmă ce a ieșit?

Că eu, în fața ei, trec drept un idiot. Exact așa îmi și spun toți în față. Că sunt unu' fără suflet și că nu înțeleg mare lucru. Că sunt un incult, un necioplit. Până și fetița aceea de treisprezece ani din Kolomna a scris în scrisoarea ei: nu se poate să fii așa de credul. O femeie din Perm a venit la mine, s-a oprit în pragul ușii și mi-a spus: „Vreau să văd ce a găsit Anastasia în el”. „Nimic să nu ascunzi – nici rău, nici bun. Înăbușă-ți mândria-n tine. Nu avea teamă că o să fii de neînțeleș sau că o să-ți lipsească curajul.” Ea le știa pe toate. Din carte reiese că ea este cea bună, așa spun toți... dar eu? Eu cum sunt? Toți vorbesc doar de ea. Măcar de nu ar fi fost implicat copilul în toate astea... Ar fi trebuit doar să judeci. Eu am scris cinstit așa cum mi-a cerut ea, în schimb pe mine mă definesc „fără sentimente și ticălos.” Clar lucru că sunt un mare idiot, mi-am făcut-o cu mâna mea. Am ascultat-o pe Anastasia. Cu mâna mea

am scris toate astea despre mine, acum n-o să-mi mai pot spăla rușinea până la capătul zilelor. Și dincolo de moarte, înc-or să mai râdă de mine. Cartea asta s-a dovedit a fi vie, nu? Va trăi și după moartea mea! Și chiar de o să încetez să o mai tipăresc, tot nu se va schimba nimic. Deja, la ora de față, sunt tipărite o mulțime de cărți în mod ilicit, iar foarte multă lume și le copie la xerox pentru a le răspândi cât mai repede.

Ca la un semn am amuțit, privind la bătrânelul din fața mea. Din ochii lui se prelingeau potolite lacrimi pe obraz. Eram foarte aproape de el. În liniște, cu capul plecat, privea în pământ și plângea. După o vreme rosti:

- Înțelege, Vladimir, nepoțica Nastenka poate să prevadă multe, însa, pentru sine nu și-a propus nimic. Nici faimă și nici câștig. A luat asupra-i o parte de glorie, expunându-se pericolelor, însă pe tine te-a salvat. Și faptul că tu în carte pari așa cum pari, este lucrarea ei, asta-i adevărat. Însă nu te-a înjosit cu nimic, ea te-a salvat, atrăgându-și, prin asta, asupra-i, multe forțe obscure. Singură va trebui să le înfrunte. Însă tu ce-i dai îndărăt? Durere absurdă, îngrijorare? Gândește-te, îi vine ușor unei femei care, din iubire creează, să rabde?

- Ce fel de dragoste este asta, din moment ce faci din bărbatul tău un idiot în fața altora?

- Nu ești un idiot așa cum te numesc ei, ci ești omul care a avut putere ca, vorbe de adulație și Adevăr să rostească. Gândește-te, tu cum ai fi vrut să treci în fața oamenilor? Mai presus decât ceilalți? Deștept din cale-afară? Ai fi putut s-o faci în prima carte. Dar în acest caz, mândria, egoismul te-ar fi ucis.

Chiar foarte puțini dintre cei mai luminați au avut forța de a se opune acestui păcat. Mândria-i dă omului o imagine denaturată și Sufletul i-l eclipsează. Din această pricină anume, nici filosofii trecutului și nici geniile zilelor noastre, laolaltă, nu reușesc să facă mai nimic. Și numai ce aștern primul rând pe loc își și pierd, îmbrățișând egoismul, tot ce le-a fost dăruit de la începuturi. Însă nepoțica

Nastenka, în fața lingușelilor, închinăciunilor aducătoare de mândrie, cu înțelepciune a învățat să se-nfrâneze. Acum nu te vor mai putea atinge. De la multe alte necazuri încă, te va mai salva ea. Atât Sufletul cât și corpul, Anastasia ți le va apăra. Vei scrie nouă cărți neîntinate. Pământul Spațiului de iubire se va instaura! Abia atunci când punct la cea de-a noua carte vei pune, vei înțelege, cu adevărat, cine ești.

- Și de ce nu s-ar putea afla de pe acum cine sunt?

- Cine ești tu acum, nu-i greu de spus. Tu ești acela care ești acum. Tu ești acel ce simți că ești. Cine vei deveni o știe, poate, doar Anastasia. Ea te va aștepta, menținându-și vie Dragostea fiecărei secunde. Cât despre cei ce prin apartamente trăiesc și ticălos pe tine te numesc, nu-i o problemă. Tu, doar cu umor primește toate astea. Și îndeamnă-i tu: de vor, fără niciun echipament, trei zile în taiga să meargă. Cu urșii în bârlog să doarmă. Și pentru ca, să te înțeleagă din plin, să ia cu ei și o nebună, așa cum ție ți s-a părut când cu Anastasia ai stat în acele zile. Adevărat?

- Da, mai mult sau mai puțin.

- Și să-ncerce să se culce cu tovarășa lor nebună, în profunda taiga în urlete lupilor. Crezi c-or să reușească? Tu cum crezi? spuse cu oarecare viclenie bătrânelul.

Imaginându-mi cum s-ar putea descurca oricine ar fi încercat, mă apucă râsul. Ne-am distrat apoi copios pe seama asta cu bătrânul. Apoi l-am întrebat:

- Anastasia poate auzi ce am vorbit noi?

- Ea află toate acțiunile tale.

- Atunci să-i spuneți, vă rog, să nu-și facă griji. O să le explic tuturor cum să extragă uleiul de leac din Cedru.

- Bine, o să-i spun - mi-a promis bătrânelul.

- Dar tu îți amintești totul despre ulei, așa cum ți-a explicat Anastasia?

- Da, cred că-mi amintesc.

- Atunci repeta tot ce știi.

Cum se extrage uleiul de leac din cedru?

În principiu, nu este greu de obținut, iar tehnologia este arhicunoscută și modernă, n-o să mă apuc s-o înșirui aici. În schimb, procesul este înțesat de nuanțe particulare, iar eu, despre astea o să vorbesc acum.

Este absolut interzis ca în timpul culesului de conuri, Cedrul să fie bătut cu pari sau cu bâte așa cum se obișnuiește în zilele noastre. Puterea de leac a uleiului scade considerabil în acest caz. Vor fi folosite doar acele conuri pe care însuși Cedrul le va da. Acestea ori să cadă de vânt, ori să fie scuturate cu vorbe, așa cum făcea Anastasia. Să fie culese de pe jos doar de oameni calmi și buni la suflet. Dar cel mai indicat este ca aceste conuri să fie adunate de mânuțele inocente ale copiilor. Principiul de bază este ca pe tot parcursul acestui proces, gândurile să fie bune și luminoase.

„Așa oameni, chiar și azi mai trăiesc încă prin satele Siberiei” mă asigură Anastasia. Ce importanță au toate astea? Greu de spus. În Biblie stă scris cum regele Solomon căuta oameni care erau în stare să taie copacii. Doar că nu este specificat cu ce se deosebeau acești oameni de ceilalți obișnuiți.

Semințele obținute din desfacerea conurilor vor fi, neapărat, folosite la extracția de ulei nu mai târziu de trei luni, în caz contrar, calitatea se va deprecia foarte mult. În timpul tragerii la teasc, sub nicio formă semințele să nu intre în contact cu părțile metalice ale utilajelor și îndeobște, uleiul să fie extras fără a fi folosite metale.

Uleiul vindecă orice boală, nu este necesară o

diagnosticare. Poate fi consumat ca aliment, condimentând verdețurile, dar se mai poate consuma și ca atare, o linguriță pe zi. Cel mai indicat, la răsăritul soarelui, dar și în timpul zilei. Lumina zilei joacă rolul cel mai important. Niciodată noaptea. Astea sunt cele mai relevante aspecte.

„Numai că se vor apuca mulți să-l contrafacă”, i-am spus eu bătrânelului, dar el, cu o oarecare viclenie în glas și cu un ușor iz de veselie răspunse:

- Așteaptă. Noi, acum, vom ridica o barieră în calea falsificatorilor și vom stabili procentele pe care le vei încasa tu.

- Adică?

- Eh, pentru asta va trebui să ne gândim; tu, doar, ești un om de afaceri, nu-i așa?

- Eram... acum nici eu nu mai înțeleg ce-am devenit.

- Hai, împreună, să nascocim ceva, tu o să mă corectezi unde vei găsi de cuviință.

- Hai.

- Produsul final să-l verifice cu aparatele, cei ce sunt în măsură să facă așa ceva; medicii, specialiștii, învățații sau cei de teapa lor.

- Da, corect. Ei vor elabora un certificat.

- Numai că aparatele nu vor putea să depisteze toate calitățile uleiului. Va fi necesară degustarea.

- Se poate face. Calitatea vinurilor este controlată de degustători calificați. Pe aceștia nu-i poate înlocui nimeni și nimic, ei cunosc foarte bine gustul vinului, au simțul mirosului și al gustului desăvârșite. Uleiul, cine-l va verifica prin degustare?

- Tu.

- Eu? Cum să fac eu așa ceva? Eu, până acum, am gustat doar uleiul normal. Atunci când am fabricat uleiul de cedru, tehnologia și procedura nu erau acelea de care Anastasia mi-a vorbit, în plus, eu mai și fumez.

- Pentru trei zile consecutive, înainte de a controla uleiul, tu nu vei fuma și nici nu vei bea băuturi spirtoase. De asemenea, nu vei mânca nimic făcut din carne sau

grăsimi și nu va trebui, timp de aceste trei zile, să vorbești cu nimeni. Apoi poți să faci degustarea uleiului și o să simți negreșit de este veritabil sau fals, acel ulei.

- Și cu ce să-l compar?

- Uite, cu acesta.

- Bătrânelul a scos dintr-o trăistuță un bastonaș de lemn gros de două degete. La unul din capete era înfipt în loc de dop, un alt bastonaș mai subțire.

- Aici este ulei veritabil. Gustă-l și nu o să-l încurci niciodată cu altul. Mai întâi, însă, o să încerc să alung din tine ceea ce s-a adunat de la țigară și de la alte chestii de ale voastre.

- Ce vrea să-nsemne „a alunga”? Cum a făcut Anastasia?

- Cam așa ceva.

- Numai că ea susținea că doar cu Raza lubirii se pot alunga din corpul omului iubit tot felul de maladii. Iar corpul acestuia i se va încălzi până ce-i vor asuda picioarele...

- Raza lubirii...? Adevărat.

- Dumneavoastră nu mă puteți iubi, așa ca Anastasia.

- Dar, vezi, eu pe nepoțică o iubesc. Hai să-ncercăm.

Bătrânul și-a întezit privirea către mine, m-a fixat fără să clipească. Am simțit căldura cum mi s-a revărsat peste tot corpul, numai că era cu mult mai slabă decât aceea de la privirea Anastasiei. Nu o să reușească – am gândit eu, însă el a continuat. S-a concentrat atât de tare încât au început să-i tremure mâinile. Mi s-a încălzit încă puțin corpul dar nimic mai mult. Bătrânul nu se lăsă, dintr-odată picioarele au început să-mi transpire, am simțit o adiere răcoroasă prin păr și... arome ce pluteau în văzduh!

- Ooo, am reușit – a grăit, sleit de forțe, bătrânelul, sprijinindu-și coatele pe spătarul băncii.

- Acum dă-mi mâna.

A destupat bastonașul cel gros, trăgându-l pe cel mai subțire afară și mi-a turnat în palmă ulei de Cedru. Eu am lins cu limba din palmă; pe cerul gurii și în toată gura am simțit cum m-a străbătut o căldură plăcută și am simțit

imediat o aromă de Cedru. Mi se păru imposibil ca, vreodată, să-l confund cu un alt ulei.

- De-acum o să ți-l amintești? - m-a întrebat bătrânul.

- O să mi-l amintesc. Ce-i așa de greu în asta? Cartofii aceia, pe care o singură dată i-am mâncat în mănăstire, mult timp după aceea mi i-am amintit. Au trecut douăzeci și șapte de ani și încă mai simt acel gust. Numai că mă întreb: oamenii cum vor fi încredințați că uleiul a fost controlat? Că este cel adevărat? Este deja vândut destul de scump. Pe un gram de ulei obișnuit, amestecat cu cine știe ce, cer treizeci de mii. Cu ochii mei am văzut. Într-un ambalaj de import. Și când este vorba de prețuri așa de mari, cu siguranța că se cumpără falsuri.

- Adevărat, astăzi banii comandă totul. Va trebui să gândim bine.

- Aaa, vedeți? Pare o înfundătură fără ieșire, nu-i așa?

- Anastasia spuse că acești bani, în lucruri binefăcătoare, ar putea fi transformați. Să încercăm să ne gândim în direcția asta.

- De mult se încearcă, de exemplu, vodka s-o protejeze de falsificări, dar... Schimbă etichetele, dopurile, timbrele cu accize le-au contrafăcut... Concluzia? Fără niciun folos. Surogat au vândut, surogat continuă să vândă. Azi, la xerox se poate imprima orice etichetă sau timbru.

- Dar, banii îi pot reproduce?

- Banii, mai greu.

- Atunci, în loc de etichete, pe dosul sticlei să înkleiem bani, astfel ca mizererele hârtii, în slujba binelui să lucreze.

- Cum?! Să înkleiem bani? Ce-i cu aiureala asta?

- Dă-mi te rog o hârtie. O bancnotă, la întâmplare.

I-am dat o hârtie de o mie de ruble.

- Perfect. Uite cât este de simplu. Iei o bancnotă oarecare, o rupi în două; o jumătate o lipești pe sticlă, cealaltă jumătate o ascunzi undeva. Inventează tu un loc unde s-o ascunzi, sau chiar în băncile voastre depozitează-o spre păstrare. Vezi, pe ambele jumătăți este imprimată aceeași serie iar fiecare, de vrea să controleze

autenticitatea uleiului pe care-l cumpără, să verifice acea serie.

„Moșule – am gândit eu – asta da cap”. Iar cu voce tare:

- O piedică mai bună împotriva falsurilor chiar că nu se găsește. Bravo, cu-adevărat!

Bătrânul a râs și mi-a spus printre hohote:

- Așadar, acum îmi dai și mie câteva procente! Scoate paralele! Hai!

- Procente? Care procente? Cât intenționați să cereți?

- Vreau ca toate să fie bune – rosti el cu un ton serios, după care adaugă: - Pe lângă cele trei procente stabilite pentru tine, din vânzare, mai adaugă un alt procent. Cu el să fabrici alte flacoane cu ulei și să le dai gratis cui crezi tu de cuviință. Să fie din partea mea și a ta, cadou pentru oameni.

- Bine, așa o să fac. Ați pus la cale totul într-un mod impecabil. Sunteți tare!

- Impecabil? Vasăzică, se va bucura Nastenka pentru ce-am reușit noi doi să punem la cale? De nu, rămâneam un leneș, așa cum, într-una, mă socoate tatăl meu. Tu mă consideri capabil, nu-i așa?

- Foarte capabil!

Și am râs iarăși amândoi

- Iar Anastasiei să-i transmiteți că dumneavoastră ați fi putut fi un afacerist pe cinste.

- Ești sigur?

- Sigur! „Noi rușii”, noi doi am fi putut deveni... și încă cum!

- Chiar așa o să-i și transmit Anastasiei. Și că tuturor oamenilor le vei arăta cum se face uleiul, o să-i povestesc. Nu regreti că le vei destăinui tuturor acest secret?

- Ce să regret? O să am multe satisfacții de pe urma lui. Mai repede o să pot să scriu o treia carte, așa cum am promis și o să pot să mă ocup din nou cu comerțul sau cu alte treburi mai normale.

Capitol

*(Nu știu cum să-l numesc,
dați-i un nume voi, fiecare cum
crede de cuviință)*

Am hotărât să-i vorbesc bunicului Anastasiei despre noii mei colaboratori:

- Acum, despre Anastasia, vin multe articole publicate. Organizații de savanți, oameni de spirit vorbesc despre ea. Fiecare tratează subiectul despre Anastasia în mod diferit. Un colectiv de creație, persoane cu tact și de mare valoare duhovnicească mi-a propus să-nchei cu ei un contract de colaborare. Să le cedez lor exclusivitatea analizei și comentariilor asupra declarațiilor Anastasiei în mijloacele mass-media. Eu am căzut de acord.

- Pentru ce sumă ai convenit tu, Vladimir, să le-o vinzi pe Anastasia?

Însuși tonul vocii și gândul care m-a străbătut, au avut un efect nu prea plăcut asupra mea, dar i-am răspuns pe loc:

- Ce înseamnă - s-o vând? Eu le-am povestit lor mai mult decât am relatat în carte. Am povestit oamenilor de suflet, ca ei să poată comenta în felul lor caracteristic, să poată explica spusele ei. Aceste persoane vor să o întâlnească pe Anastasia. Chiar sunt dispuși să finanțeze cu fondurile lor proprii o expediție. Eu am fost de acord. Ce este rău în asta?

Bătrânelul tăcea, dar eu, neașteptând cuvintele sale am adăugat:

- Iar cât despre banii încasați pentru drepturile de exclusivitate, așa se obișnuiește - serviciile se plătesc. Ei câștigă mult mai mult cu publicațiile lor.

Bătrânul, pentru câțeva vreme, încă tăcut, a lăsat capul în jos, apoi, ca și cum ar fi meditat cu glas tare, a vorbit:

- Înseamnă că tu, din proprie inițiativa, ai vândut-o pe Anastasia, în timp ce ei, admitând că sunt singurii, cei mai importanți și cei mai competenți oameni de spirit din lume, au cumpărat-o.

- Vorbiți atât de ciudat. La urma urmei ce-am făcut așa de rau?

- Spune-mi, Vladimir, ție sau lor - „oamenilor de spirit” - v-a trecut prin cap să o întrebați, să știți, să înțelegeți, Anastasia, când, cum și cu cine ar fi vrut să vorbească? Și spune-mi, vin oaspeți pe la voi fără să anunțe mai întâi gazdele? Pe Anastasia nu a invitat-o nimeni în oșpețe. Greșesc oare?

- Dacă ea nu vrea să le vorbească, să facă cum pofteste, să nu le vorbească. Cu mine nu a vrut să încheie un contract.

- Dar l-ai semnat tu singur! Ea este dispusă să le dezvăluie tuturor ceea ce știe dar are dreptul să aleagă ea însăși modul în care s-o facă! Iar, de cartea a ales să fie în rusă, cine are dreptul să dicteze sau să pretindă altfel? Ea a făcut alegerea ei, dar cineva vrea să schimbe alegerea, însă țelul este clar și conform cu dorințele ei. Ea nu va discuta cu persoanele care s-au autointitulat mai-naintea celorlalți. Să discute, conștientă fiind că ei, cu îngâmfarea lor, vor altera, vor răsturna și vor răstălmăci în modul lor Adevărul, vrând să treacă drept sfinți.

- Pentru care motiv, dumneavoastră puneți premeditat totul într-o lumină atât de proastă? Persoanele acestea stârnesc interesul multor învățați. Sunt foarte spirituali.

- Au hotărât ei că dintre toți, sunt cei mai spirituali. Trufia spirituală este desăvârșirea însuși a celui mai cumplit

păcat mortal – mândria!

O ciudată stare de enervare mi s-a ridicat din adâncul ființei. Banii pentru acordul făcut nu-i luasem încă, așa că aș fi putut să dezic înțelegerea oricând doream. Dar, peste câțva timp, nevăzând nimic ilegal în asta, am încheiat un alt contract cu alte persoane dintr-un alt cerc spiritual. Contractul se referea la cedarea drepturilor exclusive pentru un interviu. Și din nou au încălcat metodologia și sensurile spirituale ale spuselor în interviu. Mai ales că acest contract mă privea direct pe mine, iar eu eram în depline drepturi de a mă autoadministra. Însă, încă odată, rezultatul revelă că, atât eu cât și ei, căzurăm în păcat și se păru, că eu, indirect, am vândut-o din nou pe Anastasia iar ei au cumpărat-o.

Și de data asta, nu bunicul Anastasiei, ci o jurnalistă moscovită, cercetând cu atenție acest contract, a afirmat cu indignare: „Ai, ai, ce prostie! Tu o vinzi foarte ieftin pe Anastasia. Recitește și observă cu atenție punctele contractului. Tu cedezi altora dreptul de interpretare la bunul plac, pe cel mai puternic canal de informare, de tratare și utilizare a evenimentelor legate de Anastasia, așa cum le trece lor prin minte. Și toate astea în timp ce te privează pe tine de dreptul de a respinge părerea lor, oricare ar fi aceasta.”

Câtă dreptate avea? Greu de spus. Eu, mai bine, enumăr aici câteva din clauzele acestui contract:

1. Obiectul contractului:

1.1. AUTORUL cedează drepturile exclusive la înregistrarea sa video, deasemenea folosirea altor materiale vizuale, direct sau indirect legate de producția programului de televiziune «Anastasia» (în continuare denumit program). Programul mai sus menționat va putea fi transmis în ABSOLUT toate țările lumii.

1.2. EXECUTORUL se obligă să folosească resursele

financiare la dispoziție, pregătind, pentru realizarea programului, un cronometraj de 30-40 de minute fiecare, pe suport profesional BETACAM în cantitate de 1 (una) bucată fiecare.

1.3. Cu acordul ambelor părți, al AUTORULUI și al EXECUTORULUI, diferitele colaborări între studiouri video și cinematoci, televiziuni sau transmisii prin cablu, cât și utilizarea videomaterialelor din menționata tematică, îi revin în exclusivitate EXECUTORULUI.

1.4. AUTORUL nu are dreptul, pe perioada valabilității acestui contract, la realizarea interviurilor video sau la pregătirea oricărui material video în care, direct sau indirect, vor fi folosite aceleași expresii și termeni din programele stabilite prin contract.

În linii mari, analizând întâmplările legate de scrierea, editarea și difuzarea cărțuliei „Anastasia”, am tras o concluzie: persoanele care se autointitulează „de înaltă spiritualitate”, au o a doua față, de care ei înșiși se tem și din cauza căreia, îi amăgesc tot timpul și pe ceilalți cu falsa lor spiritualitate. Probabil se tem să nu li se vadă a doua față ascunsă.

Cu afaceriști este mai simplu. Acțiunile și dorințele lor sunt mult mai deschise, mai puțin camuflate și prin urmare, sunt mult mai cinstiți atât cu ei înșiși cât și în fața celor din jurul lor, a obștii. Este foarte probabil ca părerea mea să fie greșită, doar că, în fața faptelor unde te ascunzi?

Au cules textele cărții „Anastasia” trei studenți din Moscova. Nu s-au așteptat câtuși de puțin la vreo răsplată imediată, iar despre spiritualitate nici nu i-am auzit vorbind.

A editat cartea, pe banii săi, directorul tipografiei nr. 11, ofițerul în rezervă Gruția G.V. Tirajul era mic și a avut doar pierderi. Gruția era un om de afaceri și el, la rândul lui, nu a vorbit măcar odată de spiritualitate. Următorul tiraj l-a plătit directorul unei societăți comerciale moscovite Nikita -

ca apoi să aflu că el nu se ocupa cu comerțul de carte. El mi-a dat cea mai mare parte a tirajului spre vânzare. Cât despre întoarcerea sumelor cheltuite pentru tipărirea tirajului nu mi-a impus niciun termen. Nici el, ca și ceilalți de mai înainte, despre spiritualitate nici nu a pomenit.

Abia după aceea au început să se ivească „spiritualii”. A fost lansat tirajul de patruzeci și cinci de mii de exemplare contrafăcut. Când această firmă „spirituală” a fost demascată, membrii ei au început să predice despre „spiritualitatea” lor și despre dorința de a crea ceva luminos, au promis că vor plăti onorariul pentru dreptul de autor, dar până în ziua de azi tot promit. Și asta nu este unica întâmplare. În general, „spiritualii”, când vine vorba de plătit, manifestă foarte puțină corectitudine, mai ales în postura de datornici.

Cât privește cedarea drepturilor exclusive, eu am hotărât să anunț prin paginile acestei cărțuli: niciodată pe viitor, nimănui nu-i voi ceda drepturile exclusive la interpretarea declarațiilor Anastasiei. Și dacă vreodată cineva va afirma că este în posesia acestor drepturi, oamenii să știe: nu i le-am dat eu de bună voie!

De ce spun „de bună voie”? La adresa jurnalistei moscovite care m-a ajutat să înțeleg clar condițiile contractului, s-au năpustit o avalanșă de amenințări din partea unor indivizi necunoscuți. Cine sunt? Ce vor ei? Uite așa sunt „oamenii de spirit”! Spiritualitatea lor, cu amenințări, și-o salvagardează! Dar nu contează, eu mă cunosc cu cei din bandele de *racket*, acolo tot oameni lucrează și vreau să le spun: cu „spiritualii” fiți mai prudenți și înainte de a încheia cine știe ce acord cu ei, analizați cu calm, unde vă vor târî „spiritualii” ...

Și încă ceva: în prima carte i-am propus Anastasiei să participe personal la transmisiuni televizate, însă ea a refuzat. Atunci mi-a fost neclar de ce s-a tras îndărăt, acum însă am înțeles ce-a prevăzut ea. Chiar și după ieșirea primei cărți au apărut o sumedenie de tratate despre spusele ei. De toate felurile. Interesante, de scandal, dar

din toate reieșea o singură idee: scopul majorității tratatelor nu era altul decât de a trage avantaje pentru ele. S-au văzut și declarații directe de genul: „Doar tu ai dreptul să vorbești cu Anastasia?”, „Tu mare lucru nu înțelegi, lasă-i și pe alții să se ocupe, avantajele ar putea fi majore.” Numai că ea nu este un obiect ca să-l pot pasa altcuiva după bunul meu plac. Ea este umană! Și ea însăși are dreptul să hotărască cum să se comporte, cu cine și ce să vorbească. Acum devine din ce în ce mai evident că asupra Anastasiei se năpustesc o grămadă de forțe întunecate vizibile și invizibile, sub forma de fanatici sau avizi.

„Eu știu că o grămadă de forțe întunecate se vor năpusti asupra mea. Dar eu nu mă tem de ele, o să reușesc să nasc copilul și să-l educ. Și să-mi văd visele realizate. Și o să ajut omenirea să treacă dincolo de epoca forțelor obscure.” – a spus Anastasia încă în prima carte.

Oamenii ca ea educă copiii până la etatea de unsprezece ani. Asta înseamnă că zece ani încă va mai rezista.

- Și mai departe? I-am întrebat eu pe bunicul Anastasiei.

- Nu va avea nici-o scăpare în fața morții?

- Greu de spus – mi-a răspuns bătrânul.

- Toți cei importanți au murit cu mult mai devreme, însă ea nu a apucat niciodată calea purtătoare spre moartea fizică, ci de fiecare dată, în ultima clipă, cu hotărâre au sclipit uitatele și mult prea-puternicele sale legi prioritare. S-a iluminat esența Adevărului existenței terestre și i-a rămas viață în existența ei pământească.

Bătrânul a tăcut și meditănd din nou a desenat cu bastonul niște semne pe pământ. Eu, de asemenea, am meditat: „Cum de-am nimerit tocmai eu în această istorie? Dar, ce-i mai grav – că acum nu pot renunța la toate astea. De altfel, cred că aș fi renunțat de n-ar fi fost copilul. Acum însă nu mai pot face nimic. Anastasia mi-a făcut un copil. Mai bine, ea să se ocupe de educarea copilului, că visele ei oricum nu o să reușească să și le îndeplinească – să

traverseze omenirea dincolo de epoca forțelor obscure. Dar nu renunță! Este încăpățânată. Nu o să renunțe. Și cine o să ajute o astfel de naivă? Dacă eu încetez să fac ce i-am promis chiar că nu mai rămâne nimeni s-o ajute. Și o să se amărască tare, iar unei mame care alăptează nu-i este permis să se îngrijoreze. Măcar să reușească să alăpteze la sân copilășul. L-am întrebat pe bunic:

- Aș putea face ceva pentru Anastasia?

- Încearcă să conștientizezi ce spune și ce vrea ea. Și atunci, în jocul închinăciunilor fără sens, va răsări o nouă înțelegere între oameni. Li se va încălzi sufletul de la unda de iubire din văzduh și se va întrezări un nou răsărit peste omenirea întreagă.

- Puteți vorbi mai concret?

- Îmi vine foarte greu, mai concret de atât. Sinceritatea este necesară în multe aspecte. Așa că fă cum te îndrumă inima și Sufletul tău.

- Anastasia a vorbit despre un micuț orășel neînsemnat al Rusiei. Cum că ar putea să se îmbogățească mult mai tare decât Ierusalimul sau decât Roma, deoarece în împrejurimile acestui orășel se află foarte multe vestigii de ale noastre sfinte. Și sunt mult mai însemnate chiar decât templele Ierusalimului, doar că ignoranța localnicilor nu le permite să le cunoască. Vreau să merg acolo și să schimb conștiința în localnici.

- Tare degrabă, așa ceva, nu se poate realiza, Vladimir.

- Dar eu nu știam că nu se poate așa repede și i-am promis Anastasiei. Acum trebuie să schimb totul într-un fel sau altul.

- Din moment ce nu știi cum să faci, schimbă! Îți urez baftă! Trebuie să plec acum, Vladimir.

- O să te conduc.

- Nu pierde vremea. Nu este nevoie să mă conduci, gândește-te, mai bine, la ale tale.

Bătrânelul s-a ridicat și mi-a întins mâna. Mă uitam în urma bătrânului care se îndepărtă pe aleea parcului și-am

Început să mă gândesc la inevitabilă călătorie în orașelul Ghelendjyk, amintindu-mi de ceea ce mi-a spus Anastasia despre toate acestea. Iată cum s-a încropit discuția legată de acest oraș:

Locurile tale sacre, Rusia!

Am întrebat-o pe Anastasia:

- Se întâlnesc des Cedrii Sunători?

- Foarte rar - a răspuns ea - poate doi-trei la fiecare o mie de ani. În afara acestuia pe care l-am descoperit de curând, mai este încă unu. Poate fi tăiat și folosit după cum se cuvine.

- Ce înseamnă - „folosit cum se cuvine”? Care este sensul?

- Mărețul Intellect al Universului - Dumnezeu - zămislind omul și tot ce-l înconjoară, intenționa să le dea oamenilor posibilitatea de a-și recăpăta capacitățile pierdute, de a folosi înțelepciunea implantată în lumea materială. Aceasta există de la începuturi numai că, din cauza păcatului, omul nu mai este în măsură s-o folosească.

Bunicul și străbunicul meu ți-au vorbit despre Cedrul Sunător, despre neobișnuitele sale calități curative. Însă nu ți-au explicat că ritmul și pulsațiile Cedrului îl apropie de Mărețul Intellect. Dacă se vor uni, se va accelera ritmul care

se află deja în mulți oameni. Omul care atinge cu palma sa scoarța caldă a Cedrului Sunător, plimbându-și mâna pe copac ca și cum ar mângâia-o, va căpăta forța de a intra în contact cu infinitul spațiu de înțelepciune. Va fi în măsură să înțeleagă multe din ceea ce gândea, atingând copacul de Cedru și din ceea ce va gândi în continuare. Toate acestea se vor petrece cu oricine se va găsi în această situație. O să-ți povestesc acum despre Mărețele fenomene.

- Ce înseamnă, ... că are efecte diferite? Alege, sau cum?

- El se comportă la fel întotdeauna. Ritmul său și vibrația rămân invariabile, însă anumiți oameni pot să se atingă conștienți de el și să le simtă în totalitate, alții doar în parte pot percepe. Multe persoane, din prima încercare, nu simt nimic, dar chiar asupra celor ce nu simt, conștiința treptat va avea efectul său. Posibilitățile se amplifică încet, încet.

- Oricum, nu este clar ce alege Cedrul?

- Vladimir, doar ți-am spus - nu contează el ci omul... Uite. Am găsit! De exemplu - muzica! Înțelegi, muzica când răsună... Muzica, de altfel, este și ea o vibrație, un ritm, însă anumiți oameni o ascultă cu atenție, sentimente le apar, uneori chiar lacrimile le curg, de bucurie sau de emoție. Aceeași muzică o ascultă, în același timp, alții, fără să le facă nici-o impresie sau mulți alții nici nu vor s-o asculte.

La fel și Cedrul. Doar acela care este capabil să simtă și să-nțeleagă, poate percepe multe. Toate acestea, încet se vor deschide în el în momentele în care-și va dori să mediteze asupra lor.

Femeile pot găsi puterea și înțelepciunea Izvoarelor Primordiale, pot să-și îndeplinească menirea lor, făcându-l fericit pe alesul lor bărbatul, făcându-se fericite pe sine, dăruindu-și un copil din iubire. Și în acest caz nu Cedrul este minunea, ci aspirațiile oamenilor, Cedrul îi ajută doar, iar El nu este cel important în înfăptuirea binefacerilor.

- Incredibil! Seamănă mai mult cu o legendă

încântătoare.

- Nu crezi? Tu consideri spusele mele legendă? Atunci spune-mi, de ce ți-ai dorit așa de mult să te afli în aceste locuri, de ce mi-ai cerut să-ți arăt Cedrii Sunători?

- Eu nu văd chiar totul ca o legendă. După povestirile bunicului și străbunicului tău despre Cedru, nici eu nu am crezut totul de la început, dar mai apoi, întorcându-mă din expediție și citind toată acea literatură științifico-populară, cunoscând oamenii învățați care vorbeau despre calitățile curative ale Cedrului, am rămas mirat de faptul că, laolaltă învățații și Biblia, au aceeași părere. Însă, nici pe departe nu se vorbește despre posibilitatea, ca prin intermediul Cedrului, să se facă legătura cu Intellectul sau cu Dumnezeu, așa cum ai spus tu.

- Tu, ai ascultat neatent vorbele oamenilor de știință, superficial ai citit Biblia, sau nu ai dat mare importanță esențialului, altfel nu ai fi pus la îndoială spusele mele.

- Ce așa fi putut să omit? În Biblie, de exemplu, doar în două locuri se vorbește despre Cedru; unde Dumnezeu învață cum să se lecuiască cu ajutorul Cedrului și cum se dezinfectează casele.

- În Biblie se mai pomenește despre regele Solomon ca fiind considerat de poporul său unul dintre cei mai înțelepți conducători. Țarul Solomon este o figură istorică, nu o legendă.

- Și cu asta ce vrei să spui?

- Și se mai vorbește în Biblie că acest rege a construit, în cinstirea lui Dumnezeu, un templu din lemn de Cedru și de asemenea o casa lui, tot din Cedru, în vecinătatea templului. Și că lemnul de Cedru să-l adune, a angajat treizeci de mii de oameni, care să-l care din alte țări. Iar pentru a tăia copacii, Solomon i s-a adrest unui alt rege - Irod - cu rugămintea ca acesta să-i dea oameni „care erau pricepuți să taie copacii”. În schimbul acestui Cedru, Solomon a dăruit celui alt rege douăzeci din orașele țării sale. Gândește-te, pentru ce, înțeleptul conducător, a trebuit să facă astfel de cheltuieli pentru a construi templul

și casa din material mai puțin solid decât cel pe care-l avea el la îndemână?

- De ce-a făcut asta?

- Răspunsul îl puteai găsi tot în Biblie. „În clipa când au ieșit preoții din Locul sfânt, norul a umplut casa Domnului...” „Preoții n-au putut să rămână acolo să facă slujba, din pricina norului; căci slava Domnului umpluse casa Domnului.” Regi 1, cap. 8. Multe alte mărturii indirecte le poți găsi și în relatările ilustrațiilor voștri savanți.

- Ia te uită. Interesant. S-ar părea că, după cum spui tu, s-ar putea crede. Cedrul, ascunde multe taine oamenilor, vasăzică. Arată-mi Cedrul Sunător pe care putem să-l tăiem. O să-l car într-un oraș unde le va fi la îndemână dornicilor să ajungă din toată lumea, să-l atingă.

- Unde găsești tu un astfel de oraș în care locuitorii săi să nu profaneze acest sacrament, organizând pază, punând condiții celor ce vor dori să vină?

- Încearcă să găsești. De ce ai tras concluzia asta că-i greu de făcut?

- Prea mult sunt îndoctrinate capetele oamenilor de azi, de dogmele lumii de tip tehnocratic. Oamenii au început deja să semene unor bioroboți.

- Despre ce bioroboți vorbești?

- Lumea tehnocratică este astfel ideologizată ca omul să se folosească de tot felul de mecanisme și postulate sociale, chipurile, făcute toate spre a-i înlesni viața. În realitate, înlesnirea este iluzorie.

Omul devine el însuși robotul lumii tehnocratice. Lui, adesea, nu-i ajunge timpul pentru a se gândi la esența existenței sale, a asculta pe aproapele de lângă el și pentru a-și decide soarta propriului viitor. În realitate este un robot programat. Tu, chiar în acest moment doar, auzi cu urechile tale, vezi cu ochii tăi și tot îți vine greu să crezi.

- Anastasia, situația mea este diferită. Eu nu mă pot numi un adevărat credincios. În genere cred, însă probabil, nu ca alții. În zilele noastre există mulți credincioși adevărați. Biblia o citesc mulți. Ei, imediat, se vor agăța,

cum vor vedea, câte sunt scrise în Biblie despre Cedru, or să te creadă pe tine și vor trata bucățica ta de Cedru cu grijă.

- Credința, Vladimir, poate fi de multe feluri. Deseori omul ține în mâini Coranul, Biblia, sau alte cărți de înțelepciune Primordială, afirmă că crede, chiar îi învață pe alții, dar în realitate el, pur și simplu, se târguiește cu Dumnezeu: „Vezi, eu cred în Tine. Tu, asta ia-o în seamă în caz de ceva.”

- Așadar, cum ar trebui să fie această credință? Care este fața unei adevărate credințe, care-i sunt trăsăturile?

- Prin modul de trai, prin percepția umanității, prin înțelegerea esenței și a menirii fiecăruia, prin comportamente adecvate față de mediul înconjurător, prin gândire.

- Înseamnă că doar a crede nu-i de-ajuns?

- Nu, nu este de ajuns doar să crezi. Imaginează-ți o armată. Toți soldații, până la ultimul, cred în comandantul lor, însă la luptă nu se înghesuie. Ei cred atât de tare în el, încât sunt convinși că el, de unul singur, va câștiga războiul. Uite că stau adunați toți la un loc - soldații - și se uită la comandantul lor cum merge în întâmpinarea urgiei inamice, strigându-i frenetic: „Bate-te! Bate-te! Noi avem multă încredere în tine!”

- Da' ce comparație-i asta? Nu s-au mai auzit până acum absurdități de acest fel.

- Aceste absurdități, deja, se petrec în viața reală.

- Atunci, dă-mi un exemplu din viața noastră concretă, reală și nu din imaginație.

- Bine.

- Există un oraș în Rusia, se cheamă Ghelendjyk. Menirea acestui oraș este de a da oamenilor posibilitatea de a se relaxa departe de rutina cotidiană, de a sta în apropierea locurilor sacre. Împrejurimile acestui oraș și însuși orașul sunt înțesate de multe locuri sacre... Mult mai multe decât în alte regiuni ale lumii. Aceste locuri sacre sunt mult mai însemnate decât acelea din Ierusalim și chiar

decât piramidele din Egipt.

Acest oraș ar fi putut deveni cel mai bogat oraș din lume. Mai bogat decât Ierusalim sau Roma, însă orașul moare. Este un oraș de stațiuni de vacanță. Casele sale și multitudinea de hoteluri se dărâmă, sunt pustii. Gândirea materialistă o căpeteniilor acestui oraș nu le permite să vadă valorile care pot face ca orașul să înflorească. Povestind despre orașul lor, cetățenii din Ghelendjyk vorbesc despre mare, despre metodele artificiale de vindecare, despre camerele de hotel cum că sunt dotate cu mobilier și frigider, în timp ce despre locurile sacre nici nu pomenesc. Ei înșiși știu puține despre ele și nici nu vor să știe mai multe. Dau prioritate altor lucruri. În acest oraș, multă lume se autointitulează credincioasă. Exista o multitudine de secte.. Unele din ele învață oamenii despre noi credințe. Ce fel de credințe? Prin comportamentul lor cu mediul înconjurător ei au înfrânt până și Poruncile care se află în cărțile citite chiar de ei. În Biblie stă scris, spre exemplu - „Iubește-l pe aproapele tău.” însă înainte de a-l iubi trebuie să devii conștient de existența apropiatului. Nu poți iubi pe cineva a cărui existență nu-ți este cunoscută. Aceștia, considerându-se credincioși, nu-și cunosc aproapele, părinții lor care au trăit pe pământurile sacre și care le-au lăsat o moștenire fără sfârșit - Sacră! Prin milenii, le-au transmis scrieri de înțelepciune și lumina propriilor Suflete. Mulți se dau drept credincioși, dar sanctuarele ce-i înconjoară nici măcar nu le iau în seamă... Sanctuare lăsate de părinți, în ajutorul lor.

- Ce sunt aceste sanctuare despre care vorbești?

- Înțelegi, Vladimir, lângă orașul Ghelendjyk crește acel Cedru Libanez despre care se pomenește atât de mult în Biblie. Și această Creație directă a lui Dumnezeu, despre care s-a vorbit atât de mult chiar înaintea venirii lui Hristos pe Pământ, se află în preajma acestui oraș. Ghelendjyk a împlinit nu demult doar un secol de existență. Este abia un nou-născut și deja se arată foarte puternic și frumos. A crescut acolo acest oraș ca să fie populat de oameni demni.

Odată trăi un scriitor pe nume Korolenko. Mulțumită faptului că, într-un timp, mulți l-au citit pe acest scriitor, în preajma Cedrilor, oamenii au sădit gard viu de arbuști, însă acum casa acestui mare om se dărâmă, iar Cedrului nu-i mai dă nimeni nicio atenție.

- Credincioșii? Ce-i cu ei?

- Mulți dintre oamenii acestui oraș, cei ce se consideră credincioși, nici Cedrului și nici altor sanctuare nu le mai dau nicio importanță, le distrug... Iar orașul este pe zona Pământului ce nu era altceva decât un semnal de alarmă care-i avertiza că a sosit momentul ca ei să lase Pământul să se odihnească și să se mute în alte locuri. Înțeleseseră Cosmosul și planetele acestuia. Erau înțelepți și pătrundeau însemnătatea și menirea acestora. Au desăvârșit planeta Pământ. Nu aveau egal în Univers. În inteligență le era superior doar Mărețul Intellect Universal – Dumnezeu.

Cu aproape zece mii de ani în urmă, printre civilizațiile umane care ocupă actualele zone ale Europei și ale Asiei, părții nordice a Africii și a Caucazului, au început să apară indivizi, în care legătura cu Intellectul Universal, parțial sau total, începu să se deregleze. Iată că, în acel moment își are rădăcinile mișcarea umanității spre catastrofele de proporții planetare: indiferent din care pricină: ecologică, atomică, bacteriologică – după cum prognozează învățații, sau după cum vorbesc religiile antice, descriindu-le într-un mod sau altul.

- Așteaptă, Anastasia, nu-mi vine ușor să-nțeleg, cum îi putem raporta pe acești „invalidi” la catastrofele terestre?

- Ai folosit corect cuvântul „invalidi”, pentru a-i caracteriza. Cu adevărat, aceștia erau oameni invalidi, incompleți. Și ce îi trebuie unui om care nu vede?

- Pe cineva care să-l conducă.

- Unuia care nu aude?

- Un aparat special.

- Unuia fără brațe și fără picioare?

- Proteze.

- Însă acestora le lipsea ce era mai esențial: legătura

cu Intelectul Universal. De aici derivă impotența de a desăvârși Pământul, de a-l proteja. Imaginează-ți echipajul unei nave spațiale, la un moment dat își pierde nouăzeci la sută din puterea minții. Nemaînțelegând lucrurile în sensul lor natural, începe să rupă căptușeala internă a navei și aprinde un foc, smulge din pupitrul de comandă butoanele din care-și fac jucării sau tot felul de podoabe. Cu un astfel de echipaj ținut putem să-i asemuim pe acești oameni „invalidi”. Și anume acești oameni, numiți de tine „invalidi neisprăviți”, la început au inventat un topor de piatră, sapă și altele... Mințile lor s-au pus în mișcare până au ajuns la detonatoarele nucleare. Și până în zilele noastre, gândurile lor continuă cu o incredibilă tenacitate să distrugă creațiile desăvârșite, înlocuindu-le cu invențiile lor primitive.

Generațiile lor au început să fabrice din ce în ce mai mult, în acest timp distrugând mecanismul ultramodern al Pământului, dând naștere oricărei posibile forme de organizare socială artificială, apoi oamenii au început să se războiască între ei.

Aceste mașini și mecanisme nu pot să existe de unele singure așa cum poate Natura. Ele, nu numai că nu pot să se procreeze, dar nici măcar nu reușesc să se autorepare, așa cum face un copac, de exemplu. Atunci, aceste mecanisme au început să pretindă tot mai mulți oameni care să le întrețină, ca de fapt, cu timpul, să transforme marea majoritate a lor în bioroboți. Și, cum acești roboți sunt foarte înzestrați cu capacități individuale de a cunoaște Adevărul, mecanismelor le fu de mare interes să-i comande. De exemplu, cu ajutorul mijloacelor de informare artificiale, au implantat în mintea lor programe de genul: „trebuie construit comunismul”, trebuie create simboluri, semne, steaguri de anumite culori. Apoi, cu ajutorul aceluiași mijloace, au implantat unui alt grup de oameni alte programe: „comunismul nu este bun”, să le inventeze alte simboluri și steaguri de alte culori. După un timp, cele două grupuri de oameni au început să se urască atât de tare încât să ajungă la nimicirea fizică reciprocă. Și toate

astea au început cu zece mii de ani în urmă, când numărul celor privați de contactul cu Intellectul, a devenit tot mai numeors. De fapt acești oameni pot fi numiți și nebuni, întrucât în afară de ei pe fața Pământului nu mai există creaturi vii care să distrugă Terra așa cum fac ei.

În acele timpuri rămaseră puțini aceia care încă mai aveau capacitatea de a se folosi de înțelepciunea Universală. Ei sperau ca umanitatea, când se va lovi de faptul că aerul viciat o să devină tot mai greu de respirat, apă poluată va fi periculoasă de băut, iar sistemele artificiale create de ei pentru viața modernă, tehnologice sau sociale, vor începe să se arate greoaie și ineficiente și tot mai des se vor întrerupe din funcționare, se va răzgândi...

Se vor răzgândi oamenii... pe marginea prăpastiei? ... vor reflecta asupra esenței existenței lor, sensului vieții și menirii lor pe Pământ... Atunci mulți își vor dori să realizeze Adevărul Primordial, doar că va fi posibil numai prin reîntoarcerea la condițiile în care omul își poate recăpăta capacitățile de a intra în legătură directă cu Izvoarele Primordiale. Deja cu zece mii de ani în urmă erau puțini printre oameni, aceia care aveau aceste capacități. De obicei erau cei ce stăteau la cârma obștilor – călăuzele triburilor. Ei, mai exact spus sub comanda lor, au început să ridice construcții speciale din greoaie plăci de piatră. În interiorul acestor construcții au fost create spații, camere cu o suprafață de aproximativ un metru jumătate pe doi metri, iar înălțimea de doi metri uneori mai mici, alteori mai mari. Plăcile erau așezate într-un unghi progresiv, deasupra închizând lăcașul. Deseori erau folosite pietre monobloc. Se mai construiau sub pământ creându-se coline deasupra lor. În unul din pereții camerei, în placa de piatră, se făcea o deschizătură conică de aproape treizeci de centimetri în diametru. Acest mic spațiu era acoperit cu un capac din piatră de forma precisă a săpăturii.

În aceste camere-morminte, intrau oameni care nu pierduseră capacitățile de a se folosi de înțelepciunea

Universului. Atât cei rămași vii cât și cei născuți chiar după mii de ani, oamenii puteau merge acolo pentru a primi răspuns la orice întrebare ce-i interesa. Pentru asta era nevoie să se așeze lângă aceste camere și să mediteze. Uneori răspunsul venea imediat, alteori mai târziu, dar negreșit venea, deoarece în aceste construcții, rămase pe veșnicie, exista un receptor de informații. Cu ajutorul lor era foarte ușor să se intre în contact cu Universul.

Aceste construcții de piatră sunt predecesoarele piramidelor egiptene, doar că în piramide receptorul este mult mai slab, cu toate că dimensiunile sunt considerabil mai mari. Scopul și esența lor sunt aceleași.

Faraonii îngropați în piramidele Egiptului, de asemenea, erau considerați gânditori și ei dețineau o parte din capacitățile Primordiale.

Însă pentru a putea primi, cu ajutorul piramidelor, un răspuns la o întrebare sau alta, cei rămași în viață trebuiau să vină nu de unii singuri ci mulți împreună. Se așezau de-a lungul celor patru laturi ale piramidei, iar privirile ochilor și direcția gândurilor erau îndreptate ca și cum ar fi alunecat pe fațada acesteia, de jos spre vârf.

Acolo, în vârful piramidei, privirile și gândurile lor se focalizau într-un unic punct, dând viață în acest fel unui canal care le permitea acestor oameni să intre în contact cu Intellectul Universal.

Chiar și-n ziua de astăzi se mai poate face așa ceva și se mai poate obține ceea ce se dorește. În locul în care se focalizează privirile gândurilor ia ființă o energie asemănătoare unei radiații. Iar dacă, în locul în care se focalizează gândurile, se instalează un aparat de măsură, acesta va releva existența energiei, iar celor ce stau la baza piramidei le vor veni ciudate senzații.

Ooo, de n-ar fi această mândrie păcătuitoare în oamenii moderni care să le insufle îndoiala, minciuna care să-i facă să creadă că civilizațiile trecute erau proaste... Oamenii moderni ar fi putut să ghicească adevărata menire a piramidelor. Constructorii contemporani sunt intrigați de

modul în care au fost construite ele, dar până în timpurile noastre nu au reușit să descopere nimic. Totul este simplu: în timpul construirii, pe lângă eforturile fizice mai era folosită și energia gândurilor cu care se micșora forța de gravitație. Grupuri întregi de oameni înzestrați cu astfel de capacități îi ajutau pe constructori la ridicarea piramidelor. Mai există, printre oamenii care trăiesc în zilele noastre, persoane capabile să miște cu gândul mici obiecte. Nemăsurat de puternică este capacitatea piramidelor de a intra în contact cu Intelectul Suprem, dar cu mult mai însemnate sunt micile construcții de piatră, predecesoarele piramidelor.

- De ce, Anastasia? Din cauza formelor lor?

- Datorită faptului, Vladimir, că în ele intrau să moară persoane încă în viață. Și pentru că aveau parte de o moarte cu totul ciudată.

- Cine erau acești „oameni încă în viață?” De ce o făceau?

- Pentru a le da posibilitatea urmașilor de a-și recăpăta puterea Primordială. Omul în vârstă, de regulă, unul dintre cei mai înțelepți, o călăuză sau un premergător, simțind apropierea sfârșitului său, le cerea rudelor sau celor apropiați să-l aranjeze în această cameră. Dacă ei îl considerau demn de așa ceva, atunci îl lăsau înăuntru.

...Se mișca din locul ei masivă și greoaia piatră-capac. Omul intra în acest lăcaș, capacul își reia locul. Aici, el se va afla complet izolat de lumea materială exterioară. Ochii săi nu vor vedea nimic, urechile sale nu vor auzi nimic. O astfel de completă izolare care împiedica până și gândurile să se întoarcă, care blochează organele obișnuite de percepție ale auzului și văzului, deschideau posibilități absolute de a comunica cu Intelectul Cosmosului, de a percepe existența și acțiunile oamenilor de pe pământ. Și, cel mai important, de a transmite mai departe gândurile celor rămași în viață și generațiilor lor de urmași. Astăzi voi numiți această stare (aproximativ asemănătoare) meditație. Dar acesta este un joc de copii în comparație cu meditația în eternitate.

Ceva vreme după asta, oamenii veneau la această cameră de piatră, fereau piatra de deasupra orificiului închis și se gândeau, se sfătuiau cu gândurile care pluteau în cameră. Duhul înțelepciunii se găsea acolo întotdeauna.

- Anastasia, ai putea tu azi să le demonstrezi oamenilor contemporani existența acestor construcții și faptul că în ele intrau oamenii în meditație veșnică?

- Pot! De asta și povestesc.

- Cum?

- Foarte simplu. Vezi, aceste camere de piatră... Mai există și acum. Voi le numiți dolmene. Ele există, pot fi atinse. Iar tot ce vorbesc eu să fie verificat.

- Ce??? Unde? Îmi poți spune unde se afla?

- Da. De exemplu, în Rusia, în munții Caucaz, nu departe de orașele Ghelendjyk, Tuapse, Novosibirsk, Soci.

- O să controlez, o să merg special acolo. Dar cum așa? Mi se pare imposibil. O să merg să controlez personal.

- Bineînțeles, faci bine. Mergi și controlează. Despre ele localnicii știu, doar că însemnătatea lor nu o cunosc. Multe din aceste dolmene au fost deja jefuite. Oamenii nu înțeleg menirea lor reală. Nu sunt conștienți de posibilitatea pe care le-o dau pentru a stabili un contact cu Universul. Cei care au ieșit prin meditația veșnică nu mai au nici-o posibilitate de a renaște în formă materială. Și-au jertfit veșnicia de dragul urmașilor, iar cunoștințele și capacitățile lor s-au arătat a fi zadarnice. În asta stă profunda lor mâhnire și durere.

Iar cât despre mărturia că acolo, în trecut, intrau să moară oameni vii, se pot lua osemintele morților închiși în dolmene. Unii au murit întinși, alții șezând într-un ungher sau înclinați, sprijinindu-se de plăcile de piatră.

Oamenii de azi au constatat deja acest fapt. Despre asta au scris savanții voștri, însă, nici de data asta, nu au dibuit însemnătatea. Nu se ocupă nimeni în mod serios cu cercetarea acestor dolmene. Locuitorii acelor zone unde se află ele, le jefuiesc în continuu. Plăcile de piatră din dolmene le folosesc la construcții.

Anastasia, tristă, plecă capul și tăcu. Eu, atunci, i-am făcut o promisiune:

- Îți promit că o să le explic tuturor acelor oameni. N-or să le mai jefuiescă, n-or să le mai distrugă, n-or să le mai profaneze. Ei, pur și simplu, nu știau...

- Tu crezi că o să reușești să le explici?

- O să încerc, o să călătoresc în acele locuri și o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să le explic. Pentru moment nu am habar cum, dar o să găsesc acele dolmene, o să mă închin la ele și o să le destăinui tuturor importanța lor.

- Bine ar fi. Atunci, dacă mergi în acele locuri, închină-te, te rog, la dolmenul în care a murit străbună mea.

- Incredibil! De unde poți tu să știi că străbună-ta a trăit în acele locuri și cum a murit?

- Cum este posibil, Vladimir, să nu știi cum trăiau, ce făceau strămoșii tăi, ce-și doreau ei, la ce aspirau? Cât despre mămuța mea îndepărtată, ea este demnă de pomenit. Toate mamele mele au cunoscut înțelepciunea ei. Ea, chiar și acum, mă ajută.

Străbuna mea era o femeie care știa perfect cum se făcea ca, în timp ce alăpta copilul la sân, să-i dăruiască lui capacitatea de a folosi Intelectul Universului. Deja de pe atunci, oamenii acelei civilizații, în care trăia ea, încetară să mai dea importanță acestor metode așa cum fac oamenii zilelor noastre. În timpul alăptării copilului la piept nu este îngăduit ca femeia să se gândească la altceva decât la copil. Ea știa la ce și cum să se gândească și de asta a vrut să transmită tuturor oamenilor cunoștințele ei.

Străbuna mea nu era cu totul bătrână când a început să-i ceară călăuzei sale să o lase să intre în dolmen. Călăuza era un bătrân și tocmai de aceea ea-i ceru acestuia s-o lase să intre; dacă ar fi venit la conducere un altul tânăr nu i-ar fi îndeplinit dorința niciodată. Foarte rar se întâmpla să fie permis femeilor să intre în dolmene. Vârstnicul conducător o respectă în mod deosebit pe străbuna mea, aprecia cunoștințele ei și îi permise să intre. Doar că nu putu să le poruncească bărbatilor să mute piatra de pe

dolmen, așa că, femeile singure au fost nevoite să facă treaba asta.

Numai că pe la dolmenul străbunei mele, de multă vreme nu mai trece nimeni. Pe nimeni nu mai interesează cunoștințele ei. Ea, atât de mult își dorea să le transmită tuturor. Își dorea ca toți copii să fie fericiți și să-i fericească pe părinții lor.

- Anastasia, dacă vrei, o să merg la acest dolmen și o s-o întreb cum trebuie alăptați copiii la piept și la ce trebuie să gândească mamele în acest timp. Tu, explică-mi unde se găsește acest dolmen?

- Bine, o să-ți povestesc chiar acum, numai că tu nu o s-o înțelegi. Tu nu ești femeie care alăptează. Îți sunt străine ție senzațiile pe care le are o mamă care alăptează bebelușul său. O pot înțelege doar mamele care alăptează. Tu mergi la acest dolmen și atinge-te de el, doar atât. Gândește ceva frumos despre străbuna mea, ei o să-i facă mare plăcere...

Am rămas în liniște o bucată... Cu toate că am rămas foarte impresionat de exactitatea cu care-mi explică unde se găsesc aceste dolmene, pentru ca eu apoi să pot verifica, nu m-am apucat să-i destăinui îndoielile mele despre existența acestora. I-am cerut doar un lucru: să-mi dezvăluie doar câteva probe care să ateste posibilitatea unui contact cu înțelepciunea Universului de care eu nu reușeam să-mi fac o idee. La toate astea Anastasia răspunse:

- Vladimir, dacă tu vei pune întotdeauna la îndoială spusele mele atunci și dovezile mele, pentru tine, vor fi de neînțeles și neconvingătoare, iar pentru a te convinge pe alte căi îți va lua foarte mult timp.

- Tu nu te supăra pe mine, Anastasia, numai că acest mod de viață al tău, eremit...

- Ce este atât de diferit în modul meu eremit, cum spui tu, Vladimir, din moment ce eu am posibilitatea de a mă adresa nu numai tuturor celor ce trăiesc pe Pământ dar chiar și unora cu mult mai însemnați. Pe Pământ, în jurul

tău atât de mulți oameni unici, cu capacități deosebite, trăiesc închiși ca niște pustnici... Îngrozitor nu este ca Omul să fie singur, îngrozitor este ca Omul să se afle singur în mijlocul Celorlalți.

- Oricum, dacă despre aceste dimensiuni, unde trăiesc, după spusele tale, gândurile produse de civilizațiile umane, ar fi vorbit și vreunul dintre iluminații noștri - oamenii de știință, cu siguranță că mai tare i-ar crede decât te-ar crede pe tine. Din păcate așa este făcut omul modern, pentru el știința oficială este autoritate.

- Astfel de oameni există. Eu le-am văzut gândurile. Nu pot să destăinui numele lor de familie, însă, în adevăr, ei sunt, după criteriile voastre, importanți oameni de știință. Au o gândire fără limite. Când te vei întoarce acasă, caută personal dovezile și apoi compară-le cu spusele mele.

Ajuns în Caucaz, am găsit aceste dolmene nu departe de Ghelendjyk. Le-am immortalizat pe pelicule în culori. Știau despre dolmene și în muzeul local de arheologie, dar mare însemnătate nu le dădeau.

Am găsit și dolmenul unde a fost îngropată strămoașa Anastasiei, m-am închinat în fața lui, am depus un buchet de flori pe portalul de piatră acoperit de mușchi.

Am privit la dolmene; la vedere și la tact erau așa cum le descrie Anastasia. Totodată, am citit în Biblie, în cartea a treia - *Regi* - despre regele Solomon și interesul său pentru Cedru. Ca unul destul de îndepărtat de știință, nu m-am apucat să cercetez în amănunt miriada de lucrări științifice pentru a găsi vreo dovadă a spuselor Anastasiei, dar, într-un mod incredibil, această tânără pustnică din profunda taiga siberiană, îmi demonstrează limpede de la mare distanță, chiar în limba științei moderne, dreptatea ei. Înșiși oamenii au adus și au trimis lucrările științifice în *corese*.

Vorbea despre Intellectul Universal.

La început am citat afirmațiile academicianului V.

Kaznaceev, membru al Academiei Ruse de științe medicale, directorul Institutului de medicină clinică și experimentală și ale academicianului Institutului Internațional de fizică teoretică și aplicativă al Academiei de Științe naturale a Rusiei, A. Akimov, tipărite în revista «Miracole și aventuri», ediția din mai 1996.

Acest capitol, care este dedicat locurilor sfinte de lângă Ghelendjyk, l-am scris aflându-mă chiar în acest oraș. Textul l-a cules la computer angajata sanatoriului *Drujba*, Marina Davidovina Slabkyna. Încă înaintea publicării sale în carte, capitolul a fost citit de angajații sanatoriului. Și știți ce s-a petrecut...?

Pe 26 noiembrie 1996 la orele 10:30, ora Moscovei, se petrecu un fapt care, la prima vedere, nu ar putea fi considerat senzațional său neobișnuit, dar... Sunt convins totuși că a fost vorba de un fenomen de proporție planetară.

Unul din dolmenele aflate în munți, în apropierea sătucului Pshada al raionului Ghelendjyk, a fost vizitat de un grup de femei, angajate ale sanatoriului «Drujba»: V.T. Larionova, N.M. Gribanova, L.S. Zvegnyțeva, T.N. Zaițeva, T. N. Kurovskaya, I. M. Tarasova, L. N. Romanova și M.D. Slabkyna.

Spre deosebire de turiștii care, din când în când, vizitau aceste locuri pentru a se desfăta în frumusețile naturii, dar fără să dea vreo atenție dolmenelor izolate, aflate în munți, aceste femei au mers la un dolmen și poate pentru prima oară după mii de ani, au vrut să-i onoreze pe îndepărtații lor strămoși. Au mers să onoreze amintirea omului care a trăit acolo cu mai bine de zece mii de ani în urmă, călăuza înțeleaptă a neamului lor. Din dorința proprie, încă în viață, acest om ceru să fie zidit în cripta de piatră. De viu, pentru a putea și peste mii de ani, să transmită urmașilor săi înțelepciunea Universului.

Greu de spus câte milenii, puterile sale nu au fost întrebuințate. Se pot vedea semnele profanărilor, sub formă de inscripții moderne, chiar ale secolului nostru, făcute pe plăcile deja crăpate, care închid partalele dolmenelor. Cei care au vizitat în ultimul secol aceste dolmene, nu au știut despre acel om îngropat aici, despre înțelepciunea lui, despre dorința și aspirația sa de a se sacrifica de dragul celor vii. Din păcate, acest fapt îl certifică destul de elocvent, monografiile dinaintea revoluției și altele mai noi pe care eu am avut ocazia să le analizez.

Învățații, cercetătorii și arheologii au fost mai mult interesați de mărimea dolmenului, s-au întrebat și au încercat să descopere cum au fost prelucrate și transportate plăcile de piatră care uneori ajung să cântărească chiar câteva tone.

Și iată că... Priveam la femeile care stăteau lângă dolmen, la florile aduse și așezate la intrarea acestuia și gândeam: „După câte secole sau milenii primești aceste flori, tu înțelept străbun al nostru? Ce simte Sufletul tău, ce-ai putea să se petreacă în restul lumii în această secundă? Ați prețuit voi oare, îndepărtații și-n același timp atât de apropiații noștri străbuni, aceste flori ca un prim semn că puterile voastre nu s-au irosit în van? Iar printre oamenii moderni, urmașii voștri, există aspirații spre o mai mare conștiință a existenței. Acestea sunt doar primele flori. Vor veni, probabil, altele și altele. Acestea, însă - primele - sunt cele mai dorite, iar voi îi veți ajuta pe cei ce trăiesc acum să atingă înțelepciunea Universală pentru a pătrunde esența existenței. Voi sunteți îndepărtații noștri strămoși.”

La această vizită la dolmen mai luă parte și doctorul secției de radiologie al spitalului din Ghelendjyk, E. I. Pokrovski. El a fost invitat de către ghida etnografă V. T. Larionova cu scopul de a măsura câmpul de radiație al dolmenului.

Larionova îmi povestește că, în timpul uneia din vizitele făcute la acest dolmen, unul dintre turiști remarcă o considerabilă variație a indicatorului Geiger, care semnală

un înalt nivel de radiație. Acest turist a chemat-o apoi deoparte pe Larionova pentru a nu alarma grupul de turiști, și-i arată aparatul, remarcând nivelul ridicat de radioactivitate de lângă dolmen.

Medicul radiolog avea un aparat de mare precizie într-o valijoară specială. Începu să măsoare intensitatea câmpului de radiație de la o anumită distanță de dolmen, continuând cu măsurătorile apropiindu-se treptat de acesta, ca în final să măsoare interiorul dolmenului.

În timp ce grupul asculta prezentarea etnografei V. T. Larionova, pe mine mă apucă din ce în ce mai tare agitația la gândul că, dintr-un moment într-oltul, acest radiolog care înregistra măsurătorile, va anunța cu voce tare rezultatele sale. Nu numai că turiștii vor auzi, dar aceasta va fi o declarație oficială, iar ca urmare, oamenii speriați, vor înceta să mai viziteze dolmenele, aflând despre radiația ridicată a acestora. După afirmațiile Anastasiei, această energie, asemănătoare unei radiații, poate apărea și dispărea brusc. Energia este direcționată către om și are efecte beneficătoare asupra lui. Însă ce valoare are pentru noi oamenii moderni, descrierea, fie ea și a unei femei deosebite, în comparație cu deducțiile științei moderne, cu faptele reale, măsurate cu aparaturile moderne, mai ales legate de radiații, de care atât de tare este terorizat omul modern.

„Ooo Doamne - gândii eu - săraca Anastasia! Atât de pasional își dorea ea ca oamenii să se comporte altfel, mai grijulii, cu aceste valori antice inestimabile, lăsate de strămoșii noștri. Și mă gândesc că acum există riscul iminent al unei declarații oficiale, iar dolmenele, în cel mai bun caz nu vor mai fi vizitate de nimeni - în cel mai rău, vor fi distruse. Nici măcar pentru construcții, cum se făcea mai înainte, nu le vor mai folosi. Dar dacă, într-adevăr, există acest Intellect Universal, dacă, cu adevărat Anastasia îl folosește așa cum spune, atunci să inventeze El ceva.”

E. I. Pokrovskij se apropie de grupul de angajate ale sanatoriului *Drujba*, care stăteau lângă dolmen și citi

valorile aparatului de măsură. Erau incredibile! Stupoare, apoi bucurie mă învăluiră rând pe rând auzind ce relata acesta. După cum arata aparatul, frecvența câmpului de radiație, pe măsură ce se apropia de dolmen... descreștea.

Era impresionant și pentru faptul că aceste persoane, apropiindu-se de dolmen, au traversat o porțiune în care radiația era mult mai puternică. Hainele lor, ei înșiși, stând în vecinătatea dolmenului, ar fi trebuit să aducă spre acesta, radiații pe haine, pe încălțări, dar în pofida evidenței, aparatul de măsură indica o micșorare a intensității câmpului de radiație. Ca și cum cineva invizibil ar fi spus acestor oameni: „Nu vă temeți de noi, oameni. Noi suntem strămoșii voștri îndepărtați și vă vrem doar binele. Primiți cunoștințele noastre, copiii noștri!”

Abia în acea clipă am înțeles – Anastasia! De fapt, doar mulțumită ei s-a făcut această descoperire, ba însăși, găsindu-se la mii de kilometri distanță de acest dolmen, unindu-i pe cei ce trăiesc azi cu anticele civilizații, a creat o ruptură în conștiință în folosul binelui. Chiar dacă, pentru moment, sunt puțini aceia în care a apărut, acesta este doar începutul. Și era absolut real, în fața mea stătea un dolmen autentic, așa cum erau autentice femeile care îi aduseră flori.

În tratatele științifice se precizează că astfel de dolmene se pot vedea în vecinătatea orașelor Tuapse, Soci, Novosibirsk, în Anglia, Africa de Nord și în India. Acest lucru atestă irevocabil existența unor civilizații antice cu o cultură unică, cu abilitatea de a ține legătura între ele, indiferent de distanțele ce le despărțeau. Indubitabil, pe măsură ce se vor răspândi informațiile Anastasiei, se va schimba comportamentul și față de alte dolmene care au rezistat trecerii anilor.

Reacțiile ghelendjenilor vor face mărturia acestui fenomen, iar prima excursie din lume, având ca temă noile informații despre dolmene, a fost organizată în Ghelendjyk, de către „cea mai fericită și norocoasă”, așa cum se chema ea însăși, ghid-etnograf cu treizeci de ani de experiență,

deputată a consiliului local, Valentina Terentievna Larionova.

Dar asta nu-i tot. Grupul de etnografi din Ghelendjyk, sub comanda Larionovăi, au scos la iveală fapte legate de locurile sacre care dintotdeauna s-au găsit în apropierea Ghelendjykului și despre care îmi vorbi Anastasia. Locuri unice, *Sacre* ale Rusiei, majoritatea dintre ele, de care nu se pomenește în nici măcar un pliant informativ. Acest Cedru Libanez din munții Sfânta Inna, schitul, izvorul tămăduirii „Sfânta mână”. Acolo unde oamenii s-au lecut, au legat cârpe în jurul copacului. În raionul Ghelendjyk au început restaurările de biserici. Se construiește pridvorul Troiței *Laurii lui Serghiev*. M-am uitat la toate astea și am gândit: „Doar într-un locșor atât de mic al Rusiei, câte locuri sfinte! Izvor de tămăduire. Iar rușii merg la pământurile de peste mări și țări să se închine la alți Zei. Câte locuri *sacre*, uitate or mai fi în Rusiă și cine le va descoperi?”

Eu am făcut ce am putut. Este mizer, dar măcar acum se întrevede o speranță ca Anastasia să-mi arate fiul. Am cumpărat hăinuțe, jucării și alimente speciale pentru el, am plecat spre pământurile îndepărtatei Siberii, pentru a o revedea pe Anastasia și pe fiul meu.

VLADIMIR NICOLAEVICI MEGRE

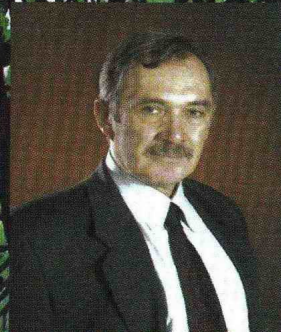
(Va continua...)

CUPRINS

Exraterestră sau pământeană.
Mașina de făcut bani
Ieșirea de infern.
Un dialog confidențial
Unde ești tu, înger păzitor?
Vișinelul.

Cine este vinovat?
Rspunsul.
Ziua grădinarilor și sărbătoarea întregului Pământ.
Spada sunătoare a Bardului
O discuție importantă.
Cine stabilește cursul evenimentelor?
Bani din nimic.
Putere devastatoare.
Manager Herbalife
Vacanțe gratuite în Hawaii
Începutul Perestroykăi
Asociația "Oamenii de afaceri ai Rusiei"
Spre sinucidere
Cedrii Sunători ai Rusiei
Deslușirea tainei

Părintele Feodorit
Spațiul de iubire.
Bunicul Anastasiei.
Fenomenul paranormal
Oamenii iluzorii
De ce nimeni nu-L vede pe Dumnezeu?
Un nou răsărit în Rusia.
Cum se extrage uleiul de leac din cedru?
Capitol
Locurile tale sacre, Rusia!

<<...Vă asigur, stimați cititori, că, scriind despre aceste evenimente incredibile, eu însumi o făceam ca un dem obligat. Și așa, ca și dumneavoastră, încă una mai străduiesc să le aprofundez. Acum, tot mai clară și mai apropiată înțelesului meu mi se dezvăluie fraza Angheliei că până la Adevărul primordial, nouă nici pe urând nu ne este dat să ajungem!"

Y. MEGRE

CARTEA A DOUA

CE DRII SUNT ARII
RUSIEI

ISBN 978-973-87792-4-2

9 789738 779242